

Ik ben...

Levensverhalen van jongeren

HvA-studenten van de minor Migratievraagstukken
Studiejaar 2023-2024

Voorwoord

'Ieder mens heeft een sterke behoefte of drijfveer om betekenis te geven aan ervaringen. Deze betekenis wordt per definitie verwoord in een levensverhaal, waarvoor herinneringen de bouwstenen leveren' (Bohlmeijer, 2007:38)

In de periode september 2023 tot en met januari 2024 hebben studenten van diverse opleidingen van de Hogeschool van Amsterdam en van andere hbo-opleidingen uit heel Nederland de minor Migratievraagstukken gevolgd. Het maken van een levensverhalenboek is een van de onderdelen van deze minor en onderdeel van het vak Ontvangende Samenleving. Met veel bewondering hebben we de, inmiddels, zesde editie van 'het levensverhalenboek' gemaakt. Bewondering voor de studenten die we het afgelopen half jaar hebben ontmoet en met wie we veel verhalen hebben gedeeld, resulterend in dit prachtige boekje.

Binnen de minor Migratievraagstukken bieden we meerdere perspectieven op het actuele fenomeen van migratie in Nederland: historisch, juridisch, sociologisch, politiek en psychologisch. Onze studenten groeien op in een superdiverse samenleving. En die diversiteit ervaren ze soms van heel dichtbij en soms vrijwel niet. De diversiteit aan etnische, culturele en religieuze achtergronden of diversiteit als het gaat om iemands sociaal economische klasse, zijn of haar geaardheid of ervaringen die iemand op doet in zijn of haar jeugd, kan bij studenten leiden tot verwondering of verbinding, maar ook tot groepsvorming of zelfs tot conflict. De minor is daarbij een plek waar ervaringen en belevingen worden uitgewisseld en waar studenten van elkaar leren en elkaar leren te bevragen op zodanige wijze dat deze nieuwe kennis een aanvulling is op bestaande denk- en zienswijzen. We zien al jaren dat het politiek maatschappelijke debat in Nederland eveneens zijn weerslag heeft op

de beleving van jongeren als het gaat om diversiteit binnen de samenleving en binnen de hogeschool. De recente Nederlandse verkiezingen hebben dan ook een belangrijke plek gekregen in de colleges.

Tijdens het vak De Ontvangende Samenleving hebben we de studenten gevraagd hun levensverhaal op te schrijven met daarbij een focus op relevante ervaringen in hun leven die hebben bijgedragen aan wie ze op dit moment 'zijn' en hun ervaren identiteit en positie in de Nederlandse samenleving. Hoe verhouden hun individuele levens zich tot vraagstukken en theorievorming rond migratie en diversiteit en welke ervaringen zijn bepalend geweest voor de wijze waarop ze op dit moment in het leven staan? Tijdens de colleges hebben we uitgebreid stilgestaan bij deze theorieën, ervaringen en verhalen en zijn nieuwe perspectieven op elkaar en de samenleving ontwikkeld. Dat deden we met elkaar en met inspirerende gastsprekers zoals columniste en onderzoeker Yesim Candan en zelfstandig ondernemer en onderzoeker Somya Bouzaggou.

Net als de vorige edities bevat dit boek prachtige, persoonlijke, ontroerende en heel betekenisvolle verhalen over de leefwereld van onze studenten, waarbij keer op keer blijkt dat identiteitsvorming in een superdiverse samenleving laveren en balanceren betekent. Laveren en balanceren tussen enerzijds het gevoel te (willen) behoren tot bepaalde groepen en anderzijds iemands individuele beleving, de eigen doelen en dromen, die elkaar soms aanvullen en versterken, maar ook kunnen zorgen voor innerlijke conflicten en loyaliteiten die heen en weer gaan. We zijn heel trots op de openheid en kwetsbaarheid die onze studenten via deze verhalen laten zien en hopen dat de lezers van deze verhalenbundel door de veerkracht en het optimisme van deze jongeren raken geïnspireerd.

Amsterdam, januari 2024
Machteld de Jong

De minor Migratievraagstukken wordt verzorgd door: Emina Midzic, Hendrik Jan Walrave Jean Tillie Machteld de Jong, Marco Hofman, Tom de Vries en Tibbe Bakker.

Ik ben Khadiga.

"Toen ik 2,5 jaar oud was vluchtten mijn ouders naar Nederland."

Op 15 augustus 1998 werd ik geboren in Mazar-e-Sharif in Afghanistan. Toen ik 2,5 jaar oud was vluchtten mijn ouders naar Nederland. Destijds bestond mijn gezin uit drie personen, mijn ouders en ik. Ik heb gewoond op verschillende plekken in Nederland. Eerst in Zwolle en daarna in Oude Pekela Roelofarendsveen en Rotterdam. Mijn zusje en broertje zijn in Nederland geboren. Als peuter heb ik de peuterspeelzaal overgeslagen. Toen ik vier jaar oud werd, ging ik naar een basisschool die zich gevestigd had op het AZC in Oude Pekela.

Ik ben als baby te vroeg geboren met een aangeboren longafwijking. Dit betekende dat mijn leven als kind qua gezondheid compleet anders vormgegeven was.

Voor mij was een nieuwe omgeving natuurlijk even wennen. In het begin kon ik niet communiceren met andere leeftijdsgenoten, maar daar kwam snel verandering in. Ik leerde de Nederlandse taal steeds beter te begrijpen toen ik eenmaal naar de basisschool ging. Er is een reden geweest waarom ik nooit naar de peuterspeelzaal ben gegaan. Mijn ouders hebben het geprobeerd, maar helaas was ik te jong om aan die nieuwe omgeving daar te wennen. Het gevolg daarvan was dat ik dan altijd huilde en naar huis wilde.

Ik heb als kleuter mijn beste tijd en mijn slechtste tijd gekend. Ik ben als baby te vroeg geboren met een aangeboren longafwijking. Dit betekende dat mijn leven als kind qua gezondheid compleet anders vormgegeven was. Ik was als kind 'beperkter' dan andere kinderen. Zo kreeg ik het af en toe benauwd, waardoor je bij mij een harde gehijg en gepiep hoorde. Zelf was ik eraan 'gewend' geraakt, omdat niet wist hoe ik zonder deze aandoening zou zijn. Maar mijn leeftijdsgenoten om mij heen merkte dat sterker op. Zo werd er dikwijls tegen mij gezegd, 'Waarom adem je zo raar?' 'Waarom kan je niet lang rennen?'. Als kind had deze toestand natuurlijk enorm effect op mij. Op een gegeven moment begon ik me ook 'anders' en 'beperkter' te voelen. De mensen om mij heen wisten niet dat ik regelmatig door mijn aangeboren longafwijking sneller long- en keelontstekingen opliep. Dit zorgde er ook voor dat ik het extra benauwd kreeg, waardoor die hijg en piep nog heviger te horen was.

Naast zo'n toestand, heb ik de beste tijd van mijn leven gehad toen ik nog in het AZC woonde. Ik had veel leeftijdsgenoten met wie ik omging. Ik was dan ook een kind dat altijd buiten wilde spelen en door mijn sociale karakter veel leeftijdsgenoten ook tot me kon aantrekken. Het leven in onzekerheid heb ik dan niet zozeer meegekregen, zoals mijn ouders wel hadden. Mijn ouders hebben destijds de zwaarste en moeilijkste tijden moeten doorstaan. Eindelijk was het zover. Ik had als kind eindelijk een verblijfsvergunning gekregen én een huis. Ik kwam te wonen in een dorp. Opnieuw een nieuwe omgeving om aan te wennen. Ik weet nog heel goed dat ik de enige 'buitenlander' in de groep op mijn nieuwe basisschool was. Ik ging van een basisschool waar alleen maar kinderen met een migratieachtergrond zaten naar een school waar ik de enige buitenlander was. Ik merkte als kind dat ik er niet 'echt' bij hoorde, en ik wilde niet per se zoals anderen daar op school zijn. Ik werd daardoor ook gepest. Ik ben zelfs vanwege mijn huidskleur door meerdere kinderen gepest. Toen drong tot mij door dat ik wellicht 'anders' ben dan de rest van de klas. De betekenis van het woord 'discriminatie' wist ik toen nog niet te plaatsen.

Ik merkte als kind dat ik er niet 'echt' bij hoorde, en ik wilde niet per se zoals anderen daar op school zijn. Ik werd daardoor ook gepest.

Toen ik in het laatste jaar van de basisschool zat in mijn dorp, kregen mijn ouders een adviesgesprek over welk niveau ik aan zou kunnen op de middelbare school. De eerste reactie die zij van de leraren te horen kregen, was: 'Wij kunnen uw dochter helaas geen VWO-advies geven, omdat wij denken dat jullie dochter dit niet aankan'. Mijn ouders vroegen zich af waarom

ik dat niet aan zou kunnen. De leraren zeiden op dat moment: 'Jullie kunnen jullie dochter niet helpen met haar huiswerk op de middelbare school, omdat jullie de Nederlandse taal niet voldoende beheersen'. Dus dat kon blijkbaar in hun ogen een reden zijn om mij een lager niveau (Havo) te adviseren. Natuurlijk schrokken mijn ouders van de antwoorden van de leraren, maar ik werd tegelijkertijd ook gerustgesteld dat het goed zal komen.

Vanaf mijn twaalfde levensjaar zijn de deuren opeens open voor me gegaan. Ik mocht in de brugklas Gymnasium doen, ik haalde bizar hoge cijfers. Het gevoel van trots was nog nooit zo groot geweest toentertijd. In hetzelfde dorp waar ik woonde ging ik ook naar de middelbare school. Wat weer opviel, was het aantal scholieren die van buitenlandse komaf waren. Ik had zelf niet heel veel vrienden op die middelbare school, maar dat was dan ook nooit een probleem geweest. Ook op de basisschool had ik weinig vrienden. Hoe dan ook miste ik dat enigszins wel.

Daarnaast heb ik van beide werelden de mooie aspecten van de twee culturen meegekregen. Ik ben het soms niet met alle normen en waarden van 'mijn Afghaanse' cultuur eens.

Toen ik een jaar of 16 was, werd ik steeds meer de persoon die ik vandaag de dag terug in mijzelf zie. Ik veranderde van een introverte leerling/persoon naar een extraverte rebelse leerling/persoon. Ik denk dat ik het moeilijk vond om tussen de twee culturen mijn eigen weg te vinden. Ik werd vaak gepest en anders aangekeken dan de rest van de leerlingen. Ik moest op dat moment wel voor mijzelf opkomen. Mijn ouders zijn allebei volbloed Afghaans. Dus die afkomst heb ik ook. Thuis kreeg ik vooral de normen en waarden mee van de Afghaanse cultuur. Buitenshuis werd ik als een 'buitenlander' gezien in mijn dorp. De vraag wat mijn afkomst is, hoe lang ik al in Nederland woonde waren de meeste gestelde vragen. Toen vond ik die vragen tamelijk irritant, maar vandaag de dag prikkelt die nieuwsgierigheid van mensen mij juist. De vraag of ik mij meer Nederlands of Afghaans voelde, vond ik altijd lastig te beantwoorden. Ik ben bijna mijn hele leven in Nederland opgegroeid. Het zal vast zo zijn dat ik in Afghanistan meer als 'Europeaan' word aangezien, maar zelf ben ik nog nooit terug geweest naar Afghanistan. Ik hoor van mijn ouders dat zij in Afghanistan heel snel herkend worden als een 'Afghaanse buitenlander', terwijl mijn ouders tot hun 30e /40e levensjaar daar hebben gewoond. Ik denk dat dat vanzelfsprekend is als je al jarenlang niet meer in je herkomstland hebt gewoond. Daarnaast heb ik van beide werelden de mooie aspecten van de twee culturen meegekregen. Ik ben het soms niet met alle

normen en waarden van 'mijn Afghaanse' cultuur eens. Ik word door mijn ouders of familieleden dan wel raar aangekeken. Opeens ben ik dan in hun ogen 'te verwesterd'. Dat heb ik destijds erg hinderlijk gevonden, maar nu heb ik mijzelf zo geaccepteerd.

Ik heb veel familieleden in Nederland wonen die ook als politieke vluchtelingen naar Nederland zijn gekomen. Vooral de ouderen die naar Nederland zijn gekomen denken anders dan iemand die in Nederland geboren en opgegroeid is. Ik heb nooit gewild om volgens 'het boekje' te leven. Sterker nog, ik verafschuwde het. Tijdens de puberteit botste ik vaak met de denkwijzen van andere Afghanen. Vanuit mijn cultuur wordt er nog steeds gedacht dat je snel aan kinderen moet beginnen als je eenmaal getrouwd bent, actief moet zoeken naar een man of dat er gezocht wordt voor je, want voorbij een bepaalde leeftijd ben je te 'oud' en dan is wellicht niemand bereid om met je te 'trouwen'. Zo'n denkwijze heb ik nooit begrepen en zal ik nooit begrijpen. Ik vind dat dit onderwerpen zijn waar je goed en diep over na moet denken. Geforceerd worden, waardoor je overhaaste beslissingen neemt is niet voor mij weggelegd.

Tijdens de puberteit heb ik me ook op een gegeven moment verzet tegen het zijn van 'een perfecte leerling'. Ik denk dat ik de uitdaging miste. Ik ging een dieptepunt in als het ware. Opeens was ik iemand die niet meer naar school wilde, ik maakte mijn huiswerk niet, ik leerde niet voor mijn toetsen. In de tussentijd werd ik gepest, belachelijk gemaakt door zowel jongens als meisjes. Het werd me eigenlijk te veel. Mijn zelfvertrouwen en zelfbeeld was erg laag. Uiteindelijk ben ik geëindigd met een Havo-diploma. Het werd me eigenlijk te veel. Mijn ouders konden niet accepteren en begrijpen waarom hun dochter ineens een andere wending in haar leven had gemaakt. Ik heb nooit aan mijn ouders verteld dat ik in de bovenbouw middelbare school werd gepest. Ik heb de druk om hoog te blijven presteren al op jonge leeftijd meegekregen van mijn ouders. Nu had ik zowel mijzelf als mijn ouders teleurgesteld.

Ik heb de druk om hoog te blijven presteren al op jonge leeftijd meegekregen van mijn ouders. Nu had ik zowel mijzelf als mijn ouders teleurgesteld.

Toen deze fase voorbij was, moest ik kiezen voor een studie. Ik had eerlijk gezegd geen idee wat ik wilde studeren. Ik werd door mijn ouders aangemoedigd om de opleiding Bedrijfseconomie te doen. Ik zou blijkaar met deze opleiding een grotere baankans hebben, hoog salaris en natuurlijk

de trots hoog houden. Nadat ik hier en daar georiënteerd had bij deze opleiding, dacht ik dat dit wellicht iets voor mij is. Al vrij snel kwam ik erachter dat dit niets voor mij is. Maar toen was ik bang voor de reactie van mijn ouders over het feit dat ik wilde stoppen met die opleiding. Ik heb er erg mee gezeten. Sterker nog, ik heb er heftig onder geleden. Toch heb ik de moed bij elkaar verzameld en het aan mijn ouders verteld. Gelukkig begrepen ze mijn keuze. Sindsdien viel er een grote last van mijn schouders af.

De oriëntatie naar een passende opleiding begon in mijn tussenjaar. Ik wilde altijd al een opleiding volgen waarbij ik mensen kon helpen. De opleiding SJD bleek na een lange zoektocht een goede match te zijn. Het studentenleven begon nu écht voor mij. Nadat ik ongeveer zes maanden op deze opleiding zat, begon de COVID hectiek. Deze periode heeft mij als student geen student laten voelen. Dit viel behoorlijk zwaar voor mij. Voordat ik met de opleiding SJD begon, ben ik voor mijn sociale angststoornis in therapie gegaan. Ik heb mezelf overgehaald om iets tegen mijn zelfbeeld en zelfvertrouwen te doen. De therapie heeft me het gevoel gegeven dat mensen op een andere manier naar mij kijken dan ik naar mijzelf. Door mij minder te focussen in mijn hoofd op wat anderen mogelijk over mij denken, ervaar ik hedendaags meer rust als persoon.

Het studentenleven begon nu écht voor mij. Nadat ik ongeveer zes maanden op deze opleiding zat, begon de COVID hectiek. Deze periode heeft mij als student geen student laten voelen.

Als ik het vergelijk met de tijd van mijn vader, merk je een wereld van verschil. Ik denk dat mijn vader in een heel andere soort periode heeft geleefd. Mijn vader heeft tot zijn veertigste gewoond in Afghanistan. Daarover kan niet echt veel over vertellen. Toen hij bijna 23 jaar geleden naar Nederland kwam, werd zijn ontvangst als vluchteling niet positief ervaren. De inwoners die in de buurt van het AZC woonden, waren fel tegen de komst van vluchtelingen. Zij waren er sterk van overtuigd dat de vluchtelingen de openbare orde en veiligheid zouden verstoren. Met andere woorden speelden er verschillende onwaarschijnlijke scenario's in het hoofd van deze mensen.

Het vak Ontvangende Samenleving heeft mij laten inzien welke obstakels een persoon kan ervaren op het gebied van migratie. Een persoon kan zowel bewust als onbewust een bepaald beeld hebben over groep migranten, maar dat betekent niet dat die groep migranten zichzelf ook zo zien. Zelfs een

Nederlander kan obstakels ervaren waar wij eerst niet bij stilstonden. Hoe vaker we mensen horen spreken over hun ervaringen, hoe meer te weten komen wat voor gemeenschappelijke obstakels, overeenkomsten van verschillende mensen.

Ik hoop dat de toekomst mijn veel geluk, gezondheid en liefde brengt. Bovendien hoop ik dat ik nog veel tijd met mijn dierbaren kan doorbrengen. Afscheid nemen van mijn dierbaren lijkt mij een verdrietige, moeilijke opgave. Daar ben ik echt te gevoelig voor en ik ben bang dat ik te lang mentaal erin blijf hangen. Nadat ik mijn bachelor heb behaald, wil ik niet meer verder studeren. Ik wil het werklevens in. Ik heb veel affiniteit op het gebied van Vreemdelingenrecht. Ik zou in die richting dan ook een baan willen zoeken. Verder wil ik graag met mijn vriend en mijn vriendinnen verre reizen willen maken en veel landen willen bezoeken. Daarvoor moet ik eerst nog veel geld voor sparen. Ik hoop dat dit mij zal lukken binnen vijf jaar.

Verder wil ik graag met mijn vriend en mijn vriendinnen verre reizen willen maken en veel landen willen bezoeken.

**... zal lukken
binnen vijf jaar.**

"Het hindoeïsme, past dat eigenlijk wel bij mij? Is er misschien een ander geloof dat beter bij mij past? "

Ik ben Devi.

Ik ben Devi Sewbalak en ik ben 20 jaar. Ik ben geboren op 21 februari 2003 in het huis waar ik nu nog in woon met mijn gezin. Het gezin bestaat uit een moeder van 54, een vader van 56, een zus van 23 en een broertje van 19. Zelf ben ik Surinaams hindoestaans en zo ben ik vanaf jongs af aan opgegroeid met invloeden vanuit het hindoeïsme. Mijn ouders zijn beiden in Suriname geboren en hebben een deel van hen leven daar gespendeerd. Mijn moeder was op een jonge leeftijd naar Nederland gekomen. Hetzelfde geldt voor mijn vader. Beide ouders komen uit een grote familie. Mijn moeder heeft twee broers en twee zussen. Mijn vader heeft ook twee broers en twee zussen.

Al sinds ik 4 jaar oud was, was ik stil en rustig. Ik hield er niet van om op de voorgrond te staan of dat er te veel aandacht op mij werd gericht. Ik duwde liever iemand anders naar voren of ik schulde mij achter anderen. Praten wilde ik ook liever niet tenzij ik je kende. Zelfs dan was het maar een beperkt aantal woorden. Mijn *nanie*, *nana*, *adje* en *adja* waren eigenlijk de enige die hindoestaans praatten tegen ons. Nanie is oma aan mijn moeders kant en nana is opa aan haar kant. Adje is dan oma aan mijn vaders kant en adja is opa aan mijn vaders kant.

Vroeger ging ik bijna elke zondag naar de *mandir*. Dit is een kerkdienst in het gebedshuis van hindoes. Mijn vader was religieuzer opgegroeid dan mijn moeder en hij nam ons dan ook vaak mee. Samen met mijn broertje en zus zaten we weleens naast de *pandit* die het gebed leidde. Het was een plek waar iedereen tot rust kon komen en met zijn of haar connectie met God te werken.

Nog steeds heb ik liever niet dat ik in de schijnwerpers sta, maar dat is iets waar ik steeds meer aan werk.

Met de jaren ben ik qua karaktereigenschappen niet veel veranderd. Nog steeds heb ik liever niet dat ik in de schijnwerpers sta, maar dat is iets waar ik steeds meer aan werk. Ik werk hieraan omdat ik het zat ben om altijd op de achtergrond te zijn. Dan fantaseer ik over hoe het zou zijn als dat eens niet zo was. Elke keer kon ik concluderen dat ik liever een leven op de voorgrond wil leiden dan andersom. Het enige obstakel ben ik zelf.

Toen ik mijn tienerjaren in ging, werd ik bewuster van het geloof en hoe onzeker ik daar eigenlijk over werd. Het hindoeïsme, past dat eigenlijk wel bij mij? Is er misschien een ander geloof dat beter bij mij past? Of geloof ik überhaupt wel in een God? Ik ging minder naar de mandir en mijn ouders lieten dit ook toe. Zij waren nooit opdringerig met religie en lieten mij gewoon mijn eigen pad bewandelen. Toch worstelde ik hier mee, want ik wist niet welke kant ik op moest. Ik voelde mij eigenlijk doelloos. Mijn neefjes en nichtjes leken vanuit mijn optiek hier niet mee te worstelen. Mijn gedachtes maakte overuren met allemaal scenario's over hoe mijn toekomst eruit zou gaan zien. Wat als ik het Hindoeïsme helemaal niet zou willen aanhangen, hoe zouden mijn ouders hierop reageren? En de rest van de familie wat zouden die dan wel niet denken?

Onder andere hindoestanen van mijn leeftijd voelde ik mij eigenlijk zo 'verkaasd', een soort buitenbeentje. Dan begonnen zij opeens te praten over bepaalde dingen die met het Hindoeïsme te maken hadden en ik had er nog nooit over gehoord. Of dan begonnen ze hindoeistaans te praten en ik kon er nauwelijks een touw aan vast knopen sinds ik die taal niet in die mate heb meegekregen in mijn opvoeding. Hierdoor kreeg ik ook steeds minder de drang om onder andere hindoestanen te zijn, want ik voelde mij geen echte hindoe. Kortom, qua DNA was ik dan wel een hindoeestaan, maar mijn religie kon ik niet met zo een zekerheid beleven.

Onder andere hindoestanen van mijn leeftijd voelde ik mij eigenlijk zo 'verkaasd', een soort buitenbeentje.

Vroeger

Al sinds dat ik geboren was, was het Hindoeïsme een cruciaal deel van mijn leven. Na 3 maanden werd mijn hoofd kaalgeschoren als traditie, *moeran* in het hindoeistaans. Het kaalscheren symboliseert een lichamelijke en geestelijke reinheid. Iedere neef en nicht heeft dit meegemaakt. Ik kreeg ook rode stip op mijn voorhoofd ter bescherming van al het kwaad en boze ogen.

Toen ik 5 jaar was begon ik met de basisschool. Mijn basisschool was een oecumenische school. Ik vierde elk jaar kerst. Elk jaar Pasen. Elk jaar naar de christelijke kerk om te bidden en het verhaal van Jezus na te spelen en te kijken. Ik zag het altijd als vanzelfsprekend om de bovenstaande dingen te doen. Ik was immers een klein kindje en ik kende niet beter. Nu ik erover terugdenk ben ik wel blij dat ik naar deze school ben gegaan. Het heeft mij inzichten gegeven over andere religies. Christelijke tradities waren er maar naast de feestdagen werd het geloof niet onze strot in geduwd. Tenminste zo heb ik het niet ervaren. Zowel mijn broertje als mijn zus hebben op dezelfde school gezeten en ook die hebben de school als iets positiefs ervaren. Als ik de basisschool dan vergelijk met een ander neefje en nichtje merkte ik de verschillen in perspectieven en wat 'normaal' is. Zij gingen naar een hindoeistaanse basisschool waar zij dan ook meer leerden over het geloof. Zo hebben zij Hindi-les gekregen en leerden zij traditionele liederen en bhajans. Bhajans zijn liedjes die hindoes zingen ter ere van God. Terwijl ik meedeed aan christelijke tradities verdiepte dat neefje en nichtje zich meer in het eigen geloof.

Ik zag het altijd als vanzelfsprekend om de bovenstaande dingen te doen. Ik was immers een klein kindje en ik kende niet beter. Nu ik erover terugdenk ben ik wel blij dat ik naar deze school ben gegaan.

Identity foreclosure is een term waarmee ik mijn vroegere zelf zou beschrijven. Dit betekende het aannemen van een identiteit zonder zelf onderzoek gedaan te hebben. Ik had meteen omarmd dat ik het hindoeïsme zou aanhangen want dat is immers wat de hele familie ook doet. Waarom zou ik dan überhaupt verder kijken naar andere religies. Ik had ook helemaal geen behoefte om verder te kijken.

Op 12-jarige leeftijd begon ik aan de middelbare school, het Vechtstede College in Weesp. De eerste schooldag kan ik mij nog heel goed herinneren, alsof het gisteren was. Het rustige en stille meisje dat ik op de basisschool was, wilde ik hier niet meer zijn. Ik begon op een schone lei en had al helemaal bedacht hoe ik mij zou gaan gedragen. Het plannetje dat ik had bedacht verliep in de werkelijkheid een stuk anders. Vrienden maken lukte aardig, ik deed mijn best in de les en maakte mijn huiswerk. Ik kwam er toen wel al meteen achter dat het aantal mensen met mijn afkomst op maximaal twee handen te tellen waren. Ik maakte vrienden van allerlei afkomsten en religies en dit heeft zeker bijgedragen aan de vorming van mijn eigen mening en kennis. Zo heb ik een kijkje kunnen nemen in het dagelijks leven van mijn

Turkse vrienden. En heb ik ook meegedaan met tradities van Finse vriendinnen. Maar nergens heb ik een kijkje kunnen nemen over hoe het er bij een andere Surinaamse Hindoestaan aan toe gaat. Tot op de dag van vandaag heb ik nog steeds geen vriend of vriendin van Surinaams hindostaanse afkomst. Maar de drang om ergens bij te horen, werd groter en groter.

Nog steeds was ik een stille en rustige meid die gewoon haar eigen ding deed maar ik liet mij niet meer naar de achtergrond geduwd worden. Mijn mening, wat ik eerst vaak achterwege liet, gaf ik steeds vaker. Ik merkte ook dat ik in groepsopdrachten meer het voortouw nam en met initiatieven kwam. Ik was eerst wel bang dat mensen mij niet serieus zouden nemen of niet open zouden staan als een kleine tiener iemand een opdracht gaf. Niets was echter minder waar. Er werd niks over gezegd en teamgenoten kwamen zelfs naar mij toe voor hulp of om iets na te kijken. Basisschool Devi en middelbare school Devi waren hetzelfde maar toch zo anders.

Ik werd in een klas geplaatst waar de meerderheid autochtoon was en ik een van de weinige allochtonen was. Voor mij was dit een grote verandering tegenover de opstelling van de basisschool.

Hoe ouder ik werd, hoe meer ik mij ging verdiepen in het geloof. Religie beloofde verlichting en vrijheid maar voor mij voelde het meer als een verplichting. Tijdens mijn zoektocht naar antwoorden stuitte ik op problemen die mij verward en zelfs ook weleens vervreemd lieten voelen. Ik voelde mij een 'onoprechte hindoe'. Elk jaar vierde ik diwali met de familie. Netjes ruimde ik mijn kamer op en at ik op die dag vegetarisch. Ik at ook geen rund maar dat was het dan wel. De reden waarom ik diwali vierde? Ik had geen flauw idee eigenlijk. De familie deed het dus ik dan ook. Waarom ik geen rund at? De familie deed het dus ik dan ook zonder zelf na te denken waarom ik zulke dingen deed. De druk om te voldoen aan de religieuze opvattingen van anderen verstikte soms mijn eigen zoektocht naar een authentieke spirituele weg. Het voelde alsof ik vaststond en het leven langs mij voorbijging. Waarom voelde ik mij niet zo verbonden met het geloof als dat mijn neefjes en nichtjes hadden?

Mijn uiterlijk hielp dan ook nog eens niet mee in mijn voordeel. Huidskleur speelt een grote rol in mijn leven. Binnen mijn familie ben ik de persoon met de lichtste huidskleur. Dat werd mij ook keer op keer duidelijk gemaakt. 'Als mensen jou zouden zien dan denken ze echt niet dat je Surinaams

Hindoestaans bent' of 'je lijkt echt (voeg een hele andere afkomst in)'. Elke keer wanneer ik iemand nieuw ontmoet, vind ik het interessant om diegene te laten raden wat mijn afkomst is. Ik weet dat 9 van de 10 mensen dit niet gaat kunnen raden sinds niet op een 'typische hindostaanse Surinamer' lijk. Op welke etniciteit lijk ik dan wel? Je kan je dan wel voorstellen hoe ik al op een jonge leeftijd in de knoop zat met mijn sociale identiteit als de rest van de wereld mij vertelde dat ik niet lijk op mijn afkomst en dat mensen telkens verbaasd zijn als ik dit benoem.

Framing

In dit deel wil ik overgaan op het volgende: framing. Zowel van sociale media als in mijn directe omgeving. Het is mij opgevallen hoe de mensen in mijn omgeving praten over andere familieleden, vrienden en bepaalde afkomsten. Alle meningen, gebruikte metaforen en de context die rond wordt geslingerd heeft allemaal een factor in het beïnvloeden van mijn eigen perceptie. Bijvoorbeeld op een feestje en er is een 'schandaal' in de familie. Iemand heeft wat gedaan die niet conform is aan de normen en waarden van de familie, dan gaat dat al snel besproken worden. Het maakt dan ook niet eens uit of je die familie überhaupt goed kent. Iedereen heeft al snel hun mening klaar staan en zijn er dan ook niet vies van om dit te delen. Ik was hier ook een van want ik wist niet beter. Vooroordelen werden in mijn gedachten gegraveerd terwijl het mij eigenlijk helemaal niks aan gaat wat anderen van diegene vinden.

Met mijn beste vrienden heb ik precies hetzelfde. Op grappende wijze hebben we het dan over elkaar en we gooien elke stereotype die we kennen in de mix. Mensen die we kennen worden ook bespreekbaar gemaakt en geven wij altijd onze ongezoeten mening over een situatie die ons niet aangaat en waar we ook niet alle informatie van hebben. Als ik bijvoorbeeld diegene vervolgens tegenkom dan denk ik aan alles wat mijn vrienden en ik van diegene vonden terwijl zij niet eens zo zou kunnen zijn. Mijn idee van het desbetreffende persoon is zodanig gevormd door wat mijn omgeving vindt dat ik het moeilijk vind om te geloven als diegene toch anders blijkt te zijn dan was gedacht.

De kers op de taart is sociale media. Volgens de stereotypen zou ik eruit moeten zien met een bruinere huid, een accent en aanbid ik koeien. Dat is namelijk het beeld dat voornamelijk sociale media heeft geschetst. Op de basisschool hoorde ik dan de vraag: 'waarom is een koe jouw God' of 'ben jij een koeiaanbidder?' Iets in die geest maar het komt uiteindelijk allemaal op hetzelfde neer. Een kortzichtige, simplistische en eigenlijk een onschuldige vraag die zo weinig maar ook zoveel betekenis kan hebben, helemaal als klein kind. Waarom denken kinderen dat en door wie denken ze dat? De invloeden

van om hen heen is enorm groot. De denkwijze van kinderen wordt geframed door wat de ouders zeggen en vinden maar ook door alle andere meningen in de directe omgeving.

De verkiezingen zijn altijd wel een pijnpuntje in de familie. Ik kom altijd veel te weten over hoe familieleden over bepaalde onderwerpen denken. Zo had ik een discussie met een familielid over een partij waarop diegene had gestemd. Wij struikelden over het immigratiebeleid. Aan de eettafel besluiten we dan ook vaak om politieke gesprekken niet op te brengen sinds dit alleen maar confrontaties gaat opleveren. De een vindt dat die gelijk heeft en vice versa.

Vorige generatie

Wanneer ik mijn leven vergelijk met mijn ouders merk ik veel overeenkomsten maar ook zeker verschillen. De tweestrijd die ik heb meegemaakt met het geloof en mijn sociale identiteit is bij beiden ouders niet aan de orde. Mijn nani en nana hebben mijn moeder met veel invloed van het Hindoeïsme op laten groeien. Hetzelfde geldt voor mijn vader, mijn adje en adja hebben religie ook opgenomen in hogere mate in de opvoeding.

Ik vergeet soms het feit dat mijn ouders opgegroeid zijn in Suriname. De samenstelling van het Surinaamse volk is dan ook een stuk anders dan hier in Nederland. Zij wisten dan ook niet anders in de zin van school, gebied van liefde en de rol van familie in hen leven. Met het laatste merk ik denk wel het grootste verschil. Mijn moeder bijvoorbeeld heeft een 'nichtendag' om de paar maanden. Dan spreken ze af in een stad en maken er een dagtripje van. Ze hebben ook wekelijks contact voor afspraken en gewoon om met elkaar te praten. Zelf daarentegen heb niet echt de behoefte om zoveel contact te hebben met mijn neven en nichten. Het klinkt misschien hard, maar ik ben niet de enige die zich zo voelt. Wanneer iemand jarig is of als een verre familielid gaat trouwen dan zien we elkaar, maar meer dan dat ook niet echt. In dat opzicht staat familie lager op mijn prioriteitenlijstje dan van mijn moeder.

Toch blijf ik me afvragen hoe anders mijn leven zou zijn als ik was opgegroeid in Suriname. Zou ik dan dezelfde tweestrijd hebben met mijn geloof?

Tijdens het schrijven van dit levensverhaal heb ik veel terug moeten denken aan mijn kindertijd. Hoe sommige dingen toch een grotere invloed op mij heeft gehad dan dat ik dacht. Ik vind het mooi dat Nederland een land is met

verschillende culturen en afkomsten. Ook hoe Nederland in zekere mate respect en een tolerantie heeft voor de verschillende culturen. Toch blijf ik me afvragen hoe anders mijn leven zou zijn als ik was opgegroeid in Suriname. Zou ik dan dezelfde tweestrijd hebben met mijn geloof? Of zou ik mij meteen omarmd voelen zoals mijn neefjes en nichtjes.

Nu ben ik 20 jaar en durf ik met zekerheid te zeggen dat ik weet waarom ik een hindoe ben. Ik denk dat de zoektocht naar mijn religie iets was wat ik nodig had. Het gaf mij een doel, een doel om uit te zoeken naar wie ik ben en wat mij 'Devi Sewbalak' maakt.

Hoe ik gezien word verschilt per persoon en per groep. Hen perceptie van mij zegt veel meer over hen dan over mij. Ik sta sterker in mijn schoenen dan ooit en dat is iets waar ik dan ook extreem trots op ben. Er is geen maatstaf aan intelligentie waaraan ik moet voldoen of kennis die ik op moet hebben gedaan om hindoestaans te zijn. Huidskleur heeft er evenmin mee te maken en de mening van anderen al helemaal niet.

Mijn stilheid en rust neemt niks weg van mijn vaardigheden om mij wel te laten horen en de leiding te nemen als dit moet. In het begin zat ik te hameren op het idee dat ik meer op de voorgrond moet treden maar uiteindelijk is dit wie ik ben. Ik voel mij goed om op de achtergrond te blijven maar niet om vergeten te worden. Een soort middenweg heb ik gevonden en dat is goed genoeg.

... en dat is goed genoeg.

Ik ben Leila.

“Ik heb vroeger weleens de vraag gekregen of ik geadopteerd was.”

Mijzelf voorstellen aan anderen is iets waar ik altijd een beetje nerveus van wordt. Wat zal hun reactie namelijk zijn als ze mijn naam horen in combinatie met mijn uiterlijk? Elke keer bereid ik me weer voor om mezelf te moeten verantwoorden. “Mijn naam is Leila El Emam”. Op het moment dat ik mijn achternaam vertel, zie ik mensen een beetje verbaasd op kijken. Voor hun staat namelijk een meisje met blond haar en blauwe ogen. Hoe zit dat? zie ik ze vaak denken. Ze ziet er zo Nederlands uit, maar heeft wel een buitenlandse (achter)naam.

Op het moment dat ik dieper met iemand in gesprek raak en vertel dat ik moslim ben, zie ik de meeste mensen bijna geshockt kijken.

Op het moment dat ik dieper met iemand in gesprek raak en vertel dat ik moslim ben, zie ik de meeste mensen bijna geshockt kijken. Wanneer ik uitleg dat ik een Egyptische vader heb en een Nederlandse moeder, begint het kwartje wel bij mensen te vallen. Ik ben Leila, een moslima, maar dat zou je op het eerste gezicht niet zo snel denken.

Op 2 januari 2004 ben ik geboren in het Ruwaard van Putten ziekenhuis in Spijkenisse. Ik ben opgegroeid in Spijkenisse en woon samen met mijn oudere broer, vader en moeder. Wanneer ik op straat loop met mijn broer of vader, gaan mensen er vaak vanuit dat wij niet gerelateerd zijn aan elkaar. Mijn oudere broer heeft donker haar, donkere ogen, een licht getinte huid en een baardje. Hij ziet er, in tegenstelling tot ik, wel uit als iemand met een Egyptische afkomst.

Als kind was ik erg verlegen en rustig. Volgens de juffen was ik altijd erg lief en een vrolijk meisje wat altijd lachte. De 10-jarige Leila wilde vroeger altijd juf worden. Wanneer ik ging spelen met mijn vriendinnetjes, speelden we ook altijd 'juffrouwtje', zoals we dat zelf noemden. We gingen knuffels in de woonkamer neerzetten en deden alsof we echt les aan het geven waren. Toen ik wat jonger was, had ik veel minder besef van mijn Egyptische identiteit. Mijn broer daarentegen, had dit besef wel. Wanneer mijn ouders vertelden dat wij dat jaar in de zomer weer naar Egypte gingen voor familiebezoek, was één van mijn eerste reacties: "Alweer?!"

Mijn ouders vroegen dan aan mij waar ik het liefst heen wilde op vakantie, waarop ik vervolgens reageerde met: "Ik wil gewoon een weekje naar Centerparcs."

Als klein meisje op de basisschool, werd ik vaak geconfronteerd met de vraag wat ik dat jaar voor kerst had gekregen van mijn ouders. Dit was een vraag die vaak niet gesteld werd aan mede- klasgenootjes met een Turks of Marokkaans uiterlijk. Vanwege mijn wat Nederlandse uiterlijk, werd deze vraag vaak wel aan mij gesteld, omdat de meeste kinderen zich niet bewust waren van mijn Egyptische afkomst.

Als kind vond ik het soms dan ook lastig dat ik geen kerst vier. De meeste klasgenootjes vierden namelijk wel kerst en kregen allemaal cadeautjes. Zij hadden ook een mooie, gezellige kerstboom met veel lampjes in de woonkamer staan, ik niet. Vanwege mijn religie, heb ik een islamitische opvoeding gehad, waardoor ik bepaalde 'Nederlandse' feestdagen, zoals kerst, niet vier. Als kind vond ik het best lastig om hiermee om te gaan. Ik had het idee dat ik er niet helemaal bij hoorde.

Door de ogen van andere mensen die mij niet persoonlijk kennen, lijkt ik dan ook gewoon Nederlands. Hoe gek is het eigenlijk dat mensen zomaar je identiteit bepalen op basis van je uiterlijk?

Uiteindelijk heb ik jaren naar mezelf gekeken op de manier hoe andere mensen ook naar mij keken. Hierin ben ik mijzelf, mijn eigen identiteit, voor jaren lang verloren en wist ik niet goed wie ik nou eigenlijk was en bij 'wie' ik nou echt hoorde. Ik was een innerlijke strijd met mezelf aan het voeren, die ik pas jaren later heb overwonnen.

Een innerlijke strijd

Het theoretisch concept waar ik mijn levensverhaal aan wil hangen is het thema identiteit. Want wie heeft mijn identiteit eigenlijk bepaald? En wat kan het met een persoon z'n identiteit doen als je door de ogen van anderen anders wordt aangezien dan iemands eigen beleving?

Het hebben van een migratie-, culturele- en religieuze achtergrond in combinatie met een 'Nederlands' uiterlijk is voor mij jaren lang erg lastig en verwarrend geweest. Het begrip 'sociale identiteit' slaat volgens Jenkins op de categorieën van mensen. Wie ben je en hoe wordt je door anderen herkend en sociaal geplaatst? Het vormen van mijn eigen identiteit heeft voor mij heel lang gevoeld als een soort strijd en het gevoel alsof ik echt één kant van mijn afkomst moest kiezen.

Want bij 'wie' hoor ik nou eigenlijk? Kan ik mijzelf meer identificeren met mijn Egyptische kant, of toch meer met mijn Nederlandse kant? Wanneer mensen mij ontmoeten, verwacht niemand dat ik een Egyptische achtergrond heb en tevens moslim ben. Mijn sociale identiteit wordt dus vaak door anderen misplaatst, in tegenstelling tot wat de werkelijkheid is.

Want bij 'wie' hoor ik nou eigenlijk? Kan ik mijzelf meer identificeren met mijn Egyptische kant, of toch meer met mijn Nederlandse kant?

Als ik in de ochtend in alle haast over Rotterdam Centraal loop, op weg naar mijn minor of studie, bedenk ik mij weleens: "De persoon die daar in de verte loopt en mij straks passeert, heeft totaal geen besef van mijn migratieachtergrond en religie". Aan de ene kant geeft dit mij een gevoel van warmte en veiligheid, in een samenleving waarin er een hoop polarisatie is. Ik kan mijzelf tegenover een onbekend persoon even terugtrekken achter mijn eigen uiterlijk en mijzelf 'verschuilen'. Ik kruip als het ware even terug in mijn eigen huid en ontpop op de momenten wanneer ik dit zelf wil. Het verschuilen achter mijn eigen identiteit en terug kruipen in mijn eigen huid doe ik ook altijd wanneer het Ramadan is. Vanwege mijn religie doe ik jaarlijks mee aan de Ramadan. Tijdens deze periode vindt de vastenmaand plaats in de negende maand van de Islamitische kalender. De Ramadan is één van de vijf zuilen van de Islam en moslims dienen zich hieraan te houden. Tijdens deze periode onthoudt men zich van eten en drinken tussen zonsopkomst en zonsondergang.

Door mijn Nederlandse uiterlijk, verwacht niemand dat ik half Egyptisch ben, laat staan een moslima. In tijden van de Ramadan vind ik het heel lastig om hiermee om te gaan. De directe mensen in mijn omgeving, zoals vriendinnen, familie en collega's weten hier natuurlijk wel vanaf en houden altijd rekening met mij, wat ik enorm waardeer. Mensen die net iets verder van mij afstaan, zoals klasgenoten van mijn studie, weten het lang niet allemaal. Hierdoor

komt de situatie vaak voor dat er eten of drinken aan mij wordt aangeboden. Om mensen geen schuldgevoel te geven, omdat zij niet weten of zijn vergeten dat ik mee doe aan de Ramadan, zeg ik altijd "Nee hoor ik hoef niet, maar bedankt!". Als ik zou hebben gezegd dat ik mee doe aan de Ramadan weet ik, dat veel mensen zich dan schuldig zouden voelen voor het aanbieden van eten of drinken tijdens de vastenperiode. Soms vind ik het nog steeds wel lastig om hiermee om te gaan, ondanks dat het voor mij een gewenning is geworden en ik niet beter weet.

Tegenwoordig probeer ik er voor mezelf een spelletje en een grapje van te maken. "Wat denk je eigenlijk dat mijn afkomst is?" vraag ik dan. Inmiddels heb ik hoop etniciteiten voorbij horen komen, zoals Bosnisch, Pools, Turks en Servisch, maar nog nooit heeft iemand het goed gehad. Op het moment dat ik vertel dat ik half Egyptisch ben is de eerste reactie standaard "Huh, echt?". Ik hoor altijd een grote verbazing in ieder z'n stem. En ik begrijp het ook, want ik voldoe niet aan 'de norm' wat betreft een Egyptisch uiterlijk. Mensen verwachten in dat geval een dame met donker haar en krullen, donkere ogen of een hoofddoek. Toen ik in mijn tienerjaren op de middelbare school zat, kon ik hier best onzeker van worden. Ik was niet per se onzeker over mijn uiterlijk op zich, maar ik kon wel erg jaloers zijn op de meiden van mijn middelbare school die er wel volgens 'de norm' uitzagen. Het liefst had ik namelijk ook die mooie bos krullen gehad, donkere ogen en willen voldoen aan de 'norm' van mijn identiteit. Inmiddels heb ik geaccepteerd dat ik er niet zo uitzie en zie ik er ook de voordelen van in. Ik kan mijzelf onderscheiden van de rest, en ben 'uniek' voor iemand die half Egyptisch is. Echter neemt dit het gevoel van buiten de boot vallen bij beiden etniciteiten, lang niet altijd weg.

Opvoeding

Mijn vader is in 1990 naar Nederland gekomen, in eerste instantie, om te studeren. Toen mijn vader erachter kwam dat studeren relatief duur was in Nederland, is hij gaan werken. In datzelfde jaar leerde hij mijn moeder kennen. Mijn moeder is in 1991 bekeerd tot de Islam en mijn ouders zijn uiteindelijk getrouwd in 1994. Mijn vader is als één van de weinigen van zijn familie in Nederland. Hij heeft enkel twee neven hier wonen. De rest van mijn Egyptische familie wonen allemaal in Egypte.

Soms vind ik het nog steeds wel lastig om hiermee om te gaan, ondanks dat het voor mij een gewenning is geworden en ik niet beter weet.

Omdat ik half Nederlands, half Egyptisch ben, heb ik denk weer een ander soort opvoeding gehad dan andere kinderen die bijvoorbeeld volbloed Egyptisch of Marokkaans zijn. Ik heb vanuit mijn religie en cultuur bepaalde normen en waarden meegekregen die erg belangrijk zijn binnen de Islam. Daarnaast heb ik ook vanuit mijn Nederlandse kant meegekregen dat je nooit mensen moet vergeten in een tijd als bijvoorbeeld kerst. Ik vier geen kerst op de traditionele manier hoe dat wel in Nederland wordt gevierd, maar tijdens kerst nodigen wij altijd mijn Nederlandse opa uit om met ons samen te komen eten en hem niet alleen te laten.

Vanaf jongs af aan ben ik in tegenstelling tot veel andere buitenlandse kinderen, niet tweetalig opgevoed. Ik spreek dan ook geen Arabisch, op een paar woorden en tellen tot 10 na. Mijn vader werkte 5 dagen in de week en had na zijn werk niet meer de energie om mijn broer en ik de taal te leren. Mijn moeder spreekt een beetje Arabisch, maar niet voldoende om het ons te kunnen leren. Toen ik wat kleiner was vond ik het niet erg dat ik geen Arabisch kon spreken, tegenwoordig vind ik het wel jammer, omdat ik hierdoor minder goed kan praten met mijn Egyptische familie. Lang niet iedereen binnen mijn Egyptische familie spreekt Engels en hierdoor is het soms lastig om met elkaar te kunnen communiceren. Vaak praten mijn tantes gewoon in het Arabisch tegen mij, en hoewel ik vaak wel begrijp wat ze zeggen, kan ik mijzelf niet uitdrukken en tegen hun terug praten. In zekere zin denk ik dat taal mensen kan verbinden en omdat ik de taal niet spreek, heb ik jaren lang het gevoel gehad alsof ik er niet bij hoorde en buiten de boot viel.

Identiteitscrisis

Na de basisschool ging ik naar de havo. Ik zat op een grote, openbare en multiculturele middelbare school in Spijkenisse. In mijn klas zaten kinderen met veel verschillende etniciteiten, culturen en geloofsovertuigingen. Vanaf het moment dat ik naar de middelbare school ging, kwam ik voor mijn gevoel pas écht binnen de Nederlandse samenleving te staan. Ik stond middenin een samenleving met mijn islamitische normen en waarden die ik vanuit huis had geleerd. Dit ervaaarde ik als iets heel lastigs, want deze normen en waarden stonden soms lijnrecht tegenover elkaar. In westerse landen, zoals Nederland, gelden op bepaalde vlakken hele andere normen en waarden dan die ik heb geleerd. Hierin ben ik heel erg zoekende geweest naar wat bij mij paste en wie ik was.

Voor mijn gevoel was ik 'niet Nederlands genoeg' om mijzelf te kunnen identificeren met de Nederlandse cultuur. Ik heb bijvoorbeeld geleerd om 5 keer per dag te bidden, mee te doen aan de Ramadan en overal waar ik ging eten moest ik dubbel checken of het vlees wel halal was.

Aan de andere kant heb ik mijzelf ook niet 'moslim genoeg' gevoeld om mijzelf te kunnen identificeren met de moslimgemeenschap of de Egyptische cultuur. Ik voldeed volgens veel mensen in hun ogen niet aan de 'norm'. Ik heb blond haar en blauwe ogen, spreek geen Arabisch en droeg niet altijd de correcte kleding.

Tijdens mijn zoektocht naar mijn identiteit in mijn tienerjaren op de middelbare school, ben ik mijzelf en mijn eigen identiteit volledig verloren. Onbewust voelde ik een bepaalde 'druk' om er bij te moeten horen. Omdat ik voor mijn gevoel 'niet Nederlands genoeg' was, maar ook niet 'Egyptisch genoeg', probeerde ik er alles aan te doen om mezelf wél te kunnen identificeren tot een bepaalde groep. Onbewust was er een bepaalde drang in mij om mijn beleving van mijn eigen identiteit waar te maken met de plaatsing van mijn sociale identiteit door anderen. Als ik terugdenk aan die periode kan ik hier soms best emotioneel van worden. De jongere Leila voelde zich eenzaam en verloren tussen beiden culturen in. Voor mijn gevoel was ik het steeds 'net niet', zowel bij de Nederlandse cultuur als de Egyptische cultuur en de moslimgemeenschap. Daarnaast was de innerlijke wens naar bevestiging en erkenning groot.

Volgens de theorie van Marcia is identiteit afhankelijk van crisis of binding. Daarnaast kunnen er volgens de theorie vier verschillende identiteitscategorieën worden onderscheiden: identity achievement (een welbepaalde keuze), identity foreclosure (binding, zonder verkenning), moratorium (een tussenfase waarin je je identiteit verkent) en identity diffusion (waarin je geen keuze maakt en je niet bindt aan een identiteit).

Ik was op een verkenningstocht naar mijn eigen identiteit. Onbewust deed ik er namelijk alles aan om maar binnen die westerse normen en waarden te passen.

Een identiteitscategorie volgens Marcia waarin ik mijzelf heel goed kon vinden vroeger was de categorie moratorium. Ik was op een verkenningstocht naar mijn eigen identiteit. Onbewust deed ik er namelijk alles aan om maar binnen die westerse normen en waarden te passen. Ik droeg in die periode strakkere kleding, bevond mijzelf op plekken waar ik niet hoorde te zijn volgens mijn ouders en de Islam was een minder grote prioriteit in mijn leven op dat moment. Ik ging op in de menigte, niet wetende dat ik hier eigenlijk diep ongelukkig van werd en mijzelf niet meer herkende in de spiegel. Echter ging ik hiermee door, want op deze manier zag iedereen mij toch? Men

identificeerde mij als Nederlands meisje met westerse normen en waarden, niet als moslima met islamitische normen en waarden.

De verkiezingsuitslag

Het was 22 november 2023, de dag van de verkiezingen, nadat kabinet Rutte IV was gevallen vanwege migratie. Met een gestrest en bezorgd gevoel nam ik die woensdagochtend de trein vanaf Rotterdam Centraal naar Amsterdam Centraal, op weg naar de minor. De dagen voor de verkiezingen had ik de peilingen al goed in de gaten gehouden. Naarmate de dag van de verkiezingen naderde, zag ik dat de PVV steeds meer groeide in de peilingen. En zo groeide ook mijn angst, stress en bezorgdheid. Die woensdagochtend toen ik in de trein zat bedacht ik mij opeens "Wat nou als de PVV daadwerkelijk de grootste partij wordt?" Toch was er een stemmetje in mijn hoofd wat terug praatte en zei "Nee Leila maak je geen zorgen, dat zal vast niet gebeuren."

Naarmate de dag van de verkiezingen naderde, zag ik dat de PVV steeds meer groeide in de peilingen. En zo groeide ook mijn angst, stress en bezorgdheid.

Het was 21:00 uur en ik zat klaar op de bank om de eerste bekendmaking van de exitpolls te kijken. Op het moment dat de exitpolls bekend waren en te zien was dat de PVV voorlopig de grootste partij was, geloofde ik het nog niet helemaal. Misschien was het ook dat ik het gewoon niet wilde geloven. Want waarom hebben zoveel mensen gestemd op een partij die al jaren lang bekend staat als een anti-islam partij? Waarom hebben zoveel mensen gestemd op een man die bepaalde groepen mensen in de samenleving behandelt als tweederangsburger? Waarom hebben zoveel mensen gestemd op een man die roept dat hij mensen het land uit wilt gooien? Waarom? Dit zijn vragen die ik denk ik nooit zal gaan begrijpen.

De verkiezingsuitslag kwam voor mij als een klap in m'n gezicht. Het moment dat ik realiseerde dat zoveel mensen op Geert Wilders hadden gestemd was en is nog steeds, voor mij heel beangstigend. Eén van mijn eerste gedachten was meteen: "Gelukkig heb ik nog de Grondwet. Ik heb tenminste nog een poot om op te staan." Als je erover nadent is het eigenlijk te bizar voor woorden dat zo'n gedachte überhaupt in me opgaat. In mijn ogen ziet Wilders en zijn partij mij als zijn 'doelwit', alleen maar vanwege mijn religie.

Om te zien dat zoveel mensen op hem hebben gestemd en het met hem eens zijn is voor mij erg confronterend en intimiderend. Wanneer ik in gesprek ga

met mensen die op de PVV hebben gestemd en aan hun vraag waarom zij op die partij hebben gestemd zeggen de meeste ook meteen tegen mij “Ja maar ik ben het niet eens met zijn anti-islam standpunten” of “De standpunten die hij heeft over de Islam zijn juridisch toch niet haalbaar.” Dat kan dan wel zo zijn, maar toch zitten zulke argumenten me niet lekker. Het gaat mij namelijk helemaal niet om de juridische haalbaarheid van zijn standpunten. Kennelijk vinden die mensen het in mijn ogen ‘niet erg genoeg’ om op een partij te stemmen die mensen behandelt als tweederangsburger en bepaalde groepen in de samenleving als minderwaardig ziet en hen wegzet. Anders zouden ze er niet op gestemd hebben toch? En ik ben één van zijn ‘minderheid’. Ik voel me weggezet, verraden en vooral in de steek gelaten. En alleen maar omdat ik een bepaalde religie aanhang. Eigenlijk is dat toch te gek voor woorden?

De jongere Leila had in haar tienerjaren zo graag gewild dat mensen haar eens zouden aanzien voor de persoon die zij daadwerkelijk is, in plaats van de persoon die zij op het eerste gezicht lijkt vanwege haar uiterlijk. Echter ben ik nog nooit zo blij geweest met mijn Nederlandse uiterlijk als nu. Nog nooit heb ik mijzelf zó onveilig en zó veilig tegelijkertijd gevoeld. Achter dat blonde meisje met blauwe ogen zit een moslima, wat eigenlijk niemand verwacht. Ik kan mijzelf terugtrekken achter mijn eigen uiterlijk en als het ware mijzelf verstoppen achter mijn eigen huid. In een periode als deze, en in de komende vier jaar, zal ik dat dan ook nog geregeld doen.

Ik hou mijn hart vast voor de toenemende polarisatie en islamofobie die Wilders met zich mee brengt binnen de samenleving. Ik hou m’n hart vast voor alle andere moslims in Nederland die wel meteen worden aangezien door anderen als moslim. Misschien mag ik in zo’n periode dan toch van geluk spreken dat men mij niet aanziet voor wie ik écht ben.

Misschien mag ik in zo’n periode dan toch van geluk spreken dat men mij niet aanziet voor wie ik écht ben.

Mijn toekomst als moslima

De dagen na de verkiezingsuitslag was ik nog steeds in shock. Ik begon na te denken over mijn toekomst als moslima in Nederland, met een PVV als de grootste partij in dit land. In mijn tienerjaren was, zoals ik al heb benoemd, de Islam een minder grote prioriteit in mijn leven, tegenwoordig is dat het wel. Hierdoor ben ik het afgelopen jaar meer gaan nadenken over het dragen van de hoofddoek en of ik dit ooit zou gaan doen. In mijn tienerjaren was dit niet

eens een gedachte in mijn hoofd, inmiddels is dit iets waar ik eigenlijk dagelijks over nadenk.

Ik zeg nooit nooit, en hierom sluit ik dus ook niet uit of ik wel of niet de hoofddoek zou gaan dragen, ik zal vooral altijd blijven doen wat goed voelt. Toch zou het mij wel heel mooi lijken als er ooit een dag komt waarop ik wel besluit de hoofddoek te gaan dragen. Maar nadat bekend was gemaakt dat de PVV de grootste partij is in Nederland, weet ik niet of dit een stap is die ik überhaupt zou durven zetten in de aankomende vier jaar. Heel veel mensen die op de PVV hebben gestemd zijn zich niet bewust wat zo’n uitslag met een persoon kan doen, en dat is schrijnend al zeg ik het zelf.

Ik was erg nieuwsgierig wat de gedachte was achter bepaalde regels en waarom bepaalde dingen binnen de Islam zijn zoals ze zijn.

Een keerpunt in mijn leven

Nadat ik de havo had afgerond, ging ik naar het hbo. Inmiddels zit ik in mijn derde jaar van de studie Bestuurskunde/Overheidsmanagement aan de Haagse Hogeschool. Toen ik naar het hbo ging, begon ik mezelf steeds bewuster te worden van mijn Egyptische identiteit en mijn normen en waarden die ik vanuit huis heb meegekregen.

Mijn interesse richting de Islam begon zich steeds verder te ontwikkelen en ik begon me steeds meer dingen af te vragen. Ik was erg nieuwsgierig wat de gedachte was achter bepaalde regels en waarom bepaalde dingen binnen de Islam zijn zoals ze zijn. Waarom zijn bepaalde dingen binnen het geloof eigenlijk haram? En wat is de gedachte daarachter? Doordat ik met dit soort vragen zat, begon ik mijzelf steeds meer in te lezen in de Islam en begon ik me steeds meer en meer in de religie te verdiepen.

Ondanks mijn islamitische opvoeding, heb ik (van wat ik me kan herinneren) een beperkte theoretische kennis meegekregen van de Islam. Ik heb dus wel veel van de praktiserende kennis geleerd en geleerd om dit toe te passen, maar de redenen daarachter wist ik niet altijd of niet volledig. Ik merkte aan mezelf dat ik me steeds meer en meer aangetrokken voelde tot het vergroten van mijn kennis en ik vond het erg interessant om er dingen over op te zoeken en me in te lezen en dit deed ik dus ook steeds vaker.

Toen ik in mijn tweede jaar kwam van de studie heb ik een goede band opgebouwd met een klasgenoot die in grote mate dezelfde culturele- en

religieuze achtergrond heeft. Sinds een lange periode had ik weer iemand dicht in mijn omgeving die ook een praktiserende moslim is, op mijn ouders en broer na. Door de goede band die ik met mijn klasgenoot van de studie heb opgebouwd, kwam ik onbewust steeds meer in aanraking met de Islam. Hierdoor heb ik denk ik onbewust een extra zetje gekregen om mijzelf steeds meer te blijven verdiepen en de regels van de Islam constant op te volgen. Ik ervaarde voor het eerst in lange tijd weer een gevoel van binding met de Islam en hierdoor ook een gevoel van innerlijke rust.

Door mijn vergroting van mijn kennis over de Islam, werd ik me steeds meer bewust van het hiernamaals, waardoor ik ben gewicht van mindset. Vandaag de dag is de Islam een zeer grote prioriteit in mijn leven en probeer ik mijn leven te leven volgens de islamitische richtlijnen. Zo probeer ik onder andere meer op mijn kleding te letten, door meer bedekkende kleding en 'modest' kleding te dragen, op tijd het gebed te verrichten en mezelf te weerhouden van de slechte dingen. Ik ben mijn klasgenoot dan ook ontzettend dankbaar voor niet alleen het opbouwen van een goede band, maar tegelijkertijd ook voor het versterken van mijn band met de Islam. Ik ben erachter gekomen dat de Islam een onderdeel is van mijn identiteit en de persoon wie ik écht ben. Ik herkende mezelf langzamerhand weer in de spiegel en heb niet alleen mijzelf en mijn eigen identiteit weer terug gevonden, maar ook weer de Islam.

Jarenlang heb ik een innerlijke strijd met mezelf gevoerd waarbij ik heb geworsteld met mijn eigen identiteit.

Ik ben Leila, een trotse moslima

Jarenlang heb ik een innerlijke strijd met mezelf gevoerd waarbij ik heb geworsteld met mijn eigen identiteit. Ik wist niet wie ik was en bij 'wie' ik hoorde. Men identificeerde mij namelijk als een heel ander persoon als wie ik eigenlijk echt ben. Dat 'Nederlandse' meisje met blond haar en blauwe ogen zoals men mij altijd ziet, is eigenlijk half Nederlands, half Egyptisch en tevens moslim. Deze verwarrende gevoelens leidde tot een zoektocht naar mijn identiteit waarin ik graag ergens bij wilde horen en geaccepteerd wilde voelen tot een bepaalde groep.

Inmiddels ben ik ouder en wijzer geworden en heb ik mede door de hulp van andere mensen om mij heen mijzelf en mijn ware identiteit terug gevonden. Als je tegen de jongere Leila had verteld hoe zij vandaag de dag leeft en wat haar prioriteiten zijn op dit moment, had ze haar oren niet geloofd. Van een

meisje wat op ging in de menigte, niet wetende wie zij was, naar een trotse moslima die weet wie zij is en haar prioriteiten op een rijtje heeft. En de Islam is hier één van.

Tot slot zijn mijn toekomstdromen onder andere het blijven praktiseren van mijn religie en mijzelf blijven verbeteren als moslima. Daarnaast hoop ik in de toekomst van waardevolle betekenis te kunnen zijn binnen de Nederlandse samenleving en zou ik graag willen opkomen voor minderheidsgroepen. Waar en bij wat voor organisatie ik dit zou willen doen is voor mij ook nog een vraagteken, maar we zullen zien wat de toekomst mij brengt.

Inmiddels heb ik omarmd wie ik ben, mijn eigen weg gevonden, maar vooral mijn eigen identiteit herwonnen.

... wat de toekomst mij brengt.

"Ik vind familie zo belangrijk omdat dat voortkwam uit de normen en waarden die ik heb meegekregen van mijn ouders."

Ik ben Sophie.

Ik ben geboren en getogen in Amsterdam-Oost. En ben dan ook Amsterdams opgevoed. Ik woon nog thuis bij mijn ouders, mijn moeder Inge en mijn vader Olfertjan. Mijn ouders hebben elkaar ontmoet in de kleine cooldown in de stad. Ik ben thuis de oudste, mijn zusje Anouk is dertien en mijn broertje Ties is twaalf. Onze afkomst is Nederlands en wij zijn niet-religieus opgevoed. Aan mijn vaders kant van de familie heb ik een oma, tante, oom, neefje en twee nichtjes. Deze zie ik alleen niet zo vaak. Mijn moeders kant van de familie zie ik heel vaak. Wij eten dan ook elke donderdag met de hele familie bij mijn oma. Mijn moeders kant van de familie bestaan dus ook uit mijn oma met haar drie kinderen, mijn oom Peter, tante José en mijn moeder. Mijn oom Peter is helaas overleden op 7 september 2019. Hij had een dochter, mijn nicht Nicky van zevenentwintig. Mijn tante José is samen met mijn oom Marcel en samen hebben zij mijn drie neven als kinderen, Thijs van zeventwintig, Lude van drieëntwintig en Jisse van negentien. Ook al heb ik in mijn gezin geen oudere broers of zussen, voelt het door mijn neven en nichten wel zo. Vanuit mijn moeders kant heb ik het belang van familie meegekregen. Dit is voor mij dan ook heel belangrijk. Ik vind familie zo belangrijk omdat dat voortkwam uit de normen en waarden die ik heb meegekregen van mijn ouders.

Opgroeien met mijn neven en nichten heeft altijd veel invloed op mijn toekomstdromen gehad. Ik heb periodes gehad waar ik mijn neven prinsessen kleding aantrok, maar ook periodes gehad waarin ik brandweervrouw wilde worden. Ook ik heb net als vele anderen de toekomstdroom gehad om dierenarts te worden. Specifiek voor paarden. Ik rij al jaren paard en wou dus ook heel graag hier mijn werk aan zoeken. Tegenwoordig rij ik nog steeds paard maar de fase dat ik ook professioneel met paarden wou werken is voorbij. De laatste toekomstdroom die ik vroeger had is dat ik docent wilde worden. Dit lijkt mij nog steeds erg leuk.

Mijn familie heeft altijd al veel invloed gehad op hoe ik de wereld zie, door welk frame ik de wereld bekijk. Vroeger werd dit bepaald door alleen de mensen om mij heen. Als je wat ouder wordt heeft ook school hier invloed op en de

vrienden waarmee je omgaat. Ik merk dat vooral op de hogeschool er veel aandacht wordt besteed aan het ontwikkelen van je eigen mening en om te leren kritisch te zijn. Maar toch denk ik dat de mensen in je omgeving het meeste invloed hebben op hoe jij de wereld ziet. Ik vind het moeilijk om het frame te benoemen waarmee ik ben opgevoed, ik zou zeggen dat ik ben opgevoed om altijd dankbaar te zijn voor de dingen die je hebt. Wel denk ik dat mijn frame anders is dan de generatie(s) voor mij. Ik ben natuurlijk opgegroeid in een tijd waar sociale media en het internet een grote rol hebben gespeeld. En ik denk dat ook deze zeker mijn visie op de wereld hebben beïnvloed.

(Sociale) Identiteit

Sociale identiteit is volgens Jenkins (2008) belangrijk voor mensen. Wie wij zijn of hoe je wordt gezien door de mensen om je heen is van enorm belang. Het vormen van je sociale identiteit is volgens Jenkins niet alleen een gevolg van gebeurtenissen in je leven en individuele ervaringen maar dat hangt ook af van collectieve ervaringen. Tot welke sociale groep je behoort en in welke sociale groep je wordt geplaatst door anderen. Zo kan iemand zelf ervaren bij een bepaalde groep te horen zoals Nederlander zijn, maar kan ervaren dat een ander persoon diegene ziet als niet-Nederlander. Je identiteit wordt dus gevormd door interacties met anderen, die je in je identiteit bevestigen of juist niet.

Ik heb altijd al last gehad van faalangst. Op de basisschool kon ik daar nog makkelijk mee weggkomen. Op de middelbare school kwam ik mijzelf echter zwaar tegen.

De omgeving waarin ik ben opgegroeid en de mensen die ik altijd al om mij heen heb gehad hebben veel invloed op mijn identiteit. Als kind zijnde heb ik altijd opgekeken naar mijn oudere neven en nicht. Vooral van mijn nicht nam ik veel eigenschappen over. Zo wou ik altijd dezelfde kleding dragen en nam ik veel eigenschappen van haar over.

Ik denk ook dat de basisschool en middelbare school veel invloed hebben gehad op de persoon die ik nu ben. Ik heb altijd al last gehad van faalangst. Op de basisschool kon ik daar nog makkelijk mee weggkomen. Op de middelbare school kwam ik mijzelf echter zwaar tegen. Als er opdrachten waren die mijn faalangst triggerde stelde ik ze niet alleen uit, ik maakte ze ook vaak helemaal niet. Tijdens 3 havo had ik het heel moeilijk op de middelbare school. Voor vakken als wiskunde en economie deed ik alles om voldoende te halen maar

dat lukte nooit. Hierdoor raakte ik mijn motivatie kwijt. Het kwam zo ver dat ik misschien niet verder kon op de havo en naar mavo zou moeten. Dit was een realisatie moment voor mij en het is mij gelukkig gelukt om door te mogen op de havo. In 4 havo mocht ik mijn vakkenpakket uitkiezen en heb hier gekozen voor vakken die mij goed lagen: Duits, filosofie, maatschappijwetenschappen, geschiedenis en aardrijkskunde. Hierna heb ik nooit meer moeite gehad met het havo niveau omdat ik geen faalangst had voor deze vakken.

Ik woon al mijn hele leven in Nederland en ben geboren en getogen in Amsterdam.

Nederlandse samenleving

Ik woon al mijn hele leven in Nederland en ben geboren en getogen in Amsterdam. Tot mijn derde woonde ik bij Park de Meer en daarna zijn wij verhuisd naar de Watergraafsmeer in Amsterdam Oost. Hier ben ik met mijn ouders gaan wonen in mijn vaders ouderlijk huis. Mijn opa en opa hadden samen het huis gekocht. Het huis had toen nog vier verdiepingen. Toen mijn vader en moeder voor het eerst samen gingen wonen is het huis opgesplitst in 2 huizen en gingen ze boven mijn opa's wonen. Toen mijn opa's kleiner wouden gaan wonen konden mijn ouders het huis overnemen. Mijn biologische opa is op mijn derde overleden en toen is de man van mijn opa terug verhuisd naar zijn familie in Voorschoten nadat zijn ouders waren overleden.

Doordat ik ben opgegroeid in Amsterdam ben ik opgegroeid in een stad waar veel verschillende culturen samenwonen. Zowel op school als buiten school ging ik om met mensen van een heleboel verschillende afkomsten. Zo was een van mijn beste vriendinnetjes op de basisschool van Marokkaanse afkomst. Haar vader was naar Nederland gekomen als gastarbeider. Helaas kon Chaymae haar vader nooit zijn draai vinden in Nederland en wou hij dus heel graag terug naar Marokko. Het was besloten dat ze terug zouden gaan naar Marokko nadat Chaymae de basisschool had afgemaakt. Helaas bleek dit niet zo te zijn en gingen ze al in de eerst volgende zomervakantie. Haar vader had zijn email adres achtergelaten zodat wij contact konden houden. Met het vriendinnengroepje hebben wij meerdere mails gestuurd nadat Chaymae weg was gegaan. Helaas hebben wij nooit meer wat van haar gehoord. Als kind zijnde heb ik nooit begrepen waarom je weg zou willen uit Nederland. Maar naarmate ik ouder werd en ook op school ging leren over de multiculturele samenleving ben ik steeds meer gaan inzien dat het ook moeilijk is om in een land te leven met een totaal andere cultuur dan waarin je bent opgegroeid.

Ik ben dus opgegroeid in een superdiverse stad die sinds 2011 een majority-minority city is. Dat is gebleken uit een onderzoek van Maurice Crul, het houdt in dat sinds 2011 de autochtone bevolking een minderheid is geworden. Nu weet ik niet beter dan te leven in een superdiverse samenleving. Voor mij is dit altijd het normaal geweest het was pas op de Hogeschool van Amsterdam dat ik erachter kwam dat dit in andere delen van Nederland anders was. Tijdens de eerste les die ik had werd er verteld over de hogeschool van Amsterdam en zei de docent dat hij het mooiste vond dat er altijd veel diversiteit was. Zijn vraag aan de klas was dan ook of wij vaker in zo'n diverse klas hadden gezeten. Bijna iedereen antwoord was nee, maar ik had eigenlijk nog nooit in zo'n 'witte' klas gezeten. Door mijn ervaringen zou ik niet per se zeggen dat ik in de Nederlandse samenleving ben opgegroeid maar eerder in de Amsterdamse samenleving, waar de multiculturele samenleving niet is weg te denken. En ook het opgroeien in de Amsterdamse samenleving is natuurlijk een belangrijke factor geweest bij het vormen van mijn sociale identiteit.

Complexe momenten

Zoals ik al heb verteld is familie heel erg belangrijk voor wie ik ben en hoe ik mijn sociale identiteit heb gevormd. Ik heb vooral verteld over mijn moeders kant van de familie en alle neven en nichten die ik daar heb. Aan mijn vaders kant van de familie heb ik het zusje van mijn vader, mijn tante Anne. Zij is samen met mijn oom Bram en samen hebben ze mijn nichtje Julie van negentien, Floor van vijftien en Rutger van dertien. Tegenwoordig zie ik mijn neefje en nichtjes aan mijn vaders kant van de familie bijna nooit meer maar vroeder kwamen wij vaak samen bij onze oma. zijn oma woont heel vlakbij en vroeger heeft zij vaak op mij gepast.

Toen kreeg mijn oma een nieuwe man en mijn opa kreeg ook een nieuwe man. De man van mijn opa Bert heette opa Peter.

Mijn vader en moeder gingen in het huis van mijn opa's wonen. Maar voordat mijn opa's samen een relatie kregen was mijn biologische opa met mijn oma en kregen zij twee kinderen. Op een gegeven moment gingen zij uit elkaar. Toen kreeg mijn oma een nieuwe man en mijn opa kreeg ook een nieuwe man. De man van mijn opa Bert heette opa Peter. Opa Peter is dus biologisch gezien geen familie maar hij is de enige opa die ik ooit gekend heb. Opa Bert overleed namelijk toen ik drie was, opa Piet aan mijn moeders kant overleed toen ik een half jaar oud was en de nieuwe man van mijn oma heette Henk maar die heb ik ook nooit gekend.

Ondanks dat ik vroeger vaak speelde bij mijn oma kan ik mij geen tijd herinneren waarin ik graag naar mijn oma ging. Ik weet niet precies wanneer de nieuwe man van mijn oma is overleden, ik weet dat hij is overleden aan kanker en dat mijn oma sindsdien depressief is. Toen ik jong was had ik dat natuurlijk nog niet zo goed door maar naarmate ik ben opgegroeid kom ik steeds minder graag bij mijn oma. Sinds een paar jaar zorgt mijn oma ook niet goed meer voor zichzelf. Dit is heel erg zwaar voor mijn vader. Hij doet nu het grootste deel van de zorg voor mijn oma, maar veel dingen weigert ze. Ze wil namelijk dood. Medicatie wil ze niet proberen, maar voor zichzelf zorgen doet ze ook niet meer. Ze eet bijna niks en zorgt niet meer voor haar eigen hygiëne. Soms voel ik mij schuldig dat ik niet vaker langsga bij mijn oma. Maar ik weet zelf ook dat elke keer als ik er ben het allesbehalve leuk is. Geen enkel kleinkind wil haar oma horen zeggen dat ze dood wil. Ook mijn vaders kant van de familie heeft ondanks dat ik ze niet vaak zie en grote invloed gehad op mijn identiteit. Mijn vaders en moeders kant van de familie zijn twee totale tegenpolen van elkaar. Hierdoor weet ik wat ik belangrijk vind en waarom de betekenis van mijn familie zo een groot deel van mijn (sociale)identiteit uitmaakt.

Keerpunt in mijn identiteit

Ik ben altijd al bang geweest voor de dood. Maar door het meemaken van het dood gaan van iemand uit mijn directe omgeving is dat niet meer mijn grootste angst. Ik ga liever dood dan dat ik mijn moeder nog een keer moet horen huilen toen ze erachter kwam dat haar broer, mijn oom op een veelte jonge leeftijd was overleden. Dat is een ochtend die ik nooit meer ga vergeten ook al wil ik dat zo graag.

Mijn oom Peter was de eerste persoon uit mijn nabije omgeving die is overleden. Natuurlijk was ik wel al eens naar een begrafenis geweest, die van mijn opa Bert maar daar kan ik mij niks meer van herinneren. Toen ik te horen kreeg dat hij was overleden besepte ik nog lang niet was voor een impact zoiets maakt op je dagelijks leven. Toen mijn oom overleed was hij in Italië. Hij was net klaar met het wielrennen door de bergen om geld op te brengen voor het kika kankerfonds. Maar helaas werd hij de dag van vertrek niet wakker. Van de eerste week na zijn dood kan ik mij alleen nog korte fragmenten herinneren, bijna non-stop was de hele familie bij oma thuis. De gesprekken met de begrafenisondernemer en de vele visite die langskwam. Het gevoel van in dezelfde kamer zijn met je dode oom ga ik nooit meer vergeten. Het zien van je oma die liever zelf dood was gegaan dan haar zoon ooit had zien gaan, je nicht die haar vader verliest en niet meer thuis kan slapen want hij was overal en je neefje die uit emotie zijn hand kapot heeft geslagen tegen de muur. Mijn oom heeft een prachtige uitvaart gehad, precies hoe hij het had

gewild en met iedereen die hij ooit heeft gekend. Mensen zeggen altijd dat iemand verliezen met de tijd minder erg wordt, maar dat is niet zo. Je denkt er minder vaak aan, maar minder erg wordt het nooit.

Ik had geen keuze, ik moest volwassen worden zodat ik er kon zijn voor mijn familie. Want die hadden mij nodig.

Mijn oom Peter is overleden op 7 september 2019. Na een paar maanden begin je te wennen aan het idee dat iemand niet meer terug komt. Waar ik nog niet klaar voor was, was nog een dierbaar persoon verliezen. Maar dat gebeurde drie maanden later wel. Mijn opa Peter is op 25 december 2019 overleden. Zoals ik al heb verteld was dat de man van mijn biologische opa. In totaal heb ik vier opa's gehad. Opa Piet aan mijn moeders kant, Opa Bert aan mijn vaders kant, de nieuwe man van mijn oma aan mijn vaders kant en opa Peter. Opa Peter is de enige die ik ooit heb gekend. Ondanks dat hij geen biologische familie is heb ik hem altijd gezien als mijn echte opa.

Op 25 december was ik samen met mijn beste vriendin een dagje weg naar de Winter Efteling vanwege mijn verjaardag die er bijna aankwam. Een enorm lange en leuke dag. Toen ik thuis kwam was het al na tien uur s' avonds en dus keek ik vreemd op toen mijn oma bij mij thuis op de bank zat. Ze zei shit, ze had gehoopt dat mijn ouders eerder thuis waren dan ik zodat zij het nieuws konden breken. Maar dat heeft mijn oma gedaan.

Sinds het eind van 2019 krijg ik altijd te horen dat ik heel volwassen overkom. Ik had geen keuze, ik moest volwassen worden zodat ik er kon zijn voor mijn familie. Want die hadden mij nodig. Op 28 december 2019 werd ik 16 jaar oud. Een paar maanden na het overlijden van mijn oom Peter en drie dagen na het overlijden van mijn opa Peter. Toch wou ik graag dat iedereen kwam voor het avond eten. Maar dat was mijn realisatie punt. Niks is meer hetzelfde als vroeger en dat gaat het ook nooit meer worden. Toen mijn opa Peter dood op de grond werd gevonden, werd hij gevonden met het rouwkaartje van mijn oom Peter in zijn hand. En ik weet dat ze samen op mij neer kijken.

Inspirerende momenten

Tijdens en na deze periode van het overlijden van mijn oom heb ik moeite gehad met school. Niet met het halen van voldoendes, maar wat ik nou eigenlijk allemaal wil van het leven. Ik zat in 4 havo en hier begonnen de lessen over een studierichting kiezen. Ik wist niet wat ik wilde, maar ook niet of ik wilde. Is studie nou echt zo belangrijk? Gaan mensen mij herinneren door welke school richting in ben opgegaan? Nee.

Ik had een hele lieve schattige mentor tijdens deze periode. Zij ondersteunde mij en kon ook zien wanneer het allemaal even te veel werd. Ook zij zag dat ik geen flauw idee had wat ik wou doen na de middelbare school. Tijdens mijn eindexamen uitreiking gaf zij voor mij een speech. Ze was langs andere docenten gegaan om verhalen over mij te vragen. Ze zei dat ze enorm verbaasd was dat mijn Aardrijkskundeleraar mij dat rustige meisje noemde die altijd zo goed oplette. Want tijdens haar lessen was dat iets anders. Ze eindigde haar speech met de vraag wat mijn uiteindelijke studiekeuze was. Waarop ik antwoorde dat ik Bestuurskunde had gekozen, wat blijkt, zij heeft zelf precies dezelfde studierichting gedaan. It was voor mij een inspirerend moment waarop ik wist dat ik de juiste keuze had gemaakt. en ook dat het leven doorgaat. Ik studeer niet alleen voor mijzelf en mijn familie, maar ook voor mijn oom en opa.

De toekomst

Over zes dagen word ik twintig jaar oud, dan zijn mijn tiener jaren officieel voorbij. Tijdens de afgelopen twintig jaar heb ik veel leuke maar ook verdrietige dingen mee gemaakt. En dit alles heeft enorme invloed gehad op de persoon die ik nu ben. Ben ik de persoon die kleine Sophie van zo een jaar of vier oud zich had voorgesteld? Waarschijnlijk niet. Maar dit is hoe mijn (sociale)identiteit zich heeft gevormd. Mijn identiteit is nog niet helemaal klaar. Ik ga veel nieuwe dingen meemaken in mijn 'twenties' die mij gaan blijven vormen tot de persoon die ik ben. Toekomstdromen zoals vroeger heb ik niet meer. Ik heb geen bepaalde hoop voor een baan, ik hoef geen dierenarts meer te worden en wil ook niet meer in de paarden industrie werken. Ik hoop gelukkig te worden, maar vooral hoop ik dat ik andere mensen gelukkig kan maken.

... andere mensen gelukkig kan maken.

"Ik kijk al uit naar de 22-jarige versie van mijzelf die dit leest en denkt 'hoe ongelooflijk kortzichtig was ik wel niet'..."

Ik ben Jarle.

Tijdens het vak 'de ontvangende samenleving' hebben we verschillende thema's verkend die van invloed zijn op de manier waarop de immigrant ontvangen wordt en de invloed daarvan op hoe hij of zij zich voelt. Denk hierbij aan polarisatie, sociale identiteit en segregatie. Omdat dit ook over mensen gaat, is het erg belangrijk om elkaar ook te begrijpen, om een connectie te maken. Verhalen delen kan daarbij helpen en om die reden is er tijdens dit vak veel aandacht besteed aan het delen van verhalen vanuit de klas, maar ook van gastsprekers.

Eigenlijk is het lastig om met mijn levensverhaal te beginnen. Laat het maar over aan de 20 jarige student die nauwelijks 2 jaar uit huis is over om uit te leggen wat zijn identiteit is en hoe dit in verhouding staat tot het verhaal dat we 'zijn leven' noemen. Ik kijk al uit naar de 22-jarige versie van mijzelf die dit leest en denkt 'hoe ongelooflijk kortzichtig was ik wel niet' en vervolgens naar de 24, 26 28 en latere versies van mezelf die die gedachte evalueren en daar wederom hetzelfde over denken.

Eigenlijk is het lastig om met mijn levensverhaal te beginnen. Laat het maar over aan de 20 jarige student die nauwelijks 2 jaar uit huis is over om uit te leggen wat zijn identiteit is...

Toch zijn er enkele ervaringen en eigenschappen in mijn leven waarvan ik me moeilijk kan voorstellen dat ik ooit serieus zal geloven dat ze niet een enorme invloed hebben gehad en nog steeds hebben op het mens dat ik ben. Ik doel daarbij op mijn ADHD, mijn religieuze opvoeding en de zoektocht naar 'waarheid' die volgde op het verlies van mijn geloof, de grote hoeveelheden tijd die ik heb besteed in de gekste hoeken van het internet, een basisschooltijd gekenmerkt door gepest worden en natuurlijk de culturele achtergrond waarin ik ben opgegroeid. In mijn levensverhaal zal ik de invloed van deze ervaringen op mijn sociale identiteit analyseren en de verschillende aspecten onderverdelen in de drie componenten, sociaal structureel, de culturele component en de zijnsdefinitie.

Pesten

De eerste 11 jaren van mijn leven zijn niet van het kaliber dat ik aan andere zou aanraden. Begrijp me niet verkeerd, het had zeker een stuk erger gekund. Ik had gelukkig enorm lieve ouders. De gekke 5 minuten die mijn vader introduceerde als mijn neefje voor schooltijd even langs kwam omdat mijn tante vaak vroeg moest werken, het voorlezen voor bedtijd of de emotionele kracht die mijn moeder me gaf als ik van streek was, waren enorm waardevol. Sociaal was mijn leven echter verschrikkelijk.

In het beste geval hoorde ik er dan even helemaal bij, vaak kon ik echter prima aanvoelen dat ze me er liever niet gehad hadden.

Vaak was ik het slachtoffer van pesterijtjes, mensen probeerde me uit de boom waarin ik geklommen was te schudden, haakten expres mijn pootje als ik aan het rennen was of sloten me op in het toilet. Soms mocht ik opeens wel mee doen, bijvoorbeeld als er bij de BSO veel kinderen op vakantie waren waardoor ze een bepaald spel kon spelen of als ik door de ouders gedwongen werd uitgenodigd omdat we maar een klas van zes hadden. In het beste geval hoorde ik er dan even helemaal bij, vaak kon ik echter prima aanvoelen dat ze me er liever niet gehad hadden. Zelfs in het eerste geval was het echter niet veel beter op het moment dat alles weer terug ging naar het oude normaal, wellicht deed dat nog wel meer pijn dan het alternatief.

Meestal had ik gelukkig wel één of twee vrienden, ook buitenbeentjes. Helaas gingen ze met elkaar helemaal niet goed, zodat ik continu de druk voelde om te kiezen. Vaak eindigde de vriendschap als ze een kans zagen om te klimmen op de sociale ladder. Een kleuterliefde van mij maakte het uit omdat ze zich voor me schaamde.

Het pesten kan geplaatst worden onder de culturele component, het gaat namelijk over de manier waarop anderen mij behandelden als reactie op mijn gedrag.

God

Mijn basisschool was christelijk, zo ook mijn ouders en daarmee ikzelf. Naar de kerk gingen we dan weer niet, dat begrijp ik nog steeds niet helemaal. Elke ochtend kregen we als eerste les uit de bijbel. En mijn vader heeft thuis de gehele kinderbijbel voorgelezen, waarop ik aan het eind van het nieuwe testament heel onschuldig reageerde: 'komt er nog een deel drie?'

Hoewel mijn school christelijk was, waren veel van mijn klasgenootjes toch niet gelovig. Veel van de christelijke aspecten van de school, zoals het bidden, namen zij dan ook niet echt serieus. Zo werd ik voor het eerst geconfronteerd met atheïstische ideeën. Ik ging hierdoor steeds meer vragen stellen en begon meer en meer aan God te twijfelen.

"Heb je vijanden lief en bid voor wie jullie vervolgen" zijn de woorden van Jezus in de bijbel. In de verhalen verdedigt hij zichzelf om deze reden niet op het moment dat hem wat wordt aangedaan. Als zijn apostelen dit wel doen beveelt hij ze te stoppen en geneest hij de gewonde soldaat. Zo deed ik ook niets tegen mijn pesters. Nu twijfelde ik op eens aan God en dus ook aan dit voorschrift.

Toen ik weer eens getreiterd werd, barstte ik op eens uit. Ik gaf een trap en mijn doelwit krijste het uit, hij was daar recent geopereerd. Al vaker had hij ruzie met de andere meelopers waardoor dit het moment werd waarop de rollen omdraiden. Sindsdien ben ik niet meer gepest. Het zorgde ervoor dat ik compleet van het geloof afstapte. Het geloof had er voor gezorgd dat ik gepest was en wat voor God doet zijn volgelingen dat aan? Later in mijn leven ben ik nog wel weer veel gaan twijfelen. De vragen die opgeroepen werden, namen echter alleen nog maar toe. Op mijn 18e heb ik definitief de keuze gemaakt en sindsdien heb ik daar niet meer aan getwijfeld. Mijn ervaringen met geloof zou ik scharen onder het sociaal culturele, maar ook de culturele component. Zowel het christelijk als atheïstisch zijn, brengt een maatschappelijke perceptie en positie met zich mee, maar biedt ook de beginselen waaruit mijn normen en waarden zijn voortgevloeid.

Terwijl ik mij begon aan te passen aan het middelbare schoolleven kreeg mijn vader in toenemende mate moeite op zijn werk.

ADHD

Terwijl ik mij begon aan te passen aan het middelbare schoolleven kreeg mijn vader in toenemende mate moeite op zijn werk. Hij had een nieuwe baas waarmee hij het niet goed kon vinden. Hij is uiteindelijk ontslagen, iets wat extra zwaar viel omdat mijn moeder al lange tijd afhankelijk was van tijdelijke contracten en daardoor op dat moment ook werkloos was. Het leidde ertoe dat mijn vader depressief werd.

De psycholoog die hem behandelde, concludeerde op termijn ook dat hij ADHD had. Mijn vader ging zich er meer in verdiepen en herkende ook bij mij

de symptomen. ADHD is voor een belangrijk deel genetisch, dus het zou niet gek zijn als ook ik het had. Mentaal ging het toen ook met mij minder goed. Ik had moeite me aan te passen aan de middelbare school en was mij ook zeer bewust van de situatie thuis. Mijn ouders besloten mij te laten onderzoeken en daaruit bleek dat ik ook ADHD heb.

Niemand wist op dat moment dat ik het had, maar veel van de moeite in die eerste 11 jaar vond in elk geval deels zijn wortels in mijn ADHD. Ik kon mij niet inhouden als iets mij prikkelde, waardoor ik vaak als raar werd gezien en snel een buitenbeentje werd. Ook leraren vonden het lastig om met me om te gaan. Mijn juf in groep vijf en zes heeft, hoorde ik achteraf, het hele jaar mijn moeder verteld dat ik eerder naar bed moest omdat ik niet bij de les bleef. Ik sliep al ruim 10 uur per nacht. School leidde er soms ook onder, op de basisschool viel dit nog wel mee, ik ben vrij intelligent dus, op Nederlands na, redde ik mij wel. Vanaf de middelbare school zat ik echter elk jaar op het randje van overgaan. Huiswerk was een onmogelijke opgave voor mij, meerdere keren heb ik huilend met mijn moeder aan de eettafel gezeten. Ik vond het niet eens moeilijke stof, de concentratie vinden, was gewoon een onmogelijk pijnlijke opgave.

Ik kon mij niet inhouden als iets mij prikkelde, waardoor ik vaak als raar werd gezien en snel een buitenbeentje werd.

Hoewel in sociaal opzicht mijn leven op dat moment beter ging en ik ook vrienden, waren de problemen daarmee niet opgelost. Ook op hun kon ik soms moeilijk focussen of konden mijn bakken energie ze te veel worden. Ook emotionele controle kan door ADHD moeilijk worden, en met de komst van de pubertijd ontstond een combinatie die soms voor enorme uitbarstingen konden zorgen.

Daarnaast heeft het hebben van ADHD zeker ook voordelen. Vanaf de pubertijd ontwikkelde ik een vrij goed gevoel voor humor en had je mij op een zeker moment misschien zelfs de 'class clown' kunnen noemen en op een feestje konden mensen de energie ook wel waarderen. Als ik iets echt interessant vind, kan ik er helemaal in opgaan, de hyperfocus, wat vaak voor iets positiefs kan zorgen. Ik zou het echter niemand aanraden. Zelfs die hyperfocus, waar mensen vaak van zeggen er jaloers over te zijn, is vaak ook een nadeel. Want wat gebeurt er als je 2 dagen voor een tentamen een hyperfocus krijgt op een Netflix serie als hetgeen dat de hyperfocus 'hyper' maakt het ontbreken van controle is?

De ADHD zal ik voor mijn diagnose vooral scharen onder de culturele component. Zonder de stempel is het namelijk puur een reactie op gedrag. Na de diagnose zou je het ook kunnen scharen onder het sociaal culturele omdat er nu een stempel op zat. Echter heb ik dit weinig ervaren, alleen opmerkingen over medicijnen zou je hier onder kunnen scharen, ik vind het daarom minder relevant om dit onderdeel van mijn sociale identiteit onder deze component te scharen. Tot slot kun je dit natuurlijk ook nog onder de zijnsdefinitie scharen. Met ADHD ben je geboren en het kan dus bijna niet fundamenteeler deel van wie ik ben zijn.

Met ADHD ben je geboren en het kan dus bijna niet fundamenteeler deel van wie ik ben zijn.

Internet

De oorzaak van ADHD ligt hoofdzakelijk in de manier waarop het hormoon dopamine werkt. Het is een hormoon dat je lichaam los laat wanneer het denkt dat je dingen doet die goed zijn voor je overlevings- en voorplantingskansen. Wanneer je een tekort hebt, grijpt je brein in en wordt je zelf controle onder druk gezet. De meest verslavende middelen en activiteiten spelen dan ook in op dit hormoon.

ADHD'ers hebben een chronisch tekort aan bepaalde stofjes en mijn brein ontdekte op jonge leeftijd dat de computer genoeg dopamine levert. Vanaf mijn vierde draaide mijn hele leven daarom om games en het internet. Naarmate ik ouder werd kreeg ik een toenemende interesse in politiek. Door het pesten lag mijn zelfvertrouwen laag en door heb verlies van mijn geloof verloor ik het vertrouwen dat mijn omgeving 'waarheid' bood en ging ik daar zelf naar op zoek, vaak via het internet.

Het internet was op dit moment een Wilde Westen, regels over de inhoud op websites waren er nauwelijks. Radicalere bewegingen maakte hier gebruik van en in deze tijd zag je de eerste complottheorieën in hun kinderschoenen staan. Hiervoor was ik, door mijn eerdere ervaringen, op deze leeftijd het perfecte slachtoffer en al snel wisten deze ideeën hun zaadjes te planten in mijn hoofd. Ik kwam hier echt de duisterste kanten van de menselijke psychologie tegen. Op het internet zijn veel mensen die in deze tijd verward raken in extreme ideologieën. Sommige zijn daar weer uit gekomen, vele zitten er waarschijnlijk nog steeds in. Een maatje van mij die een vergelijkbaar verhaal had, heb ik later nog nazistische ideeën zien verspreiden.

De ideologieën zijn denk ik zo sterk, zeker naarmate ze zich verder ontwikkelde, omdat ze niet alleen nepinformatie verspreiden, maar een wereld schetsen die zo gebouwd is dat je alles wat je tegenspreekt als propaganda kan bestempelen en alles wat je punt bewijst is waarheid zo overduidelijk dat propaganda er niet tegenop kan botsen. Feiten presenteren aan iemand die deze dingen gelooft heeft dan ook geen zin.

Ik begrijp zelf niet helemaal waarom ik het dan voor elkaar heb gekregen om er toch uit te komen en anderen niet. Wellicht had ik het geluk dat ik er in viel toen de ideologieën nog in hun babyschoenen stonden. Het huidige Qanon voelt voor mij als een nog veel ingewikkelder doolhof. Misschien zat ik er gewoon nog niet diep genoeg in om het effect volledig in te laten werken. Het belangrijkste moment voor het verlaten van die wereld was een gesprek met een klasgenoot. Voor het eerst ging iemand niet direct in de aanval, maar luisterde ze. Toen ik uitgepraat was, wees ze enkel twee tegenstrijdige dingen in mijn verhaal aan. Ik liet het niet merken, maar in mijn brein ontstond kortsluiting. De maanden daarop viel mijn gehele wereldbeeld in elkaar en sindsdien ben ik bezig geweest van de grond af aan mijn eigen wereldbeeld te vormen vanaf een heel fundamenteel filosofisch begin.

Hoewel dit geen leuke tijd was, geloven in dit soort dingen is voor jezelf vooral ook een heel eenzaam bestaan, ben ik blij dat ik het heb meegemaakt. Er is licht bewijs dat mensen als het ware te 'vaccineren' zijn tegen dit soort misinformatie op het internet en ik geloof dan ook dat dit is wat ik op een natuurlijke, dan wel wat ongemakkelijkere manier, heb meegemaakt. Juist hierdoor geloof ik dat ik nu een sterk zelf analyserend en kritisch denkproces heb ontwikkeld als het gaat om politiek.

Hoewel dit geen leuke tijd was, geloven in dit soort dingen is voor jezelf vooral ook een heel eenzaam bestaan, ben ik blij dat ik het heb meegemaakt.

Ook heb ik door deze ervaring geleerd hoe belangrijk het is om je best te doen naar iedereen te luisteren en vooral ook mensen proberen te begrijpen want dat is ten slotte ook hoe ik dit achter mij kon laten. Het is een eigenschap die veel mensen denken te hebben, toch was er maar één iemand die het voor elkaar kreeg tot me door te dringen en ik heb verder niet meer iemand ontmoet waarin ik het vertrouwen heb dat ze dat na zouden kunnen doen. Zelfs ikzelf maak daar nog heel vaak fouten in.

Deze ervaringen kunnen het best geplaatst worden onder de culturele component. Veel werd gevoed door de reactie van andere op de dingen die ik van het internet haalde, en de manier waarop het internet zich naast mij ontwikkelde was ook een reactie op culturele ontwikkelingen. Ik denk dat ook het sociaal structurele een rol speelde. De reactie van andere op mijn standpunten werd denk ik ook sterk beïnvloed door het feit dat een witte man ze verkondigden. Mensen dachten wellicht 'tuurlijk is HIJ de gene die dit denkt' waardoor ze minder snel wouden luisteren.

Toch heeft ook hij ervaren hoe lastig het soms is om echt connectie te vinden als de concentratie voor anderen niet aanwezig is.

Papa

Ik heb op verschillende punten in het verhaal al de vergelijking getrokken met mijn vader, met name bij het stuk over ADHD. Hij groeide natuurlijk in een hele andere tijd op. Ook hij had zijn gehele leven last ervan, maar over ADHD was toen natuurlijk al helemaal weinig bekend. Mijn opa en oma scheidden toen hij nog kind was en mijn opa was toen een tijd samen met een wat minder leuke vrouw. Tijdens zijn studententijd ontwikkelde hij een vrij heftige angststoornis, waar de ADHD ongetwijfeld aan heeft bijgedragen. Een buitenbeentje was hij niet. Hij vond het leuk om dingen te organiseren en wist zo door middel van verschillende feesten en andere activiteiten zijn plek wel te vinden. Toch heeft ook hij ervaren hoe lastig het soms is om echt connectie te vinden als de concentratie voor anderen niet aanwezig is. School was voor hem ook geen pretje, hij heeft zo een niveautje lager moeten doen en is ook een jaar blijven zitten.

Op veel vlakken verschilt zijn ervaring echter ook sterk met die van mij. Ik heb heel veel moeite om niet mijn tijd de verdoen achter de telefoon of op mijn pc, een afleiding die simpelweg niet bestond toen hij jonger was. Tegenwoordig merkt hij dat ook wel, maar lang niet zo erg als ik. Dat zal deels met leeftijd te maken hebben, maar ook met het feit dat zijn ADHD zich niet gevormd heeft rondom die apparaten.

Ik heb dan weer het voordeel dat ik in een tijd leef waar veel meer bekend is over de aandoening en er dus veel meer behandelingen mogelijk zijn. Mijn vader heeft uit eindelijk misschien wel lange tijd een redelijk normaal leven kunnen lijden met ADHD, maar wie weet waar hij nu was geweest als die diagnose al was gesteld toen hij in zijn studententijd bij de psycholoog kwam. Verder geloof ik echt wel dat ik er heel veel baat bij heb gehad dat ik kon leren

van mijn vader als ADHD'er. Wij hebben beide dan wel een sterk vermoeden dat onze ADHD via opa in de genen zit, veel had mijn vader daar zonder diagnose niet aan. Misschien was de relatiestatus van mijn opa tijdens de jeugd van mijn vader wel veel stabiel geweest als hij geen ADHD had gehad. De manier waarop mijn sociale identiteit zich dus gevormd heeft is enorm verschillend geweest. Deels kwam dat door puur toeval, deels doordat we in een geheel andere wereld opgegroeid zijn.

Tot slot

Mijn sociale identiteit is gevormd door enkele belangrijke ervaringen. Sommige kunnen we scharen onder de sociaal structurele mijn ADHD en de maatschappelijke positie/perceptie van mensen met de denkbeelden die ik in mijn tienerjaren verkondigde. Mijn ervaringen met pesten, het internet, geloof en opnieuw mijn ADHD vallen onder de culturele component en bij de zijnsdefinitie zien we wederom de ADHD.

Mijn vader heeft ook ADHD, maar groeide op in een hele andere wereld zonder het internet of de huidige kennis over de aandoening waardoor zijn ervaring heel anders was. Enkele sociale obstakels waar wij tegenaan zijn gelopen lijken wel nog steeds op elkaar en ook de moeite die wij hebben met de verplichtingen van het leven, school en werk, delen we.

Veel van deze dingen waren of zijn nog steeds niet leuk, maar het heeft me wel gemaakt wie ik ben. Dat is iemand die met veel dingen nog steeds veel moeite heeft, maar ook iemand die intens veel vertrouwen heeft in het proces en daarmee zijn eigen vermogen om het beste ervan te maken als ik maar de tijd krijg.

De manier waarop mijn sociale identiteit zich dus gevormd heeft is enorm verschillend geweest. Deels kwam dat door puur toeval, deels doordat we in een geheel andere wereld opgegroeid zijn.

... als ik maar de tijd krijg.

Ik ben Soler.

"Ik kan eigenlijk geen keuze maken, want ik voel me beide. Zowel Syrië als Armenië zitten in mij verweven en hebben mij gemaakt tot wie ik ben, Soler."

Mijn naam is Soler Giragos, geboren op 16 juli 1999 in een kleine stad in Noord-Syrië genaamd Al-Qamishli. Ik ben de jongste in mijn gezin; verder heb ik twee zussen en een broer. Mijn oorspronkelijke roots komen uit Armenië. Mijn voorouders zijn tijdens de Armeense genocide gevlucht naar Syrië en hebben zich daar gevestigd. Ik ben tot mijn 17e in Syrië opgegroeid en getogen en daarna moest ik vanwege de oorlog in Syrië samen met mijn familie vluchten naar Nederland. De meest gestelde vraag die ik altijd krijg, is of ik me meer Syrisch of Armeens voel. Ik kan eigenlijk geen keuze maken, want ik voel me beide. Zowel Syrië als Armenië zitten in mij verweven en hebben mij gemaakt tot wie ik ben, Soler.

Mijn stad waarin ik opgroeide, is klein, maar heel liefdevol. De mensen daar zijn behulpzaam en leven samen voor elkaar. Daarom heb ik me nooit in Syrië als een vluchteling beschouwd; het woord "vluchteling" stond niet in ons woordenboek. We waren allemaal hetzelfde, hoewel er veel verschillende groepen mensen woonden. Ieder van ons had de mogelijkheid om zijn eigen cultuur en tradities uit te oefenen, naast de Syrische. Mijn scholen waren altijd Armeense scholen, maar we moesten ook Arabisch leren. Ik spreek daarom Armeens en Arabisch als moedertaal. Daarnaast ben ik christelijk opgegroeid en ben nog steeds zeer gelovig. Gelukkig kregen we altijd de mogelijkheid in Syrië om onze religie uit te oefenen. Christenen en moslims hebben altijd naast elkaar en samengeleefd, maar tegelijkertijd kende elke religie zijn grenzen en moesten we elkaars gewoontes en regels respecteren. Religie is voor mij heel belangrijk en waardevol, zowel in mijn leven als in mijn omgeving.

Daarom heb ik me nooit in Syrië als een vluchteling beschouwd; het woord "vluchteling" stond niet in ons woordenboek.

In mijn kindertijd was ik een rustig kind dat veel van de kleur roze hield en altijd buiten speelde met vrienden. Het leven was voor mij heel gemakkelijk, vol dromen die volgens mij wel zouden uitkomen. Ik droomde altijd over mijn studietijd waarin ik naar de universiteit zou gaan en de opleiding rechten zou volgen. Over de opleiding rechten droomde ik altijd; mensen uit mijn omgeving zeiden vaak tegen mij als kind dat ik advocaat moest worden omdat ik veel praatte en probeerde anderen te verdedigen met zelfverzonnen argumenten. Mijn droom is wel uitgekomen, en ik ben inderdaad de opleiding rechten gaan volgen, maar mijn dromen zijn niet uitgekomen zoals ik wilde. Ik ben nu niet in mijn eigen land en niet met de vrienden waarmee ik mijn studie wilde doorbrengen en leuke herinneringen wilde maken. Ik bevind me in een totaal andere samenleving, waar alles anders is: de taal, de mensen en de cultuur. Ik wilde altijd deze opleiding in mijn eigen taal volgen, helaas zijn mijn kinderdromen niet uitgekomen en het leven blijkt anders en uitdagender te zijn dan ik had gedacht.

Het leven was voor mij heel gemakkelijk, vol dromen die volgens mij wel zouden uitkomen.

Mijn moeder heeft gezinshereniging aangevraagd voor ons nadat ze twee jaar in Nederland verbleef. Ik ging samen met mijn vader en zus naar Libanon voor het interview voor onze visumaanvraag. We gingen naar de ambassade van Nederland in Libanon, samen met mijn broer die ook in Libanon verbleef en met ons naar Nederland wilde komen. De aanvraag is goedgekeurd en we konden vanaf dat moment naar Nederland. Mijn moeder kwam ook naar Libanon om ons te zien. Vervolgens zijn we samen met mijn moeder naar Nederland gevlucht. Dus het moment dat we in Nederland aankwamen, was niet zo bijzonder voor mij omdat ik mijn moeder al in Libanon had gezien. Na twee dagen bij kennissen in Weesp te hebben verbleven, moest ik, samen met mijn vader, zus en broer, naar Ter Apel om verder te gaan met onze aanvraag voor verblijf en het migratieproces. We waren weer ver van mijn moeder, die in het AZC van Almere verbleef. Gelukkig hoefden we niet in Ter Apel te verblijven en gingen we op dezelfde dag na het interview naar Venhuizen, een ander asielzoekerscentrum. In Ter Apel kreeg iedereen een armbandje met verschillende kleuren. Je hebt geluk als je samen met je familie hetzelfde kleur krijgt om samen naar een andere plek te verplaatsen; anders worden mensen ingedeeld in verschillende groepen en kunnen dus mensen uit hetzelfde familie in verschillende groepen ingedeeld worden. Het moment waarop ze de armbandjes gingen uitdelen, was het ergste moment. Ik was bang dat ik niet met mijn vader, broer en zus ingedeeld zou worden en dat iedereen naar verschillende locaties of op verschillende dagen verplaatst zou worden. Gelukkig hadden we geluk en kreeg iedereen van ons de zwarte

armbandjes. We gingen samen met een busje naar Venhuizen. Alleen dat was niet onze vaste plek, want na zes dagen daar te blijven, moesten we ook daar weer weg. Naar een asielzoekerscentrum in Hengelo.

Ons verzoek om naar het asielzoekerscentrum van Almere te mogen, waar mijn moeder ook verbleef, werd elke keer geweigerd vanwege het gebrek aan beschikbare plaatsen. We zijn ongeveer twee maanden in Hengelo gebleven. Elke keer als we van het ene asielzoekerscentrum naar het andere moesten, voelden we weer het gevoel van onzekerheid. In elk asielzoekerscentrum maakten we vrienden en voelden we altijd dat dit ons comfortabele plekje was dat we niet meer wilden verlaten. Maar uiteindelijk moest iedereen naar verschillende steden en locaties zoals wij. Uiteindelijk konden we ook naar het asielzoekerscentrum in Almere zodat we bij mijn moeder konden zijn. Daar zijn we ongeveer 1,5 jaar gebleven totdat we een huis kregen in Amsterdam. Tijdens mijn verblijf in Almere ging ik naar een reguliere school omdat ik nog geen 18 jaar was. Daar ontmoette ik ook Syrische vrienden en hadden we gezellige momenten samen. Maar dat was ook geen vaste plek, want ik ging uiteindelijk naar Amsterdam en moest weer afscheid nemen van mijn vrienden.

Mijn nieuwe leven in Nederland wachtte op me, maar mijn gedachten waren nog in mijn geliefde land, Syrië. Ik kon niet accepteren dat ik hier ben en me moet aanpassen aan de nieuwe samenleving die totaal anders is dan waar ik ben opgegroeid. Ik wou gewoon niks doen of bereiken in de vreemde land en onbekende toekomst, ik leefde zonder doel. Ik had zogenaamd "Identity diffusion". Dat houdt in dat iemand zich verspreid, verward voelt over wie ze zijn en wat ze willen. Het gebeurt wanneer mensen niet echt willen nadenken over hun keuzes en geen toewijding hebben aan enige actie.

Het eerste beeld dat ik kreeg van het land 'Nederland' was dat niets zonder afspraak kan en je altijd op tijd moet zijn. Dat was in het begin een uitdaging voor mij, want mijn stad is een sociale en kleine stad waarin je altijd en op elk moment naar iemand toe kunt gaan voor een vraag of hulp, en dat zonder afspraak. En op tijd zijn was niet gebruikelijk bij ons.

Mijn nieuwe leven in Nederland wachtte op me, maar mijn gedachten waren nog in mijn geliefde land, Syrië. Ik kon niet accepteren dat ik hier ben en me moet aanpassen aan de nieuwe samenleving die totaal anders is dan waar ik ben opgegroeid.

In mijn stad leven mensen naast elkaar, voor elkaar. De mensen daar zijn eenvoudig en hebben niet zoveel stress, omdat ze zich minder zorgen maken om het leven. Als je verdrietig bent, klop je gewoon bij de burens aan en drink je daar een kopje koffie zonder hen van tevoren te laten weten. De mensen worden elke dag wakker en verwachten gewoon bezoekers, zo zijn ze gewend. In sommige buurten, zoals waar ik ben opgegroeid, sluiten mensen hun buitendeur niet vanwege de grote veiligheid in de buurt. Dus je kunt gewoon naar je burens gaan, net zoals je naar je eigen huis gaat. De mensen zijn daar meer dan burens; ze zijn gewoon vrienden en familie voor elkaar. Ze steunen en helpen elkaar zonder dat het wordt gevraagd. Als je bijvoorbeeld iets nodig hebt voor het koken, kun je dat eenvoudig vragen aan je burens; dat is daar meer dan normaal. Je voelt dat je in een comfortabele zone zit en daarom is de lokale bevolking bekend met gevoeligheid.

Al deze dingen mis ik hier in Nederland. Het komt bijna nooit voor dat je naar je burens gaat om koffie te drinken; ik ken zelfs mijn burens niet. De mensen zijn hier praktischer, de uren zijn berekend, en je agenda voor het komende jaar is al bekend. Alles wordt gedaan volgens afspraken en op papier. Zelfs als je naar je familie gaat, moet je hiervoor een afspraak maken. Dat is zeker niet bekend bij ons en is abnormaal. De cultuur is anders; daarom vind ik integratie altijd een van de moeilijkste en soms onmogelijke dingen. Ik ben hier in Nederland en ik moet me zeker aanpassen aan de Nederlandse cultuur; dat is normaal. Alleen voor mij en bijna alle vluchtelingen is dat het lastigste. Vooral als je uit een Arabisch of Armeens land komt, is de cultuur totaal anders en passen veel elementen niet zo goed in de Nederlandse samenleving. Vluchtelingen voelen zich altijd onzeker en verloren. Je bent ook bang om zonder identiteit te leven. Jouw identiteit, wie je bent, past niet in het land van aankomst, maar ook de identiteit die je van het land verkrijgt past niet bij jou en jouw familie en omgeving. Het is altijd lastig om een balans hiertussen te vinden. Je kunt helaas niet beide zijn; als je bijvoorbeeld vasthoudt aan hoe je was en aan je manier van denken, pas je niet in de Nederlandse samenleving en word je apart gezien. Maar tegelijkertijd, als je de Nederlandse kant opgaat, word je niet herkend door je familie en kennissen.

Vluchtelingen voelen zich altijd onzeker en verloren. Je bent ook bang om zonder identiteit te leven.

Er is ook nog de sociale identiteit die mensen hier op jou projecteren. Als vluchteling ben je altijd minder en zielig en deze twee dingen vind ik het ergst. Ik hou er niet van dat iemand mij zielig noemt of naar mij kijkt als minderwaardig, of dat ik gewoon niet zoveel kan vanwege bijvoorbeeld dat ik

de taal niet goed beheers zoals mensen die hier geboren zijn. Deze ervaring heb ik helaas wel meegemaakt in de samenleving. Het begon toen ik op een ISK-school zat en tijdens het eindgesprek met mijn mentor kreeg ik te horen dat ik nooit een hbo-opleiding zou kunnen doen als vluchteling en dat ik alleen aan het MBO moest denken. Toen was ik teleurgesteld en begon ik voor mijn gevoel weer van voor af aan, alsof ik net in Nederland aankwam. Iemand die geen hoop meer heeft in het leven en zonder doelen leeft. Ik wist toen niet dat dit misschien te maken heeft met hoe mensen hier naar jou kijken als vluchteling. Ik dacht toen dat het iets te maken had met mijn competenties en dat ik niet genoeg was voor hogere opleidingen. Daarnaast kwam ik eens twee bejaarde vrouwen tegen en begonnen zij een gesprek met mij. Een van die vrouwen gaf toen een compliment dat ik heel goed Nederlands sprak, nadat ze hoorde dat ik hier nog maar kort was en een vluchteling ben. Helaas dacht de andere vrouw er anders over en ik kreeg meteen de volgende zin te horen: "Nee hoor, je spreekt niet goed Nederlands, je moet het echt gaan leren." Deze zin kan ik tot op dit moment niet vergeten. Het was toen zo pijnlijk en teleurstellend. Vanaf dat moment geloof ik niemand als ze tegen mij zeggen dat ik de taal goed beheers en voel ik altijd dat dit niet genoeg is en dat ik meer moet bereiken. De vrouw heeft misschien op een negatieve manier dat tegen mij gezegd en toen kwam het pijnlijk bij mij over, maar nu kijk ik er op een positieve manier naar, want door dit compliment probeer ik altijd beter te doen en niet te stoppen.

"Nee hoor, je spreekt niet goed Nederlands, je moet het echt gaan leren." Deze zin kan ik tot op dit moment niet vergeten. Het was toen zo pijnlijk en teleurstellend.

Ik ben er ook van overtuigd dat vluchtelingen niet altijd gelijk hebben en meer rechten zouden moeten krijgen. De reden hiervan is dat elke vluchteling uit verschillende landen en culturen komt en het feit dat wij als vluchteling zichzelf niet in een ander land kunnen vinden of dat wij niet kunnen integreren, is een ander verhaal en heeft niet altijd te maken met dat de integratieproces aangepast moet worden en of dat er bijvoorbeeld sprake is van niet gelijk behandelen of discriminatie. We zijn anders opgegroeid en horen gewoon bij een andere samenleving. Ik vind de regels van Nederland en hoe het systeem hier werkt meestal niet passend voor mij, maar ik respecteer ze wel. We zijn naar Nederland gekomen, en niet Nederland naar ons. Dus de regels moeten gewoon gerespecteerd worden, los van of je het ermee eens bent of niet. Iedere vluchteling heeft helaas door omstandigheden zijn land moeten verlaten en naar een onbekende toekomst moeten gaan. Vluchteling zijn is

het ergste gevoel dat je kunt ervaren. Je bevindt je in een land waar je jezelf niet in kunt vinden, maar tegelijkertijd kun je niet terug naar je eigen land vanwege de omstandigheden. Dus je kunt niet hier blijven, maar aan de andere kant kun je ook niet terug. Volgens mij voelt een vluchteling zich nooit echt thuis na zijn vlucht.

Mijn leven is dus niet geworden zoals ik het had verwacht. Altijd had ik het idee dat mijn leven zou worden zoals dat van mijn ouders en mijn omgeving.

Mijn leven is dus niet geworden zoals ik het had verwacht. Altijd had ik het idee dat mijn leven zou worden zoals dat van mijn ouders en mijn omgeving. De problemen en moeilijkheden die ik nu doormaak, hadden mijn ouders niet. Beginnend met het leren van een nieuwe taal, nieuwe mensen leren kennen en integreren in een nieuwe samenleving. Het leven van mijn ouders was simpel en rustig, vooral in de tijd dat ze van mijn leeftijd waren. De zorgen die ik nu heb over mijn toekomst en leven hadden zij niet in hun woordenboek. In hun tijd was alles makkelijker en simpeler; er was geen sociale media en hun leven was meer gebaseerd op gezelligheid met elkaar in plaats van bijvoorbeeld uren op sociale media door te brengen.

Tegenwoordig hebben sociale media een grote invloed op ons leven; we worden steeds meer verslaafd aan een perfect leven dat niet bestaat, enkel op sociale media. Vroeger, in de tijd van mijn ouders, waren mensen meer tevreden met hun leven en was er meer gezelligheid. Bijvoorbeeld, mijn moeder had lang niet zoveel kleding als ik nu heb, maar ze was meer tevreden met haar leven dan ik nu ben. Ik heb meer dan zij had, maar ik mis de waarde van het leven en geniet niet van mijn huidige leven; ik wil altijd meer. In de huidige tijd bepalen sociale media wat een persoon is, het geeft een framing aan een persoon zonder dat het waar is. Bijna alles is nep. De framing bepaalt dus hoe je iemand moet beoordelen en in dit geval door de social media worden allemaal beelden en situaties laten zien over een persoon, waardoor er automatisch een framing komt op grond van wat er bijvoorbeeld op de social media staat. Ook al is dat niet waar, maar het beeld dat eenmaal in je hoofd vastzit, krijg je er niet snel meer uit. Daarom was het leven in de tijd van mijn ouders meer waard en waardevol. Iemand als "gekweekt" benoemen was niet zo makkelijk, want degene die gekweekt was, moest veel in hun leven hebben gedaan. Nu denkt iedereen dat hij of zij gekweekt is omdat op social media alles mogelijk is om te laten zien en mensen te overtuigen. Ons leven is afhankelijk geworden van sociale media.

**... afhankelijk
geworden van
sociale media.**

"In een wereld waar de lijnen van migratie en liefde elkaar kruisen, ben ik, een 22-jarige vrouw, geboren uit de ontmoeting van twee verschillende culturen."

Ik ben Noemie.

In een wereld waar de lijnen van migratie en liefde elkaar kruisen, ben ik Noemie, een 22-jarige vrouw geboren uit de ontmoeting van twee verschillende culturen. Mijn vader, afkomstig uit Kameroen, kwam naar Nederland met het doel zichzelf op te leiden en geld te verdienen voor zijn familie terug thuis. Het was echter niet zijn intentie om verliefd te worden, maar het lot had andere plannen. Mijn moeder arriveerde in Nederland op latere leeftijd. Los van elkaar maar op een bepaald punt samen begonnen mijn ouders aan een nieuw leven in Nederland, beladen met dromen en verwachtingen.

Mijn ouders hebben elkaar in de mitst van alles ontmoet in Soest, daar kruisten hun wegen en daar was het begin van een stuk van mijn verhaal. Ik ben geboren in Baarn, maar ik ben eigenlijk vanaf mijn tweede of derde levensjaar opgegroeid in Utrecht. Ondanks de vroege scheiding van mijn ouders, waarbij mijn moeder de voornaamste rol op zich nam, had ik een positieve jeugd. Terwijl ik ouder word, ontvouwt mijn moeder meer details over die tijd, waarin ze als alleenstaande ouder jongleerde met werk, huishouden en mijn opvoeding. Ondanks financiële uitdagingen, ontbrak het me aan niets. Het verhaal van mijn ouders nam een wending bepaalde omstandigheden, wat resulteerde in de scheiding van mijn ouders. Ondanks de breuk tussen mijn moeder en vader bleef ik mijn vader wel nog zien.

"Ik was meestal in de vakanties bij mijn vader en ben dus opgegroeid in twee verschillende huishoudens, dit was voor mij niet meer als normaal want ik wist niet beter."

Mijn vader is in mijn kinderjaren naar België verhuist, hier begon hij aan een nieuw avontuur samen met mijn stiefmoeder. Mijn vader begon langzamerhand met het opbouwen van zijn eigen gezin. 14 jaar geleden is mijn broertje geboren en hierna volgde nog twee van mijn lieve broertjes en een lief zusje, ik noem haar ook wel mini mij. Ik hou ontzettend veel van hen, ik heb zelfs de eer gekregen van mijn stiefmoeder om mijn zusje haar tweede naam te schenken.

“Mijn opvoeding werd beïnvloed door twee verschillende culturen, wat af en toe conflicten binnenin mij veroorzaakte. Wat hier als normen en waarden gold, werd elders niet op dezelfde manier begrepen.”

Twee werelden – bi culturele opvoeding

Mijn jeugd voelde als het balanceren tussen twee opvoedingsstijlen. Naast de twee verschillende opvoedingsstijlen had ik ook te maken met cultuur verschillen.

In het licht van mijn bi-culturele achtergrond ontdekte ik dat, hoewel de twee werelden waarin ik opgroeide op het eerste gezicht veel overeenkomsten hadden, er subtiele verschillen waren die niet genegeerd konden worden. De taal die mijn vader sprak, een onbekend verhaal voor mij, en het ontbreken van Frans, wat veel inwoners uit Kameroen wel kunnen spreken, maakten participatie in gesprekken een uitdaging. Als kind bevond ik me vaak in een wereld van stilte en zoetheid, waar mijn Spaanse taalvaardigheid juist vloeiend was, vooral tijdens familiebezoeken in Spanje. Ondanks mijn comfort met de Spaanse taal, kon ik niet ontkennen dat ik anders was; mijn nichten en neven waren licht, terwijl ik als enige donker was. Hoewel mijn moeders kant van de familie nooit enige vorm van anders zijn benadrukte, voelde ik als jong meisje wel dat ik anders was op het gebied van mijn uiterlijk. In een verlangen om simpelweg bij de rest te horen, worstelde ik met het idee van opvallen en wilde ik juist in de menigte opgaan, vooral op het gebied van familie. Als kind betekende dit voortdurend aanpassen, flexibel zijn en observeren wat de ander deed. Als jong meisje wist ik niet beter, achteraf gezien ben ik blij dat ik mijn gedachten gang van toentertijd nog zo goed weet te vertellen en op papier weet te zetten want dit heeft mij uiteindelijk wel gevormd tot de persoon die ik nu ben.

Nu, met een stuk meer ervaring en volwassenheid, omarm ik met trots de rijkdom van mijn diverse achtergrond. Het idee om 'the best of both worlds' te

omarmen, zoals men zou zeggen, voelt als een waar geschenk. Echter, als jong meisje was het een zoektocht naar een plek waar ik me kon verschuilen, een plek waar mijn anders-zijn niet het centrale middelpunt zou zijn. Toch was het deze reis van zelfontdekking die me uiteindelijk de kracht gaf om te staan, niet te midden van de menigte, maar als een uniek individu gevormd door mijzelf en niet door anderen die een bepaald beeld hebben van wat of wie ik moet zijn.

De Stempel van Ouderliefde: Dromen in de Wachtstand"

In de wirwar van het dagelijkse leven stond mijn moeder in Nederland gelukkig niet helemaal alleen. Hoewel haar ouders nog in Spanje woonden en haar zussen en broers ver weg waren, vond ze steun bij haar oom en tante, de broer van mijn oma. Een man die inmiddels is overleden maar die ik altijd als de liefste persoon herinner. Er waren zelfs enkele jaren waarin we bij hen inwoonden. Ik noemde hem gewoon 'oom', maar hij was als een vaderfiguur voor mij. Ik mis hem tot de dag van vandaag nog steeds ontzettend veel. In die tijd nam mijn moeder een extra baantje aan om de eindjes aan elkaar te knopen. Haar ambitie om een nagelopleiding te volgen staat als een herinnering in mijn geheugen gegrift. Ze wilde deze kans grijpen omdat ze zelf niet de mogelijkheid had gehad om haar opleiding af te maken. De lessen werden gegeven naast haar voltijdse baan, dichtbij huis, in de avonduren. Omdat er destijds geen oppas beschikbaar was en we nog niet bij mijn oom en tante inwoonden, nam mijn moeder mij mee naar de lessen. Ik viel steevast in slaap door het late uur. Mijn moeder vond dit zielig voor mij en stopte met de opleiding. Ik bewonder haar moed om eraan te beginnen, maar het blijft jammer dat ze haar dromen niet kon vervolgen.

Desondanks heb ik de strijdvaardigheid van mijn moeder geërfd als het gaat om werk en school. Ik besef maar al te goed dat kansen niet vanzelf komen en dat je zelf de regie moet nemen over je leven.

Desondanks heb ik de strijdvaardigheid van mijn moeder geërfd als het gaat om werk en school. Ik besef maar al te goed dat kansen niet vanzelf komen en dat je zelf de regie moet nemen over je leven. In een iets comfortabelere positie heb ik nu de mogelijkheid om mijn opleiding te volgen en fulltime te werken. Ik grijp deze kans met beide handen aan. Mijn ambitie is om financieel onafhankelijk te worden, zodat geld geen constante bron van zorgen meer is.

Wie ben ik?

Op de basisschool was ik het enige gekleurde meisje in de klas. Het anders zijn werd bewust en ook onbewust benadrukt door de kinderen, wat me dwong om me aan te passen om erbij te horen. Ondanks deze uitdagingen bleef mijn extraverte karakter intact, waardoor ik vrolijk interacteerde met klasgenoten. Toen ik overstapte van de basisschool naar de middelbare school, opende er een nieuwe wereld voor me. Ik maakte nog steeds gemakkelijk vrienden en had in de eerste week al een beste vriendin gemaakt, met wie ik nog steeds contact heb. Maar wat deze keer anders was, was dat ik iemand in de klas had die op mij leek, en naarmate de dagen verstreken, zag ik steeds meer kinderen die op mij leken. Langzaam begon ik mezelf te ontdekken en te ontwikkelen. Ik zat op een middelbare school met een creatieve richting. Hoewel ik zelf niet zo uitgesproken was in mijn kleding of gedrag, voelde ik me daar comfortabel genoeg om mezelf te zijn. Dit markeerde een nieuwe fase in mijn leven, waarbij mijn persoonlijke identiteit een rol begon te spelen.

Van Kinderjaren naar Volwassenheid: Het Pad van Gedrevenheid

Na de middelbare school ging ik naar het mbo, waar ik opnieuw mensen ontmoette die op mij leken en waar ik mezelf steeds meer kon vinden. Ik werd zelfverzekerder en kon mijn identiteit beter definiëren. Deze groei zette zich voort tijdens mijn loopbaan als jongere, waar ik in aanraking kwam met het geloof. Ik vond steun en gemeenschap in de kerk, en mijn geloof hielp me mijn kracht, zelfverzekerdheid, vertrouwen en hoop te versterken. Ik bad tot God en geloofde dat alles op zijn tijd zou komen.

Terugkijkend op de momenten dat ik me niet op mijn plek voelde besef ik me nu dat dat wellicht is omdat ik daar ook niet thuis hoor en dat dat oké is.

Tijdens mijn tweede jaar aan het HBO kwam er een geweldige baan in de zorg op mijn pad. Ik voelde me nog nooit zo goed, niet omdat mijn erkenning afhing van deze baan, maar omdat ik een ander aspect van mijn identiteit ontdekte. Ik deed waar ik goed in was en ik merkte aan alles om me heen dat dit bij mij paste. De bevestiging kwam niet alleen van buiten, maar ook van binnen.

Terugkijkend op de momenten dat ik me niet op mijn plek voelde besef ik me nu dat dat wellicht is omdat ik daar ook niet thuis hoor en dat dat oké is. Ik hoef het niet te forceren om op een plek te blijven waar ik mij niet op mijn gemak voel. Tuurlijk moet je soms door het gemak heen en kan je niet alle situaties, personen of plekken ontwijken waar je je ongemakkelijk voelt maar

ik heb het over het zware ongemak dat je ervaart omdat de plek of seizoen in je leven niet de plek is waar je moet blijven. Er zijn plekken, mensen en situaties waar je jezelf zo thuis en op je plek kan voelen, als je dit nog niet hebt ervaren dan komt dit zeker nog.

"Go were you are celebrated, not tolerated."

You will be just fine

Nu, in mijn derde jaar en na het volgen van mijn minor, ben ik trots op de persoon die ik ben geworden en de ervaringen die mij hebben gevormd. Ik werk hard, stel doelen voor mezelf en geniet van wat ik doe, ook al vergt het soms inspanning. Identiteit is een complex begrip. Word je gevormd door de mensen om je heen of vorm je jezelf? Is het soms nodig om hulp van anderen te krijgen? Hoe lang duurt het om je identiteit te ontwikkelen? Ik ben ook van mening dat identiteit veranderlijk is, een deel van je identiteit staat zeker vast maar door de jaren heen word je geschapen doormiddel van gebeurtenissen, deze hebben invloed op je identiteit. Dit zijn allemaal interessante vragen. Ik denk dat het vooral belangrijk is om je identiteit van binnenuit te zoeken en naar plaatsen te gaan waar je geliefd bent.

Persoonlijke identiteit verwijst naar het unieke gevoel van wie we zijn als individu. Het omvat onze overtuigingen, waarden, interesses, en hoe we onszelf zien in relatie tot anderen. Op basis van de theorie van Jenkins kun je inzien dat sociale identiteit drie componenten heeft:

Wat je ziet aan iemand (sociaal structureel) man/vrouw, migratie of geen migratieachtergrond, gedrag en houdingen (cultureel) wat je laat zien aan mensen en wat hoort bij je identiteit en je zijn, dit is wie je bent en wat je wilt zijn. (de aard van mensen)

In mijn verhaal ging het ontwikkelen van mijn persoonlijke identiteit hand in hand met de ontdekking van mensen die op mij leken. Het zien van anderen die op mij leken, hielp me te realiseren dat ik niet alleen was in mijn ervaringen en dat ik deel uitmaakte van een grotere gemeenschap. Dit gaf me het vertrouwen om mezelf te zijn en me te uiten op mijn eigen manier, zelfs als het niet zo uitgesproken was als anderen. Ik denk dat het hedendaags vergeleken met de generatie van mijn ouders makkelijker is om je identiteit te ontwikkelen omdat Nederland in zo verre al multicultureel is dat er altijd wel iemand is die op jou lijkt. In de tijd van onze ouders, dan heb ik het over 25 jaar geleden was dat veel lastiger. Zij waren een van de eerste van hun familie die de reis aflegde naar Nederland, de stap om te verhuizen naar een onbekend land lijkt mij al ontzettend lastig laat staan eenmaal in Nederland te ontdekken dat je bijna niemand op jou lijkt.

Ontvangende samenleving

Het vak 'Ontvangende Samenleving' heeft voor mij een diepere betekenis gekregen als een ruimte voor open dialoog met mensen van diverse achtergronden en visies. Ik geloof dat het uiteindelijke doel is om je eigen mening opzij te zetten en met een open geest het gesprek aan te gaan. Deze ervaring heeft mijn begrip van de wereld verrijkt en mijn vermogen vergroot om verschillende perspectieven te omarmen.

Het schrijven van mijn biografie in het kader van dit vak heeft me ook persoonlijke inzichten opgeleverd. Ik ontdekte dat ik het soms moeilijk vond om echt open te zijn, niet alleen tegenover anderen maar ook tegenover mezelf. Mijn opvoeding bleek een aanzienlijke invloed te hebben gehad op mijn persoonlijkheid, wat veel verklaarde.

Het was soms een tweestrijd over wat ik wel of niet wilde delen. Desondanks ben ik tevreden met het resultaat; mijn levensverhaal is beknopt, samenhangend, en representatief voor wie ik nu ben.

In het proces van het delen van mijn verhaal, worstelde ik met de balans tussen authenticiteit behouden en tegelijkertijd een samenhangend verhaal te presenteren. Het was soms een tweestrijd over wat ik wel of niet wilde delen. Desondanks ben ik tevreden met het resultaat; mijn levensverhaal is beknopt, samenhangend, en representatief voor wie ik nu ben. Het voelt bevrijdend om mijn eigen verhaal op deze manier te zien en het maakt alles tastbaarder. Desalniettemin ben ik na het volgen van dit vak nieuwsgierig geworden naar de factoren die bepalen wanneer iemand zich bewust wordt van zijn identiteit. Is het gebaseerd op ervaringen, of is het iets wat niet te voorspellen valt? Deze vraag blijft voor mij nog onbeantwoord en voedt mijn voortdurende interesse in identiteit en zelfontdekking.

Als laatste wil ik nog delen dat als je voelt dat je niet op je plek bent, blijf dan zoeken tot je het wel hebt gevonden en je zult het zeker en vast vinden. Je bent de architect van je eigen leven, waarbij je rekening houdt met diverse invloeden. Ondanks verschillende factoren behoud je altijd de grootste invloed op de koers van je toekomst. Jouw levensverhaal reikt verder dan de omstandigheden van je opvoeding; het wordt vormgegeven door de keuzes die je maakt en de wegen die je inslaat. Met deze woorden wil ik graag mijn levensverhaal afsluiten. Bedankt voor het lezen.

**... en de wegen
die je inslaat.**

"Als kind was ik een mix van tegenstellingen. Aan de ene kant was ik rustig, hield ik ervan om in mijn eigen wereldje te verdwalen. Aan de andere kant had ik ook die drukke, energieke en ondernemende kant."

Ik ben Marel.

Ik ben Marel, geboren op 12 december, drieëntwintig jaar geleden in Zutphen. Samen met mijn oudere zus, jongere broertje en jongere zusje ben ik opgegroeid bij mijn ouders, waardoor we een gezin van zes vormen. Mijn jeugdjaren waren dan ook verbonden met Zutphen, waar ik niet alleen geboren ben maar ook ben opgegroeid.

Als kind was ik een mix van tegenstellingen. Aan de ene kant was ik rustig, hield ik ervan om in mijn eigen wereldje te verdwalen, met mijn gedachten, boeken en tekeningen. Dat waren mijn zen-momenten waar ik helemaal in op kon gaan. Aan de andere kant had ik ook die drukke, energieke en ondernemende kant. Als de omgeving om me heen druk was, kwam mijn drukke kant naar boven. Dan was ik helemaal in voor het avontuur, nieuwsgierig naar alles wat er gebeurde, en leek het alsof ik nooit stil kon zitten.

Ik zag mezelf als avonturier. Als ik in de buggy zat, wilde ik er alleen maar uit om te lopen en ook als kind, zodra de zwembandjes van mijn armen was, sprong ik zo weer in het zwembad, zonder diploma. Stil zitten was niks voor mij. In onze buurt wemelde het van kinderen rond mijn leeftijd, altijd klaar om buiten te spelen, of het nu ging om buskruit of een potje hockey. Velen van hen waren lid van de lokale hockeyclub, en zo belande ikzelf ook in de wereld van de hockey. Maar liefst twaalf jaar lang stond ik drie keer in de week op het hockeyveld. Op tienjarige leeftijd koesterde ik waarschijnlijk de droom om ooit hockeyster in het oranje tenue te worden, geïnspireerd door de successen van het nationale hockeyteam.

Als ik terugkijk naar de geschiedenis van mijn familie, kwamen mijn verre voorouders van moederskant rond 1850 vanuit Duitsland naar Nederland om hier te werken, ze hielpen met het graven van kanalen. Later gingen ze ook turfgraven. Ze waren onderdeel van de katholieke gemeenschap. Ondanks die katholieke achtergrond was geloof niet echt een middelpunt van ons/mijn dagelijks leven. Ook al heb ik als kind de communie gedaan, het katholieke geloof heeft geen grote invloed op onze familietradities. Aan de kant van mijn vader was de familie protestant, maar ook dat geloof speelde geen doorslaggevende rol in ons dagelijks bestaan.

Tijdens mijn opvoeding gaven mijn ouders me altijd veel vrijheid, maar ik was bewust van hun grenzen. Wat mijn opvoeding zo bijzonder maakte was het feit dat mijn ouders altijd benadrukten dat ik moest gaan doen waar mijn hart naar uitging, ongeacht niveau of wat je werk later zou zijn. Ze moedigden me aan om te doen waar ik plezier in had.

Tijdens mijn opvoeding gaven mijn ouders me altijd veel vrijheid, maar ik was bewust van hun grenzen.

De basisschoolperiode

Ik ben op vierjarige leeftijd begonnen op de basisschool 'Lea Dasberg'. Zonder dat ik me er destijds volledig van bewust was, bleek ik op jonge leeftijd al deel uit te maken van een multiculturele samenleving. Ik kwam op vierjarige leeftijd bij Alev, een Turks meisje, in de klas. Daarnaast had ik meerdere mensen met een andere afkomst in de klas. Ondanks dat er vriendinnetjes van de hockey of de buurt op deze school zaten, heb ik me op deze basisschool nooit echt om me gemak gevoeld. Toen ik de overstap maakte naar groep zes, besloot ik van school te wisselen.

Groep zes begon ik op "Montessori Kindcentrum de Plotter", de school waar mijn moeder als directrice werkzaam was. Het was een bijzondere ervaring, omdat ik niet alleen in een nieuwe klas terechtkwam, maar ook omdat het Montessorionderwijs een totaal andere benadering had dan mijn eerste basisschool. De nadruk lag op zelfontwikkeling, eigen verantwoordelijkheid en samenwerking, waardoor het onderwijsproces heel anders verliep dan ik gewend was. Gelukkig werd ik goed opgevangen in deze hechte klas, waarin de diversiteit nog meer naar voren kwam, of juist ook niet, het was heel gewoon. Hier zat ik in een klas met kinderen van Sudanese, Marokkaanse, Bosnische en Turkse afkomst, wat mijn ervaring met verschillende culturen verder verrijkte. Het contact met mijn klasgenoten van diverse achtergronden

heeft mijn begrip en waardering van de verscheidenheid aan culturen verdiept en het heeft mijn perspectief op de wereld gevormd.

Voordat ik op de Plotter begon, vroeg mijn moeder me om mijn broertje op te halen na zijn meeloopdag. Ze had namelijk iets dat ze me wilde laten zien. En daar stond mijn moeder, op het schoolplein, met nog een ander meisje aan haar zijde. Dit meisje was Mirte, en mijn moeder stelde ons aan elkaar voor. Ze vond namelijk dat wij goed bij elkaar zouden passen en hoopte dat, zodra ik op de Plotter zou beginnen, Mirte me zou helpen om mij wegwijs te maken in het Montessorionderwijs. Toen ik eenmaal begon op de Plotter werd ze een echte vriendin en steunpilaar die me hielp om het Montessorionderwijs te begrijpen. Mirte en ik grappen weleens dat onze vriendschap niet echt een keuze was. Het moest gewoon van mijn moeder. We zijn nog steeds bevriend. De schooltijd op de Plotter was niet alleen leerzaam, maar heeft mij ook mooie herinneringen gegeven aan een hechte gemeenschap waarin respect en ondersteuning voor elkaar centraal stonden. Ondanks het feit dat ik het kind van de directrice was, heb ik nooit het gevoel gehad dat andere kinderen me anders zagen of behandelden.

Op naar het voortgezet onderwijs

Gedurende een periode van vier jaar doorliep ik mijn middelbareschooltijd aan de Vrije School in Zutphen. Als twaalfjarige betrad ik deze onderwijsomgeving en op mijn zestiende nam ik er afscheid. Mijn beslissing om voor de Vrije School te kiezen kwam voort uit mijn verlangen naar creatieve ontplooiing en een dieper gevoel van gelijkwaardigheid. De keuze voor de Vrije School was niet alleen ingegeven door de mogelijkheden voor creatieve expressie, maar ook door de sfeer van inclusiviteit die de school uitstraalde. Het voelde van een plek waar het niet uitmaakte wie je was of hoe je eruitzag; iedereen werd gewaardeerd om zijn unieke bijdrage en persoonlijkheid. De school bood een omgeving waarin ik me vrij kon voelen om mijn creatieve talenten te verkennen maar ook werd ik aangemoedigd om te zijn wie ik was, zonder oordeel of vooroordeel. Het was een plek waar diversiteit werd omarmd.

Tijdens mijn tijd op de Vrije School viel het me op dat er niet veel diversiteit was wat betreft achtergronden.

Tijdens mijn tijd op de Vrije School viel het me op dat er niet veel diversiteit was wat betreft achtergronden. Deze constatering heeft me enigszins verbaasd, omdat ik juist van mening ben dat de Vrije School een uitgelezen plek zou kunnen zijn om een nog bredere verbinding en begrip te creëren,

vooral vanuit verschillende culturele perspectieven. De beperkte diversiteit die ik waarnam, heeft me aan het denken gezet hoe we als gemeenschap kunnen streven naar inclusiviteit. Wellicht kan er meer gedaan worden om mensen van diverse achtergronden aan te trekken en te verwelkomen. Dit zou niet alleen de educatieve ervaringen verrijken, maar ook een bijdrage leveren aan het creëren van een respectvolle en begripvolle omgeving.

Na het afronden van mijn middelbareschooltijd bevond ik me in een periode van grote onzekerheid. Op dat moment, slechts zestien jaar oud voelde ik me overweldigd door de noodzaak om een keuze te maken die mijn toekomst zou bepalen. Het dilemma waar ik voor stond, bracht een gevoel van druk met zich mee, omdat ik op zo'n jonge leeftijd al een richting moest kiezen zonder volledig te begrijpen wat ik wilde. De moeilijkheid lag niet alleen in het feit dat ik een belangrijke keuze moest maken, maar ook de interne druk die ik op mezelf uitoefende. Op zestienjarige leeftijd voelde het alsof ik geconfronteerd werd met de beslissing wat ik voor de rest van mijn leven zou doen, een beslissing die zwart-wit leek en geen ruimte liet voor veranderingen. Deze druk leidde tot aarzeling en twijfel, omdat ik me afvroeg of ik wel de juiste keuze kon maken zonder de voor mij nodige zelfkennis. Ik was nog bezig met ontdekken wie ik was en wat ik wilde bereiken. Het idee dat ik een definitieve keuze moest maken voelde als een enorme last en ik worstelde met de gedachten dat ik mogelijk een verkeerde beslissing zou nemen die mijn toekomst zou beïnvloeden.

In deze zoektocht naar mijn studie, opperde mijn moeder dat ik eens moest kijken bij de opleiding Grafisch Vormgeving in Zwolle. Zonder veel verwachtingen ging ik op haar advies naar de open dag en tot mijn verrassing voelde ik meteen een klik. De sfeer, de projecten en de mogelijkheden spraken mij enorm aan. Het was voor mij wederom thuiskomen. Uiteindelijk koos ik ervoor om de stap te zetten en me in te schrijven voor Grafisch Vormgeving in Zwolle. Het bleek een fantastische beslissing te zijn. Tijdens mijn studie heb ik niet alleen de technische vaardigheden van grafisch ontwerpen geleerd, maar ook veel over mijzelf ontdekt en geleerd om meer los te laten. De creatieve uitdagingen en het samenwerken met medestudenten hebben mijn zelfvertrouwen vergroot en mijn persoonlijke groei gestimuleerd.

De creatieve uitdagingen en het samenwerken met medestudenten hebben mijn zelfvertrouwen vergroot en mijn persoonlijke groei gestimuleerd.

Verder studeren, mijn volgende stap.

In 2021 heb ik, met trots, mijn diploma voor de studie Grafisch Vormgeving behaald. Dit was een belangrijk moment voor mij. We zaten toen midden in de coronapandemie. Mijn eindexamenopdracht, normaal gesproken een intensieve en gemeenschappelijke ervaring op school, moest ik nu thuis voltooien. Deze ongebruikelijke omstandigheden brachten unieke uitdagingen met zich mee, vooral omdat het thuiswerken vaak gepaard ging met talloze afleidingen. De overgang van een gestructureerde schoolomgeving naar de autonomie van mijn eigen huis was een test van mijn discipline en doorzettingsvermogen. Het vereiste een zorgvuldige balans tussen creativiteit en focus, wetende dat het succes van mijn eindexamen afhing van mijn vermogen om geïnspireerd te blijven in een omgeving die nu diende als zowel een werkplaats als ontspanningsruimte. Ondanks de uitdagingen slaagde ik erin mijn werk op tijd af te ronden en mijn grafische reis met succes af te sluiten.

De diploma-uitreiking van mijn studie werd gemarkeerd door een ongebruikelijke, maar memorabele gebeurtenis, een drive-in ceremonie om mijn diploma op te halen. Terwijl ik in mijn auto zat, omringd door medestudenten en docenten, voelde ik een mengeling van opwindning en nostalgie. De beperkingen van de pandemie mochten dan wel de traditionele afstudeerceremonie hebben verstoord, maar deze alternatieve viering zal altijd een unieke plek in mijn herinneringen behouden. Toch merkte ik dat, ondanks mijn succesvolle afronding van de grafische vormgeving, er nog steeds twijfels knaagden. Tijdens mijn stages kwam de twijfel, was dit het werkgebied voor de rest van mijn leven? Ik besloot verder om mij heen te kijken en mij te oriënteren op een richting die ook bij mijn karakter past. Naast het creatieve ben ik echt iemand die houdt van het uitpluizen van zaken, ben ik geïnteresseerd in de details en heb een groot rechtvaardigheidsgevoel. De opleiding Rechten in Amsterdam trok mij het meest.

Verhuizen naar Amsterdam was echt een avontuur, vooral omdat het midden in de coronapandemie gebeurde.

Verhuizen naar Amsterdam was echt een avontuur, vooral omdat het midden in de coronapandemie gebeurde. Tijdens die periode gold er een avondklok en waren er bijna geen fysieke lessen op de studie, waardoor je niet echt nieuwe mensen leerde kennen. Daardoor zat ik voornamelijk thuis. Gelukkig had ik het voordeel dat ik samenwoonde met een leuke huisgenoot waar ik veel dingen mee samen deed. We gingen bijvoorbeeld samen vaak wandelen. In de

coronapandemie kreeg het de naam 'lawa', een afkorting voor lange wandeling. Daarnaast vond ik het soms uitdagend in Amsterdam. Ik ben altijd in de buurt van familie geweest en voel me comfortabel op vertrouwde plekken, terwijl Amsterdam volledig nieuw voor me was om te wonen. Vanaf jonge leeftijd heeft Amsterdam me echter altijd aangetrokken. We brachten regelmatig een dagje door in Amsterdam met het gezin. Ik heb dan ook altijd gezegd dat ik later naar Amsterdam zou verhuizen en daar zou gaan studeren. Ik waardeer de stad enorm vanwege de diversiteit aan mensen en het feit dat niemand je echt kent, waardoor je de vrijheid hebt om te zijn wie je bent.

Na het eerste jaar van mijn rechtenstudie konden we eindelijk weer fysieke colleges volgen. Dit zorgde ervoor dat ik meer in contact kwam met mijn medestudenten. Wat ik echter uitdagend vond was dat er in het tweede jaar een compleet nieuwe studiegroep werd gevormd. Dit was lastig omdat je in het eerste jaar niet echt veel contact had gehad, pas aan het einde, en je nu weer helemaal vanaf het begin moest beginnen. Uiteindelijk heeft dit goed uitgepakt en heb ik een plezierig tweede jaar gehad. Daarnaast ben ik ook verhuisd naar een huis met drie andere meiden, waardoor ik ook meer contact heb met andere mensen.

De studie Rechten bevat me uitstekend. De verschillende vakken en de gedetailleerde behandeling van juridische onderwerpen hebben mijn begrip van het recht echt vergroot. Ik ben druk bezig om mijn interesses en specialisaties binnen het recht te ontdekken, want klaar ben ik nog niet met studeren. Natuurlijk zijn er wel momenten geweest waarop ik aan mezelf twijfelde, maar ik zie elke uitdaging als een kans om te groeien en te leren.

Natuurlijk zijn er wel momenten geweest waarop ik aan mezelf twijfelde, maar ik zie elke uitdaging als een kans om te groeien en te leren.

Sociale identiteit

Onlangs heeft de PVV de Tweede Kamerverkiezingen in Nederland gewonnen, wat voor mij persoonlijk schokkend was. Het feit dat een partij met duidelijk rechtse standpunten en vaak als controversieel beschouwde opvattingen de meerderheid heeft behaald, heeft me doen nadenken over de heersende opvatting in het land. De uitkomst versterkt mijn zorgen over de groeiende polarisatie en de neiging om standpunten sterk te laten overheersen in het politieke landschap. Met name op sociale media lijkt het alsof elk standpunt moet worden geuit, waarbij vooral rechtse geluiden prominent aanwezig zijn.

Dit fenomeen baart me zorgen omdat het de bestaande kloven in de samenleving lijkt te vergroten en ik vrees dat het de nuance en het begrip tussen verschillende groepen in Nederland verder zal aantasten.

Evengoed maak ik me zorgen dat veel jonge mensen voornamelijk naar sociale media kijken en daardoor worden beïnvloed in hun keuze op wie ze bijvoorbeeld moeten stemmen, zonder verder of dieper onderzoek te doen naar de standpunten van verschillende partijen. Deze zorg komt voort uit het besef dat het politieke debat op sociale media soms simplistisch kan zijn en niet altijd de nuances van complexe kwesties weerspiegelt. Het gebrek aan diepgaand begrip kan leiden tot een vertekend beeld en beïnvloeding op basis van emotionele reacties in plaats van feitelijke informatie. Ik ben van mening dat het onderstreept hoe cruciaal het is om kritisch te denken en actief op zoek te gaan naar betrouwbare informatiebronnen, zodat men weloverwogen politieke beslissingen kan nemen, in plaats van simpelweg te vertrouwen op oppervlakkige online indrukken.

Ze deelde haar perspectief en merkte op; "Zo zie je maar hoe racistisch die Nederlanders zijn."

In gesprek met andere jongeren merk ik dat ze kiezen voor één van de standpunten van een partij, bijvoorbeeld de krapte op de huizenmarkt. De andere punten kunnen ze met argumenten dan niet onderbouwen. Ze realiseren zich niet vaak genoeg dat andere partijen in een kabinet ook invloed hebben op deze kwesties. Het gevoel van onvrede over hoe het nu gaat in Nederland is bij een grote groep wel in grote mate aanwezig. Deze politieke ontwikkelingen hebben mijn bewustzijn van mijn sociale identiteit vergroot, vooral in interacties met anderen. Tijdens een gesprek op het werk met een Marokkaanse collega kwam de uitslag van de Tweede Kamerverkiezingen ter sprake. Ze deelde haar perspectief en merkte op; "Zo zie je maar hoe racistisch die Nederlanders zijn." Dit bracht me tot reflectie over hoe zij mogelijk naar mij kijkt binnen de context van dit bredere politieke klimaat. Het deed me beseffen dat mijn sociale identiteit, als onderdeel van de groep zonder migratieachtergrond, misschien ook wordt beïnvloed door haar perceptie en de algemene opvattingen over 'de Nederlanders'. Deze situatie versterkt mijn inzet om mijn eigen standpunten en tolerantie duidelijk te communiceren, vooral in interacties met mensen die een migratieachtergrond hebben.

Ik vind het essentieel om op deze momenten afstand te nemen van het stereotype beeld dat mensen kunnen hebben van een specifieke groep. Naar

mijn mening worden bepaalde eigenschappen en gebeurtenissen vaak onterecht toegeschreven aan een hele groep, terwijl het individu binnen die groep daar niets mee te maken heeft. Ook komt het voor dat 'Nederland' als geheel wordt aangesproken op historische gebeurtenissen, zoals de uitdagingen die hebben plaatsgevonden op Robbeneiland in Afrika. 'Nederland', dat ben ik toch ook? Terwijl ik daar rondliep, te midden van de geschiedenis, voelde ik me soms schuldig ten opzichte van de nakomelingen van degenen die hebben geleden, hoewel ik veel later ben geboren en deze mensen niet persoonlijk ken.

Deze overwegingen illustreren hoe het behoren tot de 'Nederlander' mijn sociale identiteit op een minder persoonlijk niveau beïnvloedt, met name wanneer het gaat om de geschiedenis van Robbeneiland. Terwijl ik daar liep, voelde ik een zekere schuld, wetende dat mijn geboorteland deel uitmaakt van deze complexe geschiedenis, ook al ben ik veel later geboren en ik geen directe betrokkenheid had bij de gebeurtenissen op Robbeneiland. Soms merk ik dat mensen vooroordelen hebben op basis van mijn uiterlijk, zoals mijn haarkleur, oogkleur, nationaliteit en de voortgang van mijn opleiding. Deze vooroordelen lijken soms beïnvloed te worden door de ideeën die mensen hebben over specifieke gemeenschappen. In omgevingen waar meer diversiteit heerst, ben ik mij soms bewust van de kansen die ik in het leven heb. Vooroordelen bestaan over mensen die als bevoorrecht worden beschouwd, namelijk dat ze niet begrijpen wat het is om moeilijkheden te ervaren of dat ze verwend zijn, terwijl mijn eigen levensloop niet altijd zonder uitdagingen is geweest. In situaties waarin mijn 'bevoorrechte' identiteit een negatieve rol kan spelen, probeer ik me zo op te stellen dat ik het stereotype kan doorbreken.

In situaties waarin mijn 'bevoorrechte' identiteit een negatieve rol kan spelen, probeer ik me zo op te stellen dat ik het stereotype kan doorbreken.

Ik vind het belangrijk dat we in gesprek blijven met elkaar, nieuwsgierig zijn naar elkaar. Dit vormt naar mijn overtuiging de basis van een gezonde samenleving. Actief deelnemen aan ontmoetingen en oprecht willen begrijpen wat er in de levens van anderen speelt, is voor mij het meest essentiële middel om zonder vooroordelen van elkaar te leren. Het vermogen om elkaar te leren kennen zie ik als een krachtig remedie tegen angst. Door de verhalen, achtergronden en drijfveren van individuen te begrijpen, kunnen we een basis van vertrouwen opbouwen die ervoor zorgt dat angst afneemt. Ik

ben ervan overtuigd dat vele negatieve acties voortkomen uit onbekendheid en dat het doorbreken van deze barrières, de weg vrijmaakt voor een meer empathische samenleving.

Ik ben ervan overtuigd dat vele negatieve acties voortkomen uit onbekendheid en dat het doorbreken van deze barrières, de weg vrijmaakt voor een meer empathische samenleving.

In momenten van angst en ontevredenheid zoeken mensen vaak steun bij anderen met een vergelijkbare sociale identiteit, vooral als ze gedeelde zorgen ervaren, zoals beperkte kansen op de arbeidsmarkt. Deze verbondenheid ontstaat vaak in wijken met eenduidige economische omstandigheden, zoals beperkte werkgelegenheid. Opvallend is dat groepen ontdekken dat ze samen sterker staan. Door gezamenlijk op te trekken, ervaren ze de kracht om als groep verandering teweeg te brengen, zoals bij de recente verkiezing. Ik geloof echter in de rijkdom van diversiteit en het begrijpen van het verhaal achter het verhaal

Ik ben van mening dat het een goed idee is dat we elkaar beter leren kennen, dat dit kan helpen om minder bang te zijn voor de ander, voor het onbekende. Het besef dat achter elke persoon een uniek verhaal schuilt, helpt om voorbij oppervlakkige verschillen te kijken. Ik geloof dat wanneer we echt de tijd nemen om elkaar te leren kennen, we minder geneigd zijn tot vooroordelen en stereotypen, wat bijdraagt aan een sfeer van wederzijds begrip. Daarnaast beschouw ik het nastreven van verbinding en het streven naar een win-win situatie als bouwstenen voor een duurzame en evenwichtige samenleving. Het besef dat we samen de wereld vormen en dat onze gezamenlijke acties impact hebben, benadrukt het belang van samenwerking en het vinden van compromissen. Het compromis zie ik niet alleen als een manier om tot overeenstemming te komen, maar ook als een uiting van respect voor diversiteit en erkenning van wederzijds belangen.

Mijn toekomstdromen

Ik kijk met hoopvolle verwachting uit naar de toekomst, vol anticipatie op vele prachtige momenten die deze nog voor mij in petto heeft. Mijn visie op de toekomst omvat concreet het verkennen van diverse culturen door middel van betekenisvolle reizen. Ik geloof dat deze ervaringen mij als individu zullen verrijken en een breder begrip van de wereld zullen bieden, waardoor ik uiteindelijk een vollediger mens kan worden. Door te reizen en onder-

gedompeld te worden in verschillende culturen, hoop ik niet alleen de oppervlakkige kenmerken van landen te ontdekken, maar ook de diep-gewortelde waarden, tradities en perspectieven die elke samenleving uniek maken. Het doel is niet alleen om mijn eigen horizon te verbreden, maar ook om dieper begrip te ontwikkelen van de gedeelde menselijke ervaring, ongeacht de geografische locaties.

Deze culturele ontdekkingsreizen zijn niet alleen een persoonlijke wens, maar dragen ook bij aan mijn professionele groei. Als ik mijn vak combineer met recht, streef ik ernaar om een bijdrage te leveren aan de versterking van rechtvaardigheid in de samenleving. Ik ben vastbesloten om ervoor te zorgen dat iedereen, ongeacht zijn achtergrond, een stem heeft binnen ons rechtssysteem.

Mijn hoop is dat ik door middel van mijn juridische werkzaamheden kan bijdragen aan het creëren van een rechtvaardige samenleving, waar gelijke kansen en eerlijke behandeling de norm zijn. Het verlangen om een actieve rol te spelen in het waarborgen van rechten en het bevorderen van gelijkheid drijft mijn toekomstvisie. Ik geloof dat mijn ervaringen uit het verkennen van diverse culturen een waardevolle aanvulling zullen zijn op mijn vermogen om inclusieve oplossingen te vinden binnen het rechtssysteem.

Mijn hoop is dat ik door middel van mijn juridische werkzaamheden kan bijdragen aan het creëren van een rechtvaardige samenleving, waar gelijke kansen en eerlijke behandeling de norm zijn.

... oplossingen te vinden binnen het rechtssysteem.

Ik ben Christian.

Op 3 maart 1999 om 12:05 begon mijn leven. In een ziekenhuis in Hoorn. Ik werd geboren in een Servisch gezin met één (veel) oudere broer, mijn vader en moeder. Een paar weken na mijn geboorte zouden de NAVO-bombardementen beginnen op Servië. Mijn oma, op bezoek om mijn moeder te helpen, keek toe hoe haar stad werd gebombardeerd op het Nederlandse journaal. Deze gebeurtenis tekenende mijn familie.

Ergens in de jaren 80 waren mijn ouders al Joegoslavië ontvlucht. Mijn vader had een elektriciensbedrijf in Macedonië, en mijn moeder studeerde psychologie aan de universiteit. Mijn broer was destijds 3 jaar oud. Het was de bedoeling dat mijn ouders een dochter zouden krijgen in Joegoslavië. Niet alleen werd ik een jongen, maar ik zou dus ook niet in Joegoslavië opgroeien. Oplopende etnische spanningen maakten mijn ouders bang voor de toekomst en daarom kwamen zij met alleen twee koffers naar Nederland.

Oplopende etnische spanningen maakten mijn ouders bang voor de toekomst en daarom kwamen zij met alleen twee koffers naar Nederland.

Nu zij die bombardementen zagen, was er een gevoel van vervreemding en verraad. Mijn vader zou vanaf dat moment uit principe een Nederlands paspoort weigeren en mijn broer eindigde zijn traject om piloot in de Nederlandse luchtmacht te worden. Daartegenover kregen zij als Serviërs opeens scheve blikken vanuit Nederlanders: Dutchbat, Srebrenica en Milošević waren nieuwe thema's in de samenleving. De warme band met Nederland kreeg een asterisk.

Ik zou in mijn jeugd weinig merken van die Joegoslavische context. Mijn ouders legden sterk de indruk op dat ik 'Nederlands eerst, Servisch als tweede' moest worden. Ik leerde bijvoorbeeld enkel Nederlands en nauwelijks Servisch, vierde Katholieke i.p.v. Orthodoxe kerst en er werd altijd verteld dat ik Nederlander was. Natuurlijk wist ik wel af van mijn Servische wortels, maar destijds waren ze simpelweg irrelevant voor mijn dagelijks bestaan als een

"Een paar weken na mijn geboorte zouden de NAVO-bombardementen beginnen op Servië. Deze gebeurtenis tekenende mijn familie."

Nederlands jongetje. Pas later, na mijn puberteit, begonnen die verschillen tussen mijn Nederlandse vrienden en ik weer terug te komen. Ook al wou ik graag Nederlander zijn, het kon gewoon niet altijd. Achteraf blijkt dat de integratie-push van mijn ouders, en vele andere beslissingen daaromheen, mijn leven zou kleuren en beperken tegelijk.

Kleuren, in de zin dat ik een intieme band met het 'Nederlandse' had, deze cultuur begreep en mij daar tot een zekere hoogte onderdeel van voelde. Daardoor kon ik in Nederland anders bestaan dan mijn familie: er was geen 'zij' en 'ons', geen wrok zoals mijn familie die voelde en geen onbegrip naar Nederlandse manieren. Ik kon met veel minder beperkingen een Nederlander zijn.

k kijk terug op deze periode als één van onschuld, waarin mijn ouders en ik nog geloofden dat identiteit grenzeloos werkte.

Opgroeïend in een zeer multiculturele wijk in Enkhuizen heb ik kunnen bestaan als Nederlander in Nederlandse groepen en als allochtoon in buitenlandse groepen. Ik was al vanaf vrij jong erg extrovert en probeerde met iedereen bevriend te zijn. Mijn ouders hadden ook een groot sociaal leven vol met Serviërs, Nederlanders, Bosniërs, Turken, et cetera. Ik kijk terug op deze periode als één van onschuld, waarin mijn ouders en ik nog geloofden dat identiteit grenzeloos werkte. Er waren toen andere problemen zichtbaar, zoals mijn onzekerheden of geldproblemen van mijn ouders, maar bij Nederlandh hoorde ik zeker.

Er zouden in die tijd veel politici zijn die spraken over 'integratie'. Van Fortuyn en Verdonk toen tot Wilders en Baudet nu. Al decennia is integratie het sluitstuk van de multiculturele samenleving: een mijlpaal dat het oplossen van de migratieproblematiek mijns inziens in de weg staat. Vroeger beschouwden mijn familie en ik onszelf als "goed geïntegreerd" en niet als onderdeel van dit integratieprobleem. Mijn vader was trots dat zijn zoon goed Nederlands sprak, terwijl de zonen van zijn buitenlandse vrienden nog allemaal gebrekkig Nederlands spraken. Mijn prestaties op school, het hebben van Nederlandse vrienden, alles vormde een achterliggend bewijs van deze geslaagde integratie.

Mijn vader zat regelmatig achter de televisie naar rechtse politici te kijken. Bijna als een oranje-supporter moedigde hij ze aan. "Wat doen ze hier als ze geen Nederlands willen spreken!" of "Hij heeft gelijk!". Toch, zo achteraf kijkend, was dit niet het complete verhaal. Die belofte van integratie, het

heilige middel van buitenlanders om succes in Nederland op te bouwen, bleek ergens ook hol. Mijn familie en ik hadden alles gedaan wat de Pim Fortuyns en Rita Verdonken wilden: de eigen identiteit onder de Nederlandse geplaatst en hun kinderen Nederlands opgevoed. Een familie die nationalistisch stemde, zich aan de wet hield en hard werkte. En toch hoorden wij niet bij Nederland, ook ik niet helemaal.

Rond mijn puberteit verdween die harmonie met de Nederlandse identiteit. Mijn ouders bleken veel grotere verwachtingen te hebben van vriendschappen, waardoor die vriendschappen één voor één langzaam in teleurstelling verdwenen. De achteruitgaande standaard van leven daarbovenop maakte mijn vader erg bitter tegenover Nederland: we werden steeds armer, ondanks een groeiend salaris en de politiek maakte mijn vader enkel kwaad. Politiek en sociaal voelde hij zich compleet vervreemd van Nederland. De band die door de bombardementen al fragiel was.

Ook ik merkte dat ik een heel andere insteek had in vriendschappen dan de mensen om mij heen en dat ik de deur had geopend om gebruikt en gepest te worden. Het werd een probleem dat enkel mijn buitenlandse vrienden zouden begrijpen: dat die relatief transactionele, nonchalante insteek van vriendschappen in Nederland zó lijnrecht tegenover de 'oosterse' insteek staat. Maar ook in buitenlandse groepen kon ik mijn heil niet vinden. Als non-moslim was ik geen onderdeel van die grote sociale infrastructuur rondom 'de gemeenschap' en 'de moskee', en door mijn opvoeding was ik al té westers voor de Serviërs die ik kende. Het gaf mij een jeugd van gemengde gevoelens: veel vrienden en gebeurtenissen, maar weinig diepte en begrepen worden.

Dat was toen zwaar, maar hield mij niet tegen. Ik geloofde nog steeds dat ik meer moest doen om erbij te mogen horen, me meer moest inzetten voor een plek aan tafel. Ik begon zo tolerant mogelijk te zijn naar mensen om maar vriendschappen te bouwen en uiteindelijk begon ik ook aan een politieke carrière. Ik dacht door mijzelf lokaal te kunnen inzetten, ik zo ook onderdeel werd van de lokale gemeenschap.

Ik heb veel jaren mogen slijten in de lokale politiek en ook in mijn ogen voor goed beleid gestaan. Echter, heeft deze politieke carrière me alleen meer uitgesloten laten voelen in Nederland. Ondanks dat mijn ouders zo hun best deden om mij een Nederlander te maken, paste ik nog steeds niet door redenen die zij nooit hadden kunnen weten. Want blijkbaar als je niet naar dezelfde voetbalclub gaat als iedereen, niet naar de stamkroeg gaat, geen familieconnecties hebt in de regio en ook geen geschiedenis hebt in de stad,

dan val je in de meeste gesprekken, vriendengroepen en teams buiten de boot. Dan ben je wel een fijne collega of vriend voor veel mensen, maar nooit in die 'stamgroep' of 'gemeenschap'. Je komt nooit in die innercircle. En dat merkte ik eigenlijk constant. Soms indirect, door bijvoorbeeld niet mee te kunnen doen met gesprekken over zwager X die tante Y kent omdat ze collega's waren in bedrijf Z. Soms ook direct, zoals een fractievoorzitter die zich afvraagt "of ik wel roots in de stad heb", waar ik mijn hele leven al woon.

Er zijn twee ervaringen die mij erg bijgebleven zijn. De eerste was lang geleden: ik was aan het buitenspelen toen er een man langsliep. Hij zei plots, terwijl ik aan het praten was met mijn vrienden "Jij bent niet van hier hé?". Ik sprak gewoon Nederlands, en zag er vrij Europees uit. Dat was mijn eerste kennismaking met hoe klein, abstract en ongeschreven de regels van "erbij horen" kan zijn. Ik sprak dan wel Nederlands, maar zonder Enckhuizers accent, dus was ik nog steeds anders.

De tweede ervaring was tijdens een interviewronde om op de lijst te komen voor de provinciale verkiezingen. Ik schoof aan met het idee om over ideeën, politiek en mijn carrière te praten. Echter wou men steeds praten over mijn achtergrond, mijn ervaringen, hoe dat mij gevormd heeft, et cetera. Het volledige halfuur was gevuld met alleen vragen, direct en indirect, over mijn achtergrond en opvoeding van mijn ouders. Ze lieten niet toe om van het onderwerp te veranderen. Achteraf ben ik huilend naar huis gereden. Zes jaar aan politieke inzet, nevenactiviteiten en een eigen bedrijf. Ik was nog steeds niks meer dan een buitenlander, een soort van exotische antilope die opeens Nederland binnenloopt.

Ik wou niet steeds herinnerd worden aan hoe on-Nederlands ik toch uiteindelijk was, terwijl ik destijds zo mijn best deed erbij te horen.

Uiteindelijk ben ik vanwege dit gevoel ook uit de politiek gegaan, omdat het mijn menswaarde begon aan te tasten. Ik wou niet steeds herinnerd worden aan hoe on-Nederlands ik toch uiteindelijk was, terwijl ik destijds zo mijn best deed erbij te horen. Het was een begin van een identiteitscrisis: opeens hoorde ik nergens meer bij en voelde ik mij door Nederland verlaten. Dat gevoel in me, die drang om ook een gemeenschap te hebben, leek onmogelijk te behalen.

Ik begreep het toen totaal niet. Ik was toch gewoon goed geïntegreerd? Mijn ouders spraken toch gewoon Nederlands? Wanneer was ik nou Nederlands

genoeg? Ik deed zelfs meer dan de meeste mensen! Ik kon het bijna van de daken schreeuwen. Die belofte van Fortuyn, Verdonk en Wilders waar mijn vader zó in mee ging, dat je met genoeg offers en meedoen jij net zo goed erbij hoort als de rest, dat kon gewoon niet dat dat niet waar zou zijn. Wat was nou het nut van integratie, als je altijd een buitenstaander blijft? Het leek alsof al mijn offers voor niks waren en ik net zo goed gewoon Serviër had kunnen zijn. De realiteit daalde ook bij mijn vader in: teruggaan naar Servië, de bombardementen, Nederlandse stereotypen werden steeds vaker onderwerp van gesprek. Het Nederland van vroeger was 'weg' en in de ogen van mijn vader hadden we hier weinig meer te zoeken. Ik kreeg het moeilijker voor mezelf om hier in discussie over te gaan met hem, want ook ik voelde mij uitgesloten, een buitenstaander.

Wat was nou het nut van integratie, als je altijd een buitenstaander blijft?

Begrijp me niet verkeerd. Ik had toen en nu nog steeds een grote liefde voor het Nederlandse. De geschiedenis, cultuur en mentaliteit, maar ook dat polderen, die klikjes, dat ons kent ons. Het is een identiteit waar ik mijzelf graag als onderdeel van zie, hoe moeilijk het ook is geweest om dat te verwezenlijken.

Als je praat met mensen in het integratiedebat die zich uitgesloten voelen komt dit vaak naar boven. Het gevoel dat iedereen in Nederland op een feestje is en alleen zij niet uitgenodigd zijn. In mijn anekdotische ervaring voelt dit als waar, maar ik kan er moeilijk boos om zijn. Die knusse gemeenschap wat Nederlanders met elkaar hebben is niet veel anders dan de moskeegemeenschap of een Servisch dorp: de regels, taal en verwachtingen zijn gewoon net wat anders. In Servië moet ik het ook steeds hebben over Nederland, Nederlands zijn en hoe Nederlanders het doen. Hoe men reageert tegenover buitenstaanders blijkt een vrij universeel iets. Het was moeilijk dat gemeenschapsgevoel te vinden. Tijdens mijn mbo-opleiding zou ik voor het eerst een soort van 'kerngroep' ontwikkelen waar ik, zelfs jaren na onze laatste schooldag, nog steeds contact mee had. Ik begon een Nederland te zien buiten Enkhuizen: mensen, ook Nederlanders, die niet onderdeel uitmaakten van een al voorgeschreven sociale klik. Het was het begin van een langdurig proces waarin ik een plek voor mezelf in Nederland kon bouwen.

Een aantal problemen bleken ook meer lokaal van aard te zijn. West-Friesland is immers een regio waar dat ons kent ons en culturele geslotenheid dominant is dan bijvoorbeeld Twente of Amsterdam. Door het reizen naar

vrienden ontdekte ik hoe divers Nederlanders ook waren onderling: geen dorp had dezelfde mentaliteit als de andere. Die isolatie en bitterheid verdween bij mij langzamerhand en ik begon bij andere mensen en groepen te horen. Eenmaal op het HBO begon dit proces te versnellen, ik kreeg een divers palet aan vrienden, maar kreeg voor het eerst ook een 'kerngroep' in Enkhuizen. Opeens was ik aanwezig op het type bijeenkomsten, had ik de betrokkenheid en vriendschappen, waar ik vroeger alleen maar van andere over had gehoord. Ik had nu ook vrienden die ik al jaren ken en die een paar straten van me vandaan wonen. Ik zat nu ook in lokale cafés en restaurants te borrelen of ging rondwandelen. Gek hoe zoiets vanzelfsprekends zo buiten bereik leek vroeger.

Uiteindelijk begon ik de Minor Migratievraagstukken te volgen. Ik kwam terecht in een hyperdiverse klas, maar raakte ook dieper betrokken bij allerlei discussies omtrent migratie. Gastsprekers, werkbezoeken, projecten en levensverhalen. Duizenden kleine puzzelstukjes kwamen op z'n plaats hoe dieper ik in de onderwerpen kwam. In de minor leerde ik over mezelf, door het leren onderzoeken en luisteren naar verschillende leeftijdsgenoten, meer afstand zou hebben tegenover frames en clichés uit migratiedebat, met name die uit het rechtse kamp.

Duizenden kleine puzzelstukjes kwamen op z'n plaats hoe dieper ik in de onderwerpen kwam.

Mijn reis door het migratiedebat verliep echter anders. Door mijn politieke achtergrond was ik al bekend met veel instanties en onderzoeken en die multiculturele realiteit maakte ik al mijn hele leven mee in mijn wijk. Dat wat Paul Scheffer in het Multiculturele Drama beschreef, of waar Wilders altijd over schreeuwde, was het dagelijks leven van mijn familie en ik. Daarentegen had ik al veel buitenlandse vrienden in de vorm van expats en genaturaliseerden, waardoor ik ook zag hoe anders zij het beeld van een multiculturele samenleving maakten. De perspectieven uit de minor had ik grotendeels al geïnternaliseerd. Toch had het wel degelijk impact op mij. Niet alleen zag ik zwart op wit hoe 'gewoon' mijn ervaring in Nederland was en dat veel mensen mijn verhaal deelden, maar ik begon ook te begrijpen hoe verkeerd er gedacht werd over integratie.

De vorige generaties van mijn ouders en oudere vrienden was iets beloofd bij hun aankomst in Nederland. Spreek Nederlands, werk, betaal belasting en zeur niet zo: en jij hoort erbij in Nederland. Die oude belofte heeft de veranderende tijden niet overleefd. Want wat blijkt, identiteit gaat verder dan enkel het label, huidskleur of geloof. Die andere socio-culturele context kleurt hele subtiele elementen van jouw 'zijn'. Hoe je kijkt naar relaties of

vriendschappen, welke verwachtingen je hebt van mensen, wat normaal taalgebruik is, je wereldbeeld, politieke oriëntatie, normen en waarden. Dat zijn andere puzzelstukjes van jouw identiteit die vaak nét niet in de Nederlandse puzzel passen. Die kleine verschillen van bijvoorbeeld een nét andere filosofie inzake vriendschappen hebben, of nét andere gesprekken gewend zijn, stapelen op. Die stapel vormt op een gegeven moment een grote herinnering dat jij, ondanks de vele overeenkomsten, er toch op een manier buiten staat.

Vanaf de zijlijn kijkend heb ik veel tegelijk zien gebeuren. Een geleidelijke teleurstelling van de oudere generatie die niet bij Nederland kon horen: die nu praat over terugkeer naar thuisland, frustraties met Nederland en de achteruitgang van het leven. Een steeds militantere nieuwe generatie die niet langer 'Nederlands' wil zijn en in de loopgraven gaat zitten van zijn of haar eigen identiteit. Waar mijn broer en ik nog zó hard probeerden Nederlands te zijn, lijkt iedereen jonger dan ons compleet apathisch of zelfs anti-Nederlands.

Daarnaast wordt de Nederlander óók harder: ze stemmen rechtser, zijn openlijker vijandelijk tegen buitenlanders en voelen zich bedreigd. Zelfs al zouden de jonge Turken en Serviërs er net zo bij willen horen als mijn familie destijds wilde, dan proberen zij dat in een samenleving dat veel minder tolerant is dan dat het was. Zeker in wijken waar de multiculturele samenleving niet geslaagd is, zijn deze verschillen alleen maar groter geworden. Progressieve Nederlanders die ik ken, zoeken naar 'blanke scholen' of willen weg uit 'bepaalde wijken'. Een taal en denkwijze die niet eens vijf jaar geleden onmogelijk voor mij aanvoelde. In mijn omgeving is dit echt snel gegaan.

Ik heb geluk gehad om op te groeien net voor deze verharding. Met ouders die nog in integratie geloofden, met groepen die nog hun best deden samen te leven. Ik heb de dood van de wijk-barbecue en 'de hele straat kent elkaar' bewust kunnen meemaken en misschien heb ik ook wel de laatste multiculturele vriendengroepen in mijn wijk gehad. Mijn ouders hadden meer luxe in dit opzicht. De eerste decennia in Nederland was volgens hun een stuk warmer, toleranter en 'vrolijker' dan nu. Regelmatig bij elkaar komen eten, in een tent slapen op de Dam, avontuurlijke vriendschappen door het hele land heen, vreemden bleven nooit lang vreemd. Het Nederland van de jaren 80-90 waren volgens mijn ouders zo veel meer socialer dan dat het nu is. Het is zorgwekkend dat het niet beter lijkt te worden. Dat de tijd en sfeer van het Nederland van mijn ouders, halverwege mijn leven lijkt te verdwijnen en vervolgens onbekend is voor de generaties na mij. Jongere Serviërs in onze

kringen krijgen niet eens gesprekken over integratie of een toekomst in Nederland waarin het belangrijk zou zijn om goed Nederlands te leren om te kunnen werken of dat ze een diploma moeten halen om een goede baan te krijgen. We lijken weer terug in 1960 waar arbeidsmigranten helemaal niet dachten aan een lange termijn bestaan in Nederland en economisch voordeel de hoofdtoon speelde.

Als ik denk aan een multiculturele samenleving dan zie ik een Canada, VS of zelfs Joegoslavië. Landen waarin er eeuwenoude verschillen langs elkaar lopen, maar waarin de samenleving wel als één eenheid fungeert. Dit was de insteek van mijn familie en ik, en van de meeste generatiegenoten die ik ken. Wij zagen onszelf als een ware subcategorie onder het Nederlandse: Nederlander met Servische roots, Nederlander met Marokkaanse achtergrond. Als ik mensen nu hoor praten, voornamelijk jongeren, lijkt die insteek weg. Het is nu enkel 'Serviër' of 'Marokkaan', ondanks het feit dat hun families al meerdere generaties in Nederland zijn.

*Het is nu enkel 'Serviër' of 'Marokkaan',
ondanks het feit dat hun families al meerdere
generaties in Nederland zijn.*

Heeft de multiculturele samenleving gefaald? Niet per se. Zoals eerder gezegd is er een reden dat een groot deel van de Nederlanders zo pro diversiteit en immigratie blijft. In hun leefomgeving zien zij vaak hoogopgeleide expats, vluchtelingen of harde werkers die Nederland enkel verrijken. Ik heb zelf immers in dit spagaat gezeten tussen geweldige ervaringen met expat-vrienden, maar grote problemen met (nieuwe) buitenlandse buurtgenoten. Een leuke Chinese verjaardag aan een zijde en een Eritrese man die een basisscholier bijna doodtrapt aan de andere. Dit is ook waarom veel van die polarisatie en verharding van het debat mij ontgaan is, niet alleen zag mijn familie zichzelf als 'geslaagd' en hadden politici als Wilders het niet 'over ons', maar we zagen ook veel mooie en slechte dingen aan ons multicultureel bestaan tegelijkertijd. Wij voelden ons nooit aangesproken door harde anti-migratie retoriek. De multiculturele samenleving en haar succes sloeg op ons: deelnemers aan die samenleving, leden van die gemeenschap.

Dat contrast tussen de verschillende realiteiten van migratie betekent echter dat het in sommige gebieden en groepen dus wél goed gaat en dat dit succesverhalen zijn waar de samenleving naar zou moeten streven. Dat deze ervaring nog steeds niet universeel is, maakt de toekomst voor mij wel wat

somberder. Ook binnen de groep Nederlanders leven mensen op dit onderwerp langs elkaar heen. Dit is slecht nieuws voor onze toekomst.

Als de huidige trends doorzetten, zullen mijn ouders een veel kouder en geslotener Nederland achterlaten dan waar zij naartoe kwamen. Mijn kinderen zullen nog meer moeite hebben erbij te horen dan dat ik had en integratie als streven zal onder de meeste groepen niet meer bestaan. En waarom zou het? Al die jaren was integratie een rode draad voor mijn familie en duizenden andere buitenlanders: een grote reeks hoepels om braaf doorheen te springen, zodat je er uiteindelijk echt bij kan horen. Het bracht enkel een grote groep 'administratieve Nederlanders'. Mensen die het papiertje hadden en de sociale regels begrepen, maar verder nog steeds compleet losstonden van de Nederlandse samenleving. Mijn vader voelt zich anno 2023 minder Nederlander dan twintig jaar ervoor. Ook ik heb vanuit de samenleving vaak te horen gekregen dat ik toch niet compleet Nederlands ben.

Het zou fijn geweest zijn als de 'deal' rondom integratie duidelijker was, als een Fortuyn of Verdonk een duidelijker beeld gaf van wat mogelijk was in Nederland. Dat die belofte achter integratie eerlijker was gebracht en dat mijn familie voorbereid was op de ongeschreven regels en het plafond in Nederland. Dan hadden mijn ouders me misschien beter kunnen 'integreren' door me naar de juiste groepen en plekken te sturen in de stad, of juist mij dieper contact laten hebben met de Servische gemeenschap. Dan waren de eerste jaren van mijn leven misschien niet zo cultureel eenzaam geweest. Dan hadden die duizenden andere mensen misschien niet het streven van integratie opgegeven en waren de jongeren om mij heen meer geïnteresseerd in het Nederlands zijn. Dan was er misschien geen sprake van dat feestje waarvoor alleen zij niet uitgenodigd zijn.

**... zij niet
uitgenodigd zijn.**

Ik ben Britt.

"Mijn ouders hebben samen een omgeving gecreëerd waarin liefde, begrip en ondersteuning centraal staan."

Mijn naam is Britt van Dijk, ik ben op 15 oktober 2002 in Ochten geboren en ben opgegroeid met mijn ouders en twee broers. Ik woon nog thuis samen met mijn ouders en mijn broer Mick. Mijn andere broer, Daan, woont al op zichzelf. Gelukkig nog wel in Ochten want familie is voor mij heel belangrijk en ik vind het dan ook fijn dat we dichtbij elkaar wonen en elkaar nog elke week zien. Ik kom uit een liefdevol gezin waarbij ik een sterke band heb met mijn ouders en broers. Ook mijn broers zijn heel hecht met elkaar, aangezien zij maar twee jaar van elkaar verschillen (29- en 27 jaar) en hebben dan ook veel gemeenschappelijke vrienden. Ondanks het grote leeftijdsverschil dat ik met mijn broers heb, hebben wij een goeie band en gaan we regelmatig met elkaar stappen, naar het casino of samen op vakantie. Mijn ouders hebben samen een omgeving gecreëerd waarin liefde, begrip en ondersteuning centraal staan. De opvoeding die ik heb gehad, heeft mij gevormd tot de persoon die ik vandaag ben. Ik ben niet opgegroeid met een bepaalde religieuze of culturele invloed, maar ik ben wel heel blij met de opvoeding die ik heb gehad en ben van mening dat mijn opvoeding een positieve invloed gehad op mijn normen en waarden. Mijn ouders stonden zijn heel betrokken, ze staan altijd voor mij klaar en laten zien hoe belangrijk het is om ervoor elkaar te zijn. Bij elke schoolvoorstelling, ouderavond, presentatie en sportwedstrijden waren zij aanwezig om ons aan te moedigen. Respect voor anderen, eerlijkheid, empathie en behulpzaamheid zijn normen en waarden die zij zowel aan mij, als aan mijn broers hebben meegegeven en dit is terug te zien in onze persoonlijkheid.

Dat ik geen religieuze opvoeding heb gehad is iets wat ik als fijn heb ervaren. Alhoewel ik van mening ben dat het geloof een positieve invloed kan hebben op veel mensen, waarbij ze het geloof zien als iets waar ze op kunnen steunen in moeilijke tijden en ik dit een mooi concept vind, ben ik blij dat ik niet van kleins af aan al religieus ben opgevoed maar dat ik hier zelf mijn eigen invulling aan mocht geven. Ik ben in een heel gelovig dorp opgegroeid en heb niet de behoefte om elke zondag naar de kerk te gaan en ben dan ook blij dat mijn ouders dit nooit hebben verplicht en dat ik ook mijn eigen school mocht uitkiezen. Dit is iets wat veel vrienden van mij niet hebben, die tot hun 18e

elke zondag verplicht mee moesten naar de kerk en ook verplicht naar een christelijke school moesten i.p.v. naar een openbare school.

Mijn opvoeding heeft een cruciale rol gevormd in de vorming van mijn identiteit. Je identiteit is het samenstelsel van karaktereigenschappen, overtuigingen, gaven, eigenaardigheden en gedrag, wat we laten zien in interactie met onszelf en anderen en wat redelijk consistent is over een langere periode. (Idee, z.d.). Mijn opvoeding heeft de basis gelegd voor de normen, waarden en overtuigingen die ik nu heb. Niet alleen heeft mijn opvoeding gezorgd voor de normen, waarden en overtuigingen maar heeft ook bijgedragen aan mijn zelfbeeld en zelfvertrouwen. Ik ben altijd aangemoedigd en gesteund door mijn familie en heb meegekregen dat goede mensen altijd winnen. Hoe cliché dit ook klinkt, ik geloof hier heilig in. Deze positieve bekrachtiging heeft gezorgd voor een positieve ontwikkeling rondom mijn zelfbeeld en zelfvertrouwen. Toen ik ouder werd, ben ik meer op zoek gegaan naar mijn eigen identiteit. Wat ik zag bij veel vriendinnen dat ze bepaalde elementen van hun opvoeding in twijfel trokken en meer weerstand boden aan de normen en waarden die ze van thuis hebben meegekregen, was dit bij mij niet echt het geval. Ook al ben ik het niet met alles eens wat ik heb meegekregen van mijn opvoeding, sta ik grotendeels nog achter alles en zal dit altijd de basis blijven van wie ik ben en hoe ik op sommige momenten handel. Tuurlijk blijft je identiteit evolueren en wordt dit beïnvloed door nieuwe ervaringen, relaties en omgevingen, maar de normen en waarden die ik van vroeg af heb meegekregen, zullen altijd centraal bij mij blijven staan. Niet alleen uit respect voor mijn ouders, maar ook omdat ik het er mee eens ben.

Ik ben altijd aangemoedigd en gesteund door mijn familie en heb meegekregen dat goede mensen altijd winnen. Hoe cliché dit ook klinkt, ik geloof hier heilig in.

Hoe ik mezelf als kind typeer was een vrolijk, gelukkig kind. Ik had een fijne thuissituatie, veel vrienden en het ging altijd goed op school. Verder was ik ook heel sportief. Ik hield van sporten. Ik zat op tennis en turnen, waarbij tennis op een gegeven moment zo veel tijd in beslag nam dat ik moest stoppen met turnen. Ik zat in een selectiegroep met verschillende tennisverenigingen uit Ochten waarbij kinderen van verschillende verenigingen en leeftijden bij elkaar zaten en samen trainden, waarbij ook conditietraining verplicht werd. Mijn tennisperiode heb ik eerst als heel positief ervaren: het was echt mijn passie en ik was het gelukkigst als ik kon

tennisen, maar later is dit erg veranderd. Ik werd op 11-jarige leeftijd in een volwassen mix team gezet met verschillende volwassen vrouwen en mannen, waarmee ik competitie speelde. Hier ben ik heel erg onzeker van geworden omdat dit toen nog een stapje te ver voor mij was en ik werd voor mijn gevoel door mijn trainers te veel gepusht met conditietrainingen en dat soort zaken. Dit heeft ervoor geleid dat tennis niet meer mijn hobby was, maar meer voelde als een verplichting. Ik ben uiteindelijk op 16/17-jarige leeftijd gestopt en heb sindsdien geen tennisracket meer aangeraakt, ook voor de "leuk" wil ik nu niet meer tennissen. Ik heb hier geen behoefte meer aan en zit momenteel op fitness.

Verder zijn er zowat alleen maar positieve ervaringen geweest in mijn jeugd. Ik was een blij, gelukkig kind die iedereen altijd wilde betrekken bij het spelen van spelletjes en ik had dan ook veel vrienden. Mijn toekomstdroom als kind was om makelaar te worden. Een functie die mij nu nog steeds heel leuk lijkt, maar helaas ben ik niet zo goed in economie en wiskunde en heb daarom niet gekozen om vastgoed & makelaardij te studeren, maar heb ik voor bestuurskunde gekozen. Een veel betere match omdat ik heel maatschappelijk betrokken ben. Tijdens de studie heb ik geleerd over verschillende maatschappelijke vraagstukken en ben ik met verschillende interessante onderwerpen in aanmerking gekomen zoals duurzaamheid, discriminatie, participatie en polarisatie.

Polarisatie is niet iets wat ik alleen in mijn studie tegenkom, maar het is ook een groot onderdeel van mijn dagelijkse leven. Polarisatie is het toenemende wij-zij denken. Het is een proces waarbij de tegenstellingen tussen groepen in de samenleving sterker worden, waardoor groepen steeds meer tegenover komen te staan. Polarisatie is altijd een gedachteconstructie en bestaat op het moment dat mensen indelingen maken, waarin ze twee identiteiten (tegenpolen) tegenover elkaar zetten. (Brandsma, 2015). Aangezien wij in een multiculturele samenleving leven, komt polarisatie dagelijks voor. Ikzelf heb ook dagelijks te maken met polarisatie en het is soms lastig om hier mee om te gaan. Het vervelende aan polarisatie is dat het kan leiden tot verdeeldheid binnen gemeenschappen, families en vriendschappen en dit voor spanning kan zorgen in persoonlijke relaties. Een voorbeeld hiervan is goed te zien in mijn eigen vriendengroep, waarbij twee vriendinnen op politiek gebied lijnrecht tegenover elkaar staan. De ene vriendin stemt op GroenLinks-PVDA en de ander op de PVV. Dit was altijd al zo, maar nu de PVV de grootste is geworden merk ik dat het meer impact heeft op mijn vriendin omdat zij zelf ook een Marokkaanse vriend heeft en zich niet kan inbeelden dat er echt mensen achter de PVV staan die op zo'n extreemrechtse manier naar andere mensen en culturen kijken, laat staan één van haar beste vriendinnen. Tijdens

de verkiezingsperiode en kort erna werd het in de vriendengroep er niet gezelliger op wanneer dit thema naar voren kwam en omdat zij zich beide niet in elkaars standpunten kunnen vinden, escaleerde het gesprek elke keer weer. Wij hebben het er nu ook niet meer over, maar ik merk wel dat dit bewust of onbewust heeft geleid tot een wat minder sterke relatie tussen de twee vriendinnen.

Ik merk heel erg dat mensen mijn vriendin nu zien als een PVV-stemmer, dus met andere woorden laagopgeleid en een racist. Terwijl dit helemaal niet het geval is. Ik ben het zeker niet eens met de PVV en ik zal dit ook niet worden, maar ik vind het jammer dat een politieke voorkeur zo sterk wordt gelinkt met iemands persoonlijkheid. Iemands politieke voorkeur definieert niet iemand als persoon. Ondanks dat mijn vriendin op de PVV stemt, is zij geen racist en dit zal ze ook nooit worden. Dit is echter een typisch voorbeeld van framing.

Framing is het bewust gebruiken van woorden die positieve of negatieve associaties oproepen. Framing is taalgebruik die iemands interpretatie een bepaalde richting opstuurt. (Nederlands Debat Instituut, z.d.). Onder andere in de politiek, de journalistiek en in reclame wordt hier gebruik van gemaakt. Bij framing is het niet altijd het doel om het publiek te misleiden, soms is het doel ook om de complexiteit van een bepaald probleem te verminderen. Frames zijn daarom belangrijk voor het begrijpen van complexe vraagstukken. Helaas wordt framing vaak gebruikt om mensen te beïnvloeden en te misleiden. Een typische framing is het voorbeeld wat ik hierboven heb gegeven: een PVV-stemmer is laagopgeleid en een racist. Polarisation en framing zijn nauw met elkaar verbonden omdat de manier waarop informatie wordt geframed, invloed kan hebben op de mate van polarisation in een samenleving. Frames leggen de nadrukken op tegenstellingen en conflicten tussen groepen en kunnen bijdragen aan het creëren van wij-zij denken, wat polarisation verder kan versterken.

Ik vermijd discussie over gevoelige onderwerpen om conflicten te vermijden.

Ook kan polarisation zorgen voor zelfcensuur. Dit merk ik vaak bij mezelf. Bij mensen die ik niet goed ken, ben ik geneigd om mijn mening voor mij te houden wanneer ik merk dat ik heel anders naar een onderwerp kijk dan de ander. Ik vermijd discussie over gevoelige onderwerpen om conflicten te vermijden. Dit merk ik ook tijdens de minor. Ondanks dat het voelt als een fijne omgeving, waarbij iedereen zijn mening kan uiten, merk ik dat ik soms anders naar onderwerpen kijk dan de rest van de klas. Ik ben denk ik over het

algemeen iets rechtser waardoor ik soms kritischer naar bepaalde onderwerpen kijk en het niet altijd eens ben met bijvoorbeeld het open-grenzen beleid of iets dergelijks. Ik vind het moeilijk om daar dan iets over te zeggen, omdat voor mijn gevoel rechtse mensen bij onderwerpen zoals migratie sneller als “racist” worden gezien en ik dit totaal niet ben. Dit is het resultaat van framing en polarisation dat invloed op mijn dagelijkse leven heeft en dit is jammer. Ik heb het gevoel dat ik niet eerlijk mijn mening kan uiten omdat ik bang ben om geframed te worden als racist.

Ik heb het gevoel dat ik niet eerlijk mijn mening kan uiten omdat ik bang ben om geframed te worden als racist.

Ondanks dat ik framing en polarisation jammer vindt, snap ik wel steeds beter waar het vandaan komt. Mijn eigen levensbeschouwing is niet zo spannend, tot zover heb ik een hele positieve kijk op mijn leven en zijn er maar weinig tegenslagen/ positieve ontwikkelingen geweest die mij echt hebben gevormd tot wie ik ben. De Nederlandse samenleving heeft mij niet gevormd tot wie ik ben, mijn opvoeding en ervaringen die ik heb geleerd tijdens de 21 jaar dat ik leef, hebben mij gevormd tot wie ik ben. Dit is bij mij anders dan bij mijn klasgenoten vanwege hun achtergrond. Omdat zij een minderheid zijn, krijgen zij dagelijks te maken met discriminatie, waaronder stagediscriminatie. Het kan niet zo zijn dat ik een functie wel krijg vanwege mijn Nederlandse uitstraling en achternaam en dat mijn klasgenoot die net zo geschikt is voor de functie, deze functie niet krijgt vanwege haar allochtone uitstraling en achternaam, maar het is helaas wel het geval. Zij hebben in de Nederlandse samenleving dagelijks te maken met onderwerpen als stagediscriminatie en ik denk dat dit je wel vormt. Het kan invloed hebben op je zelfbeeld en hoe je naar de Nederlandse samenleving kijkt. Het kan het wij- zij denken versterken en Nederlanders kunnen over het algemeen sneller gezien worden als racisten. Dat organisaties zoals Black Lives Matters dan ook frames gebruiken snap ik en dit zijn frames die ook echt nodig zijn. Ondanks dat ik het dus niet eens ben met framing en polarisation, snap ik wel waar dit vandaan komt en ben ik van mening dat dit moeilijk te stoppen is.

Een politiek-maatschappelijk debat dat mij heeft geraakt is de zwarte-pietendiscussie. Voordat ik aan de minor begon vond ik dit nog een vermoeiend debat. Ik snapte niet waar iedereen zich druk om maakte. Het was een traditie en tenslotte ook een kinderfeest; wat was het probleem? Een gedachteverandering ontstond toen ik meer kennis had opgedaan over het slavernijverleden, institutioneel racisme en ook de verhalen hoorde van klasgenoten die zich echt gediscrimineerd voelde door dit feest. Ik ben nu van

mening dat ondanks dat iets lang geleden is, het verleden door werkt. Het slavernijverleden en de doorwerkingen ervan, hebben gezorgd voor problemen in de huidige samenleving waaronder institutioneel racisme. Ik zag de gelijkenissen tussen het slavernijverleden en zwarte piet en zag hoe het mensen raakte. Ik vind het dan ook niet passen in onze multiculturele samenleving en ben blij dat zwarte piet nu “afgeschaft” is. Het klinkt heel cliché maar het meest inspirerende moment in mijn leven vind ik mijn eigen ontwikkeling tot wie ik nu ben. Ik was een best wel moeilijke puber die ook vrij egoïstisch kon zijn.

Het klinkt heel cliché maar het meest inspirerende moment in mijn leven vind ik mijn eigen ontwikkeling tot wie ik nu ben.

Dit is erg veranderd in de afgelopen jaren. Ik ben nu iemand die heel behulpzaam is, vriendelijk, respectvol tegen anderen en heel ruimdenkend is. Dat ik nu een minor zoals migratievraagstukken volg had ik een aantal jaren geleden niet kunnen denken. Ik ben oprecht geïnteresseerd in anderen en probeer mij zoveel mogelijk in te leven in anderen en empathisch te zijn. Dit is een kwaliteit die ik niet altijd heb gehad en in mijn puberperiode probeerde ik vooral mijn eigen zin door te drukken. Ik ben dan ook van mening dat mensen kunnen veranderen en in mijn geval is dit een positieve verandering geweest en dat vind ik inspirerend.

Naast mijn zelfontwikkeling zijn er ook andere momenten geweest die ik inspirerend vind. Om te beginnen het behalen van mijn havo diploma. Ik ben begonnen op de mavo en mijn grootste doel was altijd om naar de universiteit te gaan. Ik heb eerst mavo gedaan, toen de havo afgerond, ik zit nu in mijn laatste halfjaar van mijn HBO en ik heb mij ingeschreven voor een master aan de Universiteit van Utrecht. Dit is iets wat ik inspirerend vind omdat ik hier heel hard voor heb gewerkt. Dit laat in mijn ogen dan ook zien dat als je echt iets wil, je het ook lukt als je hier maar hard genoeg voor werkt.

Daarnaast ben ik op mijn 19e raadslid geworden bij een lokale politieke partij. Dit is ook iets wat ik inspirerend vind omdat er (1) weinig jongeren in de gemeenteraad zitten en (2) weinig vrouwen in een gemeenteraad zitten. Dat ik als 19 jarig meisje in een gemeenteraad ben gekomen in een vrij gelovig dorp waar de SGP en de ChristenUnie de grootste partijen zijn, vind ik inspirerend. Hierbij heb ik ook veel persoonlijke obstakels overwonnen zoals de angst voor debatteren, de angst om in het openbaar te spreken etc. Tot slot heb ik mijn reiservaringen als inspirerend ervaren. Het verkennen van nieuwe culturen is inspirerend. Vooral de reis naar Mexico heb ik als inspirerend

ervaren. Het maakte me bewust hoe gelukkig ik ben dat ik een veilig en vrij land woon. Elke dag worden er in Mexico op mensen straat vermoord. Vaak onschuldige inwoners die het slachtoffer zijn geworden van kartelbendes. Ook was het contrast tussen rijk en arm heel zichtbaar. Waar er rijen van luxe 5 sterrenresorts in Mexico zijn, zijn er 30 minuten verder rijen met hutjes waar mensen helemaal niks hebben, niet eens elektriciteit. Zulke ervaringen zijn een realitycheck en ik ben dankbaar dat ik in Nederland ben geboren en opgegroeid ben. Dit is iets wat je niet kan kiezen.

Ondanks de inspirerende momenten die ik in mijn leven heb, zijn er ook minder mooie momenten in mijn leven. Vooral het verliezen van familieleden is iets wat ik moeilijk blijf vinden. Het verlies van een dierbare is een ingrijpend moment met veel emotionele pijn en aanpassing. Iemand waar je dagelijks contact mee hebt, veel bij langskomt en waar je mooie herinneringen mee hebt, die is er nu niet meer. Dit is iets wat nooit zal wennen denk ik. Wat ik ook moeilijk vind is wanneer iemand die een belangrijk onderdeel was/ is van je leven, je nu niet meer ziet of spreekt. Dat kan zijn met een relatie dat uit is of met een vriendschap dat over is. Ik heb wel eens dat er momenten in mijn leven zijn die ik dan graag met die persoon wil delen, maar dit niet kan omdat ik diegene niet meer spreek. Vooral in het begin vind ik dit moeilijk wanneer je nog zo gewend bent om 24/7 contact met iemand te hebben en om alles met iemand te delen.

Tot slot ben ik erachter gekomen hoe belangrijk je gezondheid is. Ik heb na de zomer pfeiffer gekregen en kon weken niks anders dan alleen maar in bed liggen. Ik had nergens zin in/ puf voor en was nog te moe om uit bed te komen. Normaal gesproken ben ik een heel druk persoon die altijd wat te doen heeft en elk weekend heeft volgepland met leuke feestjes, heb ik toen weken tot maanden niks kunnen doen. Dit was toch even een tegenslag omdat ik het gevoel had dat ik heel veel leuke dingen miste, waaronder een vakantie die geboekt was om mijn beste vriendin in het buitenland te bezoeken. Nog steeds merk ik de gevolgen van pfeiffer. Er zijn dagen dat ik zo moe ben dat ik niks kan doen en ik moet mijn weken/ dagen plannen. Als ik op maandag wil sporten, moet ik eigenlijk dinsdag vrij zijn om bij te komen. Ook het uitgaan en andere leuke dingen doen zit er even niet meer in en dat is iets wat ik heel erg mis.

Met het schrijven van het levensverhaal merk ik hoe dankbaar ik mag zijn voor mijn leven en waar ik nu sta. Ondanks dat er negatieve invloeden in mijn leven zoals polarisatie en framing zijn, ben ik een gelukkig mens en ben ik mij op de hoogte dat ik bevoordeeld ben met betrekking tot waar ik ben geworden, in het gezin waar ik ben opgegroeid en mijn achtergrond. Ondanks dat ik nu ook

te maken heb met polarisatie en framing, had dit nog veel erger kunnen zijn. Ondanks dat ik van mening ben dat we het in Nederland goed hebben en dat iedereen van geluk mag spreken dat we in Nederland zijn, is het voor minderheden hier wel een stukje moeilijker dan dat het voor mij is. Zij hebben elke dag met polarisatie en framing te maken en dit zal na de laatste verkiezingen, waarbij Wilders de grootste is geworden, in mijn ogen alleen maar erger worden.

Het was onacceptabel als je niet naar de kerk ging en wanneer er verhalen over iemand rondgingen dan wist meteen het hele dorp het.

Wanneer ik mijn levensverhaal vergelijk met het levensverhaal van mijn oma, zie ik veel verschillen. Ten eerste is in de huidige tijd je eigen identiteit belangrijker geworden in plaats van je sociale identiteit. Sociale identiteit gaat om categorieën van mensen. Wie ben je en hoe word je door anderen herkend en sociaal geplaatst? Het gaat hierbij om identiteitstoekenning en identiteitsbeleving. Hoe word je gezien door anderen? Dit speelde in de tijd van mijn oma een belangrijke rol. Zeker in een klein, gelovig dorp waar wij zijn opgegroeid. Het was onacceptabel als je niet naar de kerk ging en wanneer er verhalen over iemand rondgingen dan wist meteen het hele dorp het. Het was dus belangrijk dat je je goed gedroeg. Maar wat is goed gedrag? In ons dorp is dat wanneer je je christelijk gedroeg, dus bijv. niet met iemand slapen voor het huwelijk. In de tijd van mijn moeder stond sociale identiteit centraal en moest je je identiteit aanpassen aan de gewenste sociale identiteit. Dit is in mijn tijd sterk afgenomen en daar ben ik blij om. Ik focus mij op mijn eigen identiteit en wat anderen daar van vinden doet mij niet zo heel veel. Wel is polarisatie en framing denk ik van alle tijden. Nu is polarisatie meer gericht op het wij/zij denken met betrekking tot de multiculturele samenleving: allochtonen versus autochtonen. In mijn moeder haar tijd was dit ook het geval, maar dan ging het wij/zij denken over christelijken versus niet christelijken. Hetzelfde geldt voor framing, ook dit is van alle tijden. Wat wel is veranderd is de toename van het verharde debat. De situatie waarin discussies of meningsverschillen tussen partijen intenser en emotioneler worden is toegenomen. Dit komt vanwege de media maar ook door toenemende polarisatie. Iedereen kan tegenwoordig deelnemen aan het debat en zijn mening geven via sociale media, dit was in mijn oma's tijd nog niet. Dit heeft in sommige gevallen geleid tot hoogoplopende emoties en persoonlijke aanvallen op elkaar.

Mijn persoonlijke toekomstdromen zijn om mijn huidige studie succesvol af te ronden en daarna mijn master te behalen. Ook zou ik graag willen trouwen en

moeder willen worden van het liefst 3 kinderen. Gelukkig en gezond zijn is natuurlijk mijn grootste toekomstdroom en ik hoop dat mijn ouders en broers hier ook zo lang mogelijk een onderdeel van kunnen uitmaken en dat zij zo lang mogelijk blijven leven. Zo veel mogelijk tijd met mijn geliefden besteden, genieten van het leven en zo veel mogelijke culturen/ landen ontdekken is mijn toekomstdroom.

Mijn toekomstdroom voor de samenleving zou zijn dat iedereen gelijke kansen hebben en dat er geen discriminatie meer bestaat. Dat mensen met een migratieachtergrond last hebben van stagediscriminatie en enkel vanwege hun achtergrond en achternaam het moeilijk hebben om een stage te kunnen vinden. En dat mensen niet onbewust worden gediscrimineerd wat te zien was bij de toeslagenaffaire. Ook zou mijn droom zijn dat iedereen bewust is van de impact die zij hebben op de wereld en iedereen hun eigen bijdrage leven aan een duurzamere samenleving. Tot slot zou mijn toekomstdroom zijn dat het leven veiliger zou worden. Te vaak zijn er verschrikkelijke verhalen over het ontvoeren en vermoorden van kinderen, het misbruiken van kinderen met kinderporno en advocaten of andere dienstverleners die worden vermoord. Niet te vergeten de aanslagen in verschillende steden, maar ook persoonlijke aanslagen op leraren, waarbij het recht op vrijheid van meningsuiting of vrijheid van godsdienst tegenwoordig niet meer van belang lijkt te zijn.

... niet meer van belang lijkt te zijn.

"Een belangrijk deel van mijn jeugd is voor mij een grote waas, met soms een klein doorkijkje naar een deel van een herinnering."

Ik ben Aicha.

Terugdenkend aan mijn jeugd voel ik mij altijd een beetje bezwaard, niet omdat ik geen goede jeugd heb gehad, althans dat gevoel heb ik, maar omdat ik mij zo weinig van mijn jeugd kan herinneren. Alle vakanties naar het buitenland en leuke uitstapjes met mijn ouders, zus en broertjes lijken zich niet in mijn geheugen te hebben gegrift, zoals bij hen. De enige beelden die ik heb opgeslagen zijn de beelden van de honderden foto's en video's die mijn ouders maakten, hier zag ik er gelukkig uit.

Tot mijn zesde levensjaar was ik het tweede kind en hoefde ik de aandacht van mijn ouders alleen met mijn zus te delen. Daarna werden mijn eeneiige tweelingbroertjes geboren en vanaf dat moment was er natuurlijk veel aandacht op hen gevestigd.

Een belangrijk deel van mijn jeugd is voor mij een grote waas, met soms een klein doorkijkje naar een deel van een herinnering. 'S middags uit school een kopje thee met een koekje samen met mama, spelen bij de burens met de buurtkinderen en de Sims spelen in de kast met mijn grote zus. Ook herinner ik mij de urenlange wandeling in het bos met papa maar al te goed, we wandelde in de vroege ochtend, wanneer de mist nog als een dikke deken over de grasvelden lag, opzoek naar wilde dieren. Ik vraag mij vaak af of het daadwerkelijk een herinnering is of dat mijn hoofd de camerabeelden en vertelde verhalen afspeelt. Ik heb het altijd heel lastig gevonden dat mijn geheugen mij zo in de steek heeft gelaten en nog steeds in de steek laat,

Het zou fijn zijn als ik zou weten waarom ik ben wie ik ben.

Het niet goed kunnen herinneren waarom ik ben geworden wie ik nu ben zorgt ervoor dat ik op sommige momenten de verbinding met mijn identiteit kwijtraak. Dan beland ik weer in een lange zoektocht, hopende de weg te vinden naar wie ik nu echt ben. Herinneringen zijn momenten die je koestert en waar je op kan terugvallen wanneer een vervelende situatie zich voordoet, het niet hebben van deze mogelijkheid doet pijn, vooral omdat er de laatste jaren veel nare gebeurtenissen zijn geweest en deze herinner ik mij maar al te goed. Het goede van vroeger lijkt hierdoor overspoeld met de minder goede

momenten van de afgelopen tijd en dit voelt oneerlijk. Oneerlijk naar mijn ouders die zo veel voor mij hebben betekend en oneerlijk naar mijzelf omdat ik de goede momenten, die mij ook hebben gevormd, bedolven heb zien worden onder de slechte momenten. Het brein kan hierin fascinerend oneerlijk zijn. Het verdringt de mooie herinneringen van vroeger om plaats te maken voor de minder mooie herinneringen.

Het goede van vroeger lijkt hierdoor overspoeld met de minder goede momenten van de afgelopen tijd en dit voelt oneerlijk.

Volgens mijn ouders was ik een gelukkig kind dat veel tijd spendeerde met haar grote zus en kleine broertjes. Samen groot worden met je zus, met wie ik anderhalf jaar verschil, was erg fijn, we deden voor een lange tijd alles samen, totdat we de puberteit in gingen. De puberteit ingaan met je grote zus, met wie ik qua interesses en denkwijze veel verschil, is lastig. Mijn puberteit zorgde er vooral voor dat ik mij isoleerde van mijn gezin en mijzelf hierdoor op een bepaalde manier buitenspel zette. Hieraan terugdenkend merk ik dat het veel met mij doet, ik was niet altijd het liefste kind en heb mijn gezin in deze periode veel pijn gedaan.

Als puber was ik heel egoïstisch. Hier was ik mij op dat moment niet zo bewust van, maar dit besef is later wel gekomen. De reden dat ik mij zo isoleerde heeft veel te maken met een innerlijke strijd en het bekrachtigen van een gevoel dat ik ondergewaardeerd zou zijn, dat ik er niet bij hoorde. Dit gevoel heb ik in mijn volwassen leven nog niet compleet los kunnen laten. Ergens mis ik altijd de erkenning van mijn gezin, dat ondanks dat ik vroeger niet altijd de meest vriendelijke persoon was tegenover hen, zij op dit moment wel zien en erkennen dat ik ben veranderd. We zijn immers allemaal pubers geweest en hebben fouten gemaakt... Vooral mijn broertjes erkennen mijn identiteit niet en zien alleen het slechte. Naarmate ik verder van hen vandaan kom te staan kan ik dit ook steeds beter loslaten en voelt de erkenning van de personen die dicht bij mij staan als voldoende.

Ook in de huidige maatschappij ben ik veel opzoek naar erkenning, ik wil graag iets goeds doen voor de wereld. Dit zie ik terug in mijn stemgedrag en aan welke kant ik sta tijdens politieke discussies. De uitslag van de afgelopen verkiezingen heeft mij dan ook diep geraakt en opent mijn ogen voor de pijnlijke werkelijkheid dat Nederland niet zo multicultureel en begripvol is als ik had gehoopt. Natuurlijk kan ik de uitslag accepteren, het is immers een grote meerderheid die hiervoor kiest, maar soms vraag ik mij af waar de menselijkheid in onze huidige maatschappij is gebleven. Er ontstaat een

enorme kloof tussen andersdenkende in Nederland, je kunt niet meer door het midden, maar moet over rechts of links. De polarisatie beangstigt mij, hoe ziet Nederland er over twintig jaar uit als wij zo doorgaan? Blijft mijn identiteit onveranderd?

De vorming van mijn identiteit gebeurd(e), naar mijns inziens, veel achter gesloten deuren. Natuurlijk zijn er bepaalde trekjes die ik van mijn ouders heb overgenomen, maar toch wordt mij vaak de vraag gesteld van 'wie ik er eentje ben?', je lijkt niet op je vader en niet op je moeder'. Ik herinner mij nog goed de dag dat ik mijn geboorteakte vond en dat ik las dat mijn vader mij niet had erkend, ik was toen 12 jaar oud. Huilend stond ik bij mijn zus in de kamer te vertellen dat mijn gevoel klopte en dat ik inderdaad niet in dit gezin thuishoorde. Toen ik met dikke tranen voor mijn ouders stond en vroeg wat zij hierover te vertellen hadden begonnen zij te lachen 'je bent gek, er was in die periode zo veel aan de hand dat je vader simpelweg de tijd niet had om jou te erkennen, dit is later via de gemeente gebeurd.' Dat mijn gevoel zo werd bekrachtigd tijdens het vinden van de akte is een pijnlijk gegeven, blijkbaar voelde ik mij op veel momenten geen onderdeel van het gezin. Als middelste kind zit je in een lastige positie, zeker wanneer je tweelingbroertjes krijgt die veel aandacht opeisen.

Ik voelde mij soms een geest.

Ik ben iemand die zich altijd omringd met mensen of zich compleet afzondert, er is geen middenweg. Vroeger was vaak bij andere kinderen aan het spelen en op latere leeftijd omringde ik mij met veel verschillende vriendengroepen. Hierdoor gaf ik mijn ouders het idee dat ik het allemaal wel wist en dat zij zich geen zorgen over mij hoefden te maken. Dit was voor mijn ouders natuurlijk een fijne gedachte. Toen ik jong was had ik hier weinig last van, denk ik, maar tijdens mijn puberteit voelde ik mij vaak compleet ongehoord en ontstonden urenlange discussies. Mijn ouders zijn lieve, zorgzame mensen met een hart van goud, maar zij zijn ook, zoals zij het zelf verwoorden, levensgenieters en houden van een wijntje. Zij gaan gewoon naar hun werk en zorgen voor een goed huishouden, maar drinken wel iedere avond om te ontspannen. Voeg daaraan toe dat mijn denkwijze sterk afwijkt van mijn ouders plus een vader met (soms) een erg kort lontje en er ontstaan vanzelf conflictsituaties. Met twee pubers en twee jongens die af en aan vriend en vijand van elkaar waren, was het niet altijd makkelijk voor mijn ouders. Nu ik wat ouder ben kan ik dit allemaal beter relativiseren, maar op dat moment voelde het als onrecht. Onrecht dat mij werd aangedaan en een aanval op mijn identiteit. Mijn ouders hebben het vroeger zelf niet makkelijk gehad en deze littekens vormen de wonden op de generatie na hen.

De normen en waarden waarmee ik ben opgevoed hebben mijn identiteit voor een deel gevormd en een aantal koester ik nog steeds. Normen en waarden zijn een belangrijk onderdeel bij de vorming van identiteit, het is een onderdeel van wie jij bent en wat jij belangrijk vindt in het leven. Hoewel normen en waarden tijdens de levensloop veranderen, zijn er een aantal die je altijd bij je draagt. Zo is het voor mij belangrijk om er altijd voor andere te zijn, ook wanneer je hier niks voor terugkrijgt. Mijn ouders hebben vroeger meerdere vriendinnen van mijn zus opgevangen omdat zij het thuis niet makkelijk hadden, iedereen mocht altijd blijven eten en slapen ook wanneer wij het thuis niet makkelijk hadden, kortom er was nooit iets te veel gevraagd. Dit betekent overigens niet dat ik alles mocht, maar ik ben redelijk 'vrij' opgevoed. Dit waardeer ik tot op de dag van vandaag heel erg, zij vertrouwde dat ik het juiste zou doen en dit beloofde ik, kleine uitzonderingen voor hun eigen bestwil daargelaten, door altijd eerlijk te zijn. Tot op de dag dat ik uit huis ging heb ik mijn ouders altijd laten weten wat ik aan het doen was en met wie. Niet omdat ik het gevoel had dat dit moest, maar omdat ik vertrouwde dat zij hier oké mee waren, zolang zij maar wisten waar ik uithing. Vertrouwen en eerlijkheid zijn mede door mijn ouders waarden die bij mij hoog in het vaandel staan. Waarden die horen bij mijn identiteit.

Tot mijn 21e ben ik opgegroeid in een dorp waar ik mij erg thuis voelde. Opgroeien in een dorp in de huidige diverse Nederlandse samenleving klinkt voor mensen uit de stad vaak als opgroeien in onwetendheid, afgezonderd van de 'echte wereld'. Hier ben ik het deels mee eens. Voor een lange periode heb ik weinig kennis gemaakt met mensen met een andere etniciteit en voelde ik mij bekeken bij alles wat ik deed. De vorming van mijn identiteit was hierdoor lastig, je wil niet te veel afwijken van de rest want dan hoorde je er niet meer bij. In de stad hecht men hier minder waarde aan, heb ik het idee. Je hoort sneller thuis bij een andere groep omdat er meer diversiteit is en dus meer keuze. Hoewel het opgroeien in een dorp de vorming van mijn eigen identiteit gedeeltelijk heeft doen vertragen heeft het mij ook gemaakt tot wie ik nu ben, vooral in mijn jongere jaren. Hier had ik vroeger veel vrienden gemaakt en voelde ik mij thuis. Een homogeen dorp is naast beklemmend ook fijn, je bent omringd met mensen bij wie je terecht kunt omdat je elkaar veel ziet en voelt je zelden eenzaam omdat je vrienden allemaal in de buurt wonen. Van jongs af aan fietste ik zelf naar school en werd er ook door de andere ouders op mij gelet, dit gaf een beschermd gevoel en een bepaalde vrijheid. Het gezegde 'goed volk komt achterom' is niet zomaar ontstaan, wanneer je iemand goed kende kwam je altijd via de achterdeur, soms zonder aankondiging. In de stad zal je deze vrijheid niet snel terugzien.

Diversiteit brengt ook onzekerheid met zich mee.

De vrienden die ik in mijn dorp had gemaakt heb ik na de middelbare school om verschillende redenen, waaronder het vormen van mijn identiteit, achter mij gelaten. Naarmate ik ouder werd merkte ik dat ik mij opgesloten voelde in het dorp omringd door mensen met dezelfde denk- en leefwijze. De dagen begonnen steeds meer op elkaar te lijken en ik verlangde naar diversiteit en autonomie. Daarom koos ik er uiteindelijk voor om te gaan werken in Amsterdam en mij te omringen met andere mensen met een afwijkende denkwijze. Dit gaf mij de kans om nieuwe inzichten te verkrijgen en maakte mijn wereld opeens een stuk groter. Natuurlijk is er niks mis met het opgroeien in een dorp en omringd zijn door mensen met (bijna) dezelfde denk- en leefwijze, maar het voelde voor mij persoonlijk alsof ik vast zat en mijn identiteitsvorming hierdoor stil stond. Nu ik ouder ben en terugkijk op deze tijd en de ontwikkeling die ik heb doorgemaakt weet ik zeker dat dit de juiste keuze is geweest. De mensen met wie ik mij nu heb omringd heb ik gekozen en passen bij mijn identiteit.

Ondanks dat ik mijn identiteit niet compleet kon vormen in deze periode voelde het dorp heel lang als thuis door mijn burens, mijn gezin en de mensen waarmee ik mij omringde. Op mijn 21e verlieten mijn vader, moeder, broertjes en ik het huis waar wij zijn opgegroeid om te verhuizen naar een ander dorp.

Vanaf dat moment ging eigenlijk alles fout.

Mijn zus woonde inmiddels al een aantal jaren niet meer thuis en mijn broertjes waren compleet het verkeerde pad op gegaan. Iedere week stond er politie voor de deur omdat het thuis compleet uit de hand was gelopen. Een groot deel hiervan kwam door het corona virus, slechte jongerenhulp, sociale media en het belangrijkste onderdeel van de huidige maatschappij namelijk: 'gezien willen worden'. Dit in combinatie met een mix aan psychische stoornissen zorgde voor een onhoudbare en schadelijke thuissituatie en heeft zeker zijn littekens op mij achtergelaten. Wat volgde was een drie jaar durende periode van stress, pijn, onzekerheid en angst. Het is eigenlijk vreemd, je verwacht nooit dat je in zo'n situatie terecht komt totdat het gebeurt. In die periode ben ikzelf veel alcohol gaan drinken, gamen, wandelen en bleef ik tot in de ochtend op feesten bij vrienden. Door corona waren er weinig mogelijkheden voor andere uitlaatkleppen. De keuze van de overheid om alles op slot te gooien is er een die bij mij nog steeds erg steekt. Er is weinig rekening gehouden met de invloed die dit heeft op mensen die een lastige thuissituatie of ingewikkelde periode doormaken. Ook is ervoor

gekozen om in die jaren en de daaropvolgende jaren minder aandacht binnen de politiek en geld te investeren in de geestelijke gezondheidszorg voor de jeugd, dit resulteert in een stijgend aantal depressieve jongeren die wachten op hulp. De situatie thuis was zo onhoudbaar dat ik mijzelf zo veel mogelijk omringde met mensen bij mij thuis of schulde bij anderen thuis. Ergens wilde ik dat iemand een glimp opving van wat er bij mij thuis gebeurde, het is zo anders om er middenin te zitten, dan toe te kijken vanaf de zijlijn. Ondanks dat het een verdrietige periode was, is het ook een periode waarin ik veel over mijzelf heb geleerd. Hoe volhardend ik ben, dat ik stevig in mijn schoenen sta en dat het eigenlijk altijd erger kan. Mijn identiteit werd (om) gevormd in deze periode. Door mijn selectieve geheugen kan ik mij slecht herinneren hoe ik voor deze situatie was, ik heb nu vaak het idee dat ik toen wat liever voor mijzelf was, minder hard. Het is wonderbaarlijk om te zien wat trauma met een mens doet en hoe iedereen in mijn omgeving hier mee om is gegaan.

Hoe de identiteit van eenieder is aangepast, aangetast.

Mijn reactie op een situatie als deze is een reactie die ik bij een ander niet zou aanmoedigen. Het isoleren en denken dat je alles zelf kan oplossen is een manier van verwerken die niet altijd goed uitpakt, begin ik nu te merken. Het is lastig om hier op dit moment al te veel op in te gaan, ik heb op dit moment geen tijd om alles te verwerken. Een lichtpuntje in deze periode en mensen naar wie ik nog meer ben gaan opkijken, hoewel ik dit te weinig laat merken, zijn mijn ouders. De normen en waarden waar ik mee ben opgegroeid tonen hun reflectie in de volhardende en onvoorwaardelijke liefde van mijn ouders naar hun gezin.

Zij gaan strijdend ten onder, zoals de kapitein het schip niet achterlaat, zinken óók zij langzamerhand steeds verder naar de duistere bodem. Een pijnlijke realisatie. Gelukkig wordt er zo nu en dan een boei geworpen, die wordt met beide handen aangegrepen en helpt het schip drijven, daar zitten mijn ouders, vast op het schip wachtend op de een glimp van een reddingsboot, een eiland of de verlossende ondergang... Inmiddels gaat het gelukkig steeds beter en woon ik al enige tijd niet meer thuis. Voor mij is dit een bepaalde manier van loslaten geworden. Kiezen voor mijzelf was een lastige maar onontkoombare beslissing.

Mijn ouders vertelden mij dat het beter was om op de reddingsboot te stappen, het zinkende schip achter mij te laten en dit deed ik. Kijken naar de toekomst heb ik al enige tijd niet meer gedaan, ik leef in het

hier en nu. Ergens ben ik mij bewust dat ik nog in de automatische piloot sta. Zo lang ik druk genoeg blijf, hoef ik niet na te denken. Dit realiseer ik mij des te meer tijdens het schrijven van dit levensverhaal. Het nadenken over het verleden, het heden en de toekomst vergt veel van mijn energie, maar nu ik er toch over nadenk, schetst mijn hoofd, tot mijn verbazing, een mooie toekomst. In de toekomst hoop ik vooral op meer stabiliteit. Het leven voelt de afgelopen jaren instabiel omdat er veel gebeurtenissen hebben plaatsgevonden waar ik geen invloed op had, geen grip. Natuurlijk besef ik mij dat er altijd dingen in het leven gebeuren waar je geen invloed op hebt, maar het is fijn als het iets stabiel is.

Er zijn geen hoogtepunten zonder dieptepunten.

Alles wat er in mijn leven is gebeurd, de mooie en minder mooie momenten hebben mijn identiteit vormgegeven. Op dit moment ben ik tevreden met wie ik ben en hoe mijn persoonlijkheid zich aan het ontwikkelen is. Een persoon is nooit af, je bent altijd in ontwikkeling. Ik kan nu met alle oprechtheid zeggen dat ik blij zou zijn met iemand zoals ik in mijn leven, dat ik een toevoeging ben. Er zijn genoeg dingen die ik aan mijzelf zou willen veranderen, maar de basis is goed.

Opgroeien in een multiculturele samenleving waarin diversiteit bijna een vereiste is, vind ik lastig. Soms krijg ik het gevoel dat ik niet divers genoeg zou zijn, dat ik als blank Nederlands meisje niet begrijp hoe moeilijk andere minderheden het hebben, maar hier is niks van waar. Het gaat er in mijn ogen niet om wie je bent, waar je vandaan komt of hoe je eruitziet, het gaat erom dat jij in de kern een goed persoon bent. Voor mij is het belangrijk dat jij je kunt inleven in wat een ander doormaakt en de wereld kan waarnemen vanuit het perspectief van een ander.

In de huidige samenleving met al zijn diversiteit hoop ik niet te veel op de achtergrond te komen te staan, overspoeld bij het anders moeten en willen zijn. Het behouden van je eigen identiteit is voor mij belangrijk, dicht bij de kern blijven met de normen en waarden die ik koester.

... A story told is a life lived.

*"Samen met mijn ouders
en mijn broer Deniz
vormden we een hecht
gezin, geworteld in
liefde, traditie en geloof."*

Ik ben Elanur.

Ik ben Elanur en ik ben een trotse Nederlandse van Turkse afkomst. In de rustigere straten van Haarlem, op een koude winterdag op 2 januari 2000, zag ik voor het eerst het levenslicht. Mijn geboorteplaats is tevens de stad waar mijn levensreis begon. Samen met mijn ouders en mijn broer Deniz vormden we een hecht gezin, geworteld in liefde, traditie en geloof.

Mijn ouders die mij hebben geleid op het pad van het islamitische geloof, hebben me altijd aangemoedigd om vast te houden aan onze culturele en religieuze waarden. Opgevoed in een omgeving waar bidden, vasten en het bijwonen van lezingen de norm waren. Hierdoor heb ik geleerd dat mijn identiteit niet alleen gevormd wordt door mijn Nederlandse nationaliteit, maar ook door de rijkere erfenis van mijn Turkse achtergrond.

Mijn broer Deniz, vijf jaar ouder dan ik, heeft altijd als een beschermende figuur over me gewaakt. Zijn naam, doordrenkt van betekenis, is als een anker voor onze familie. Deniz en zijn vrouw hebben eigen gezin gevormd, maar de banden die ons verbinden zijn onverwoestbaar.

In mijn jeugdjaren was ik nieuwsgierig en levendig, met een onverzadigbare dorst naar kennis. Mijn ouders stimuleerden me om niet alleen op academisch gebied te groeien, maar ook op spiritueel vlak. Terwijl ik ouder werd, maakten waarden als respect, empathie en solidariteit een diepgaande indruk op mijn persoonlijkheid. In mijn jeugdige onschuld koesterde ik de droom van een wereld waar begrip en harmonie centraal stonden.

Op mijn 10-jarige leeftijd droomde ik dat ik een heldin wilde zijn voor de dieren in nood. Mijn hart vulde zich met mededogen en ik stelde me voor dat ik een dierenambulance bestuurde. Klaar om elk dier in moeilijkheden te redden. In mijn leven heb ik met liefde konijnen en katten verwelkomd. Mijn toekomstdromen waren doordrenkt met de wens om de kwetsbaren te beschermen en een stem te geven aan degenen die geen stem hebben. Mijn reis door het onderwijs begon op het vmbo, waar ik startte op basis- en kaderniveau. Mijn vastberadenheid en hard werken klom ik op naar de theoretische leerweg, om uiteindelijk mijn weg te vinden naar niveau 4. Het was een strijd die ik met volharding en moed heb doorstaan, een bewijs van mijn vastberadenheid om mijn dromen na te streven.

Nu, op 23-jarige leeftijd, kijk ik terug op mijn reis tot nu toe. Terwijl mijn liefde voor dieren en streven naar mededogen mij gevormd hebben, ontdek ik nu een nieuwe roeping. Mijn passie voor rechtvaardigheid en het beschermen van de kwetsbaren heeft me geleid naar de wereld van de juridische arena. Momenteel ben ik toegewijd aan mijn studie aan de hbo-rechten opleiding, waar ik mijn kennis en vaardigheden ontwikkel om mensen te helpen en rechtvaardigheid te dienen.

In deze fase van mijn leven heb ik bewust gekozen om geen nieuwe dieren meer in mijn leven te verwelkomen. Mijn focus ligt nu op het worden van een jurist en het inzetten van mijn kracht om anderen te ondersteunen. Mijn levensverhaal weeft zich voort, beïnvloed door de rijke stoffen van mijn verleden en de veelbelovende draden van mijn toekomst. Met elke ervaring evolueer ik verder in de richting van mijn nieuwe roeping, vastbesloten om een verschil te maken in de levens van mensen die juridische bijstand nodig hebben.

Identificeren

Een theoretisch concept waar ik me sterk mee kan identificeren, is de theorie van Marcia. Volgens Marcia kan de identiteit van een persoon zich bevinden in een van de vier identiteits statussen: Identity achievement, identity foreclosure, Moratorium en Identity diffusion. Binnen deze vier statussen spelen twee cruciale processen zich af: exploratie en commitment. Exploratie omvat het stellen van vragen, twijfelen en onderzoeken van diverse identiteitsmogelijkheden voordat iemand besluit waar zijn toewijding naar toe gaat. De exploratiefase is een periode van vragen stellen en/of twijfelen, waarbij men op zoek is naar antwoorden met als doel een sterker commitment te verkrijgen. Commitment staat voor daadwerkelijk het aannemen van en kiezen voor een identiteit, en het ondernemen van activiteiten om deze keuze in het eigen leven toe te passen. Bij commitment verbindt een persoon zich met iets en maakt hij een bewuste keuze.

In de fase van 'Identity Achievement' herken ik mijn eigen ontwikkeling, vooral omdat mijn ouders niet uitgebreid op de hoogte waren van ons geloof, wat voor hen enigszins ongemakkelijk leek. Ondanks hun beperkte kennis over de islam brachten mijn ouders me elke zaterdag naar de moskee. Het feit dat ze niet diepgaand bekend waren met ons geloof en het bijwonen van de moskee leek bijna een bron van schaamte voor hen. Wellicht voelden ze zich ongemakkelijk omdat ze niet in staat waren om mij volledig te begeleiden op het gebied van ons geloof. Desondanks waardeerde ik hun inspanningen en de ruimte die ze me gaven om zelf te ontdekken en te leren. Het was een periode van zelfreflectie en persoonlijke groei, waarin ik mijn identiteit in relatie tot mijn geloof verkende.

Elke zaterdag bracht ik anderhalf uur door in de moskee, waar ik verzen uit de Koran leerde en lezingen over de islam bijwoonde.

Elke zaterdag bracht ik anderhalf uur door in de moskee, waar ik verzen uit de Koran leerde en lezingen over de islam bijwoonde. Deze tijd in de moskee was voor mij van onschatbare waarde, en ik absorbeerde kennis met enthousiasme. Ondanks het beperkte begrip van mijn ouders, deelde ik alles wat ik leerde met hen, met een oprechte blijdschap en energie.

Als Turks persoon groeide ik op in een omgeving waar mijn culturele achtergrond en religie met elkaar verweven waren. Terwijl mijn ouders wellicht niet alle antwoorden hadden, moedigden ze mijn nieuwsgierigheid aan door me naar de moskee te brengen en me te ondersteunen in mijn zoektocht naar kennis. Deze ervaringen hebben mijn persoonlijke band met mijn geloof versterkt en hebben me geholpen mezelf te vinden in de context van mijn Turkse identiteit.

Een ander theoretisch concept dat me is bijgebleven tijdens de lessen, is framing. Framing betekent het maken van een keuze in perspectief. Deze keuze werpt een specifiek licht op de werkelijkheid, waardoor iets als een probleem wordt gezien of juist niet. Met framing probeert men invloed uit te oefenen op hoe anderen de werkelijkheid waarnemen. Het frame fungeert als een bril waardoor bepaalde informatie wel wordt gezien en andere informatie juist niet. Met framing streeft men ernaar een publiek te overtuigen door standpunten op een aansprekende manier te formuleren. Feitelijk is framing een essentieel element in de werking van de media.

De lessen hebben mijn begrip van framing verdiept en hebben me aangespoord om kritisch na te denken over dit concept. Ik kwam al snel tot de conclusie dat framing door de media een behoorlijke negatieve invloed op me heeft gehad, vooral toen ik nog een jong meisje was. Destijds begreep ik niet

waarom sommige mensen bepaalde uitspraken deden en bepaalde denkbeelden hadden. Nu ik erop terugkijk, frustreert het me eerder, omdat ik het betreurt dat sommige mensen nog steeds zo beperkt denken.

Als kind heb ik soms negatieve ervaringen gehad vanwege de invloed van zowel media als politiek, waarbij er negatieve opmerkingen werden gemaakt over mijn afkomst en geloof. Daarnaast werd mijn achtergrond niet correct weerspiegeld in zowel de media als de politiek, en het viel op dat de islam vaak als zondebok werd gebruikt. Als kind in mijn basisschool klassen, waar ik niet alleen Turks was, maar ook moslim, waren er nog drie andere kinderen met verschillende achtergronden die ook de islam aanhingen. Niemand van mijn klasgenoten kende echter andere Turken, en dagelijks hoorde ik negatieve berichtgeving over moslims in de media. Telkens wanneer er bijvoorbeeld een aanslag werd gepleegd door een persoon die als 'moslim' werd geïdentificeerd, werd deze persoon onmiddellijk als terrorist bestempeld, zonder verdere nuance.

Echter, toen er een aanslag plaatsvond in Nieuw-Zeeland op een moskee, werd de dader bijna onmiddellijk bestempeld als een persoon met psychische problemen, terwijl het simpelweg een individu was met bepaalde extremistische ideologieën. Naar mijn mening is elke persoon die betrokken is bij een aanslag mentaal niet in orde, maar deze nuance lijkt alleen te worden erkend wanneer het gaat om een persoon met een westerse achtergrond die de islam niet aanhangt.

Het voelde als een extra last om steeds opnieuw uit te leggen dat de islam niet verantwoordelijk is voor dergelijke daden en dat het individuele keuzes van mensen betreft.

Wat de situatie nog moeilijker maakte, was dat bepaalde ouders en zelfs docenten soms vreemde uitspraken deden over de islam en de aanslagen. Het voelde als een extra last om steeds opnieuw uit te leggen dat de islam niet verantwoordelijk is voor dergelijke daden en dat het individuele keuzes van mensen betreft.

Zelfs op de basisschool, wanneer het onderwerp 9/11 ter sprake kwam, voelde ik de blikken branden. Je krijgt dan echt het gevoel dat je keer op keer moet uitleggen dat de islam niet verantwoordelijk is voor dergelijke daden en dat het de individuele keuzes van mensen zijn. Na dit meerdere keren te hebben gedaan, verloor ik vaak mijn enthousiasme om mijn standpunt te delen, en hierdoor hield ik liever mijn mond.

PVV heeft de meeste zetels behaald

In de laatste verkiezingen behaalde de PVV de meeste zetels, wat voor mij, als moslim met een Turkse achtergrond, een ongemakkelijk gevoel met zich meebracht. Het resultaat liet me nadenken over mijn plek in de samenleving en de manier waarop mijn identiteit werd waargenomen.

Het was teleurstellend om te zien dat een partij die bekendstaat om zijn standpunten ten aanzien van immigratie en islamkritiek zo'n aanzienlijk politiek succes behaalde. Als individu voelde ik me geraakt door het feit dat de meerderheid van de kiezers stemde voor een partij die soms polariserende standpunten innam over mensen met mijn achtergrond.

Het zorgde voor een gevoel van vervreemding en bewustwording van de uitdagingen waarmee ik als moslim met een Turkse afkomst te maken heb in een samenleving waar bepaalde politieke krachten de overhand lijken te hebben. Het heeft me aangemoedigd om me meer in te zetten voor begrip, dialoog en het tegengaan van vooroordelen, in de hoop bij te dragen aan een inclusievere samenleving waarin diversiteit wordt gewaardeerd.

Wat mij inspireerde

Mijn levensverhaal kent een reeks inspirerende momenten die mijn pad hebben gevormd en me hebben geleid naar waar ik vandaag ben. Een cruciaal keerpunt vond plaats tijdens mijn basisschooljaren, waar ik opviel in de basis-kaderklas en geadviseerd werd om de theoretische leerweg te volgen. Dit advies bleek van onschatbare waarde te zijn, aangezien het de weg opende naar een reeks ondersteuningsmogelijkheden en mijn academische traject verder vormgaf.

Gedreven door mijn vastberadenheid om mijn potentieel te benutten, volgde ik ondersteuningsprogramma's die mijn leergierigheid stimuleerden en me uitdaagden om mijn grenzen te verleggen. Dit legde de basis voor mijn overgang naar niveau 4, een prestatie die mijn zelfvertrouwen versterkte en mijn geloof in mijn eigen kunnen bevestigde.

Nu, op weg naar mijn huidige opleiding HBO-rechten, kan ik terugkijken op deze inspirerende momenten als bouwstenen die mijn educatieve reis hebben gevormd. Ze hebben me niet alleen geholpen om mijn academische potentieel te realiseren, maar hebben me ook geleerd dat doorzettingsvermogen, ondersteuning en het streven naar hogere doelen werkelijk de sleutels tot succes zijn. Deze ervaringen hebben me geïnspireerd om vast te houden aan mijn ambitieuze dromen en te geloven in mijn vermogen om obstakels te overwinnen op mijn pad naar persoonlijke en professionele groei.

Toen ik dat advies kreeg voor een lagere klas, voelde ik me onbegrepen en beoordeeld op iets buiten mijn controle, namelijk mijn familieachtergrond. Het riep bij mij vragen op over eerlijkheid en gelijke kansen. De impact op mij was dat het mijn zelfvertrouwen tijdelijk aantastte en me bewust maakte van mogelijke vooroordelen. Het motiveerde me echter ook om mijn eigen pad te bewandelen en te bewijzen wat ik werkelijk kon, los van de verwachtingen gebaseerd op mijn afkomst.

Maar weet je, dat liet me niet bij de pakken neerzitten. Ik heb laten zien dat ik veel meer kon dan ze in eerste instantie dachten. Ik heb hard gewerkt, en dat heeft ervoor gezorgd dat ik naar een hoger niveau kon gaan. Die ervaring heeft me geleerd dat je je niet moet laten tegenhouden door wat mensen denken op basis van waar je vandaan komt.

Nu kijk ik terug en denk ik dat het misschien wel een rol heeft gespeeld in dat eerste advies, maar het heeft me ook sterker gemaakt. Het laat zien dat het niet uitmaakt waar je roots liggen, het gaat erom wat je zelf kunt laten zien. Het heeft me gemotiveerd om te bewijzen dat ik net zo goed, zo niet beter, kan presteren dan anderen. En dat is iets waar ik trots op ben.

Terugkijkend op deze uitdagende periode zie ik het niet alleen als een obstakel, maar als een krachtige drijfveer voor mijn groei en ontwikkeling.

Terugkijkend op deze uitdagende periode zie ik het niet alleen als een obstakel, maar als een krachtige drijfveer voor mijn groei en ontwikkeling. Het heeft me gemotiveerd om stereotypes te doorbreken en te bewijzen dat ik, ongeacht mijn afkomst, mijn eigen pad kan creëren. Het heeft me gevormd tot de veerkrachtige persoon die ik vandaag ben, vastbesloten om mijn dromen na te streven en obstakels te overwinnen op mijn reis naar persoonlijke en professionele bloei.

Conclusie

In mijn levensverhaal ontdekte ik de nauwe verbinding tussen mijn ontwikkeling en het theoretische concept van identiteit, zoals beschreven door Marcia. Als Turks-Nederlandse heb ik uitdagingen overwonnen, wat mijn identiteit heeft gevormd tot een bron van veerkracht en doorzettingsvermogen. Terugkijkend op mijn basisschooljaren, waar ik het lagere advies overwon en naar een hoger niveau klom, besef ik dat mijn identiteit niet wordt bepaald door mijn afkomst, maar door mijn eigen kracht

en prestaties. Ik ben trots op mijn verworvenheden en mijn streven naar gelijkwaardigheid in het gezicht van culturele diversiteit.

Mijn huidige toewijding aan de hbo-rechtenopleiding weerspiegelt mijn streven naar rechtvaardigheid. Ik wil mijn juridische kennis inzetten voor een positieve impact op de samenleving, met specifieke aandacht voor begrip tussen diverse gemeenschappen. In de toekomst zie ik mezelf bijdragen aan een inclusieve juridische benadering binnen de multiculturele samenleving, waar diversiteit wordt gewaardeerd en begrepen. Mijn doelen omvatten het doorbreken van stereotypen en het bevorderen van begrip tussen verschillende gemeenschappen. Kortom, mijn levensverhaal heeft me geleerd dat identiteit een voortdurende evolutie is, en het concept van identiteit volgens Marcia heeft mijn zelfontdekking verrijkt. Ik ben vastbesloten mijn multiculturele achtergrond in te zetten als een brug tussen verschillende werelden, terwijl ik streef naar rechtvaardigheid in mijn toekomstige juridische carrière.

Kortom, mijn levensverhaal heeft me geleerd dat identiteit een voortdurende evolutie is, en het concept van identiteit volgens Marcia heeft mijn zelfontdekking verrijkt

**... in mijn
toekomstige
juridische carrière.**

Ik ben Melanie.

Laten we beginnen bij het begin... Ik ben Melanie, 21 jaar oud en studeer SJD aan de HvA. Ik ben geboren en getogen in Amsterdam-Noord op 4 februari 2002, ben ik de middelste van drie kinderen. Ik heb een oudere broer van 25 jaar en een jongere zusje van 16 jaar. Mijn ouders, Regeat en Efreem Sium, zijn van Eritrese afkomst en kwamen in de jaren negentig naar Nederland. Mijn achtergrond en mijn ouders spelen een cruciale rol in mijn verhaal.

Als kind was ik erg verlegen, vrolijk, speels en nieuwsgierig. Ik groeide op in een liefdevol en zorgzaam gezin, waar mijn huis altijd mijn veilige haven is geweest, de enige plek waar ik me altijd echt veilig voelde en mezelf kon zijn. Op de basisschool werd ik gepest en had ik moeite om vriendschappen te sluiten. Ik weet eigenlijk niet meer precies waarom ik vroeger gepest werd. Wat ik wel weet, is dat ik als kind vrij rustig en op mezelf was. Ik denk dat dit mij een makkelijk doelwit maakten voor pesters. Bovendien was het moeilijk voor mij om voor mezelf op te komen, waardoor ik sneller het doelwit werd van pesters, zowel op het schoolplein als tijdens pauzes in de klas.

Thuis vond ik altijd rust en kon ik bij mijn ouders terecht om te praten; zij luisterden naar me en boden mij hulp.

Thuis vond ik altijd rust en kon ik bij mijn ouders terecht om te praten; zij luisterden naar me en boden mij hulp. Dit heeft een sterke band gecreëerd met mijn ouders, maar vooral met mijn moeder. Zij haalde me altijd op van school en onderweg vertelde ik haar hoe mijn dag was en/of ik met ergens mee zat. Deze gewoonte is gebleven; mijn moeder is nog steeds de eerste persoon die ik bel als ik met iets zit. Mijn vader is degene bij wie ik terecht kan als ik echt met een probleem zit of als ik even niet meer weet hoe ik verder moet. Hij is wijs en eerlijk, dus ik heb veel respect voor zijn mening. Mijn ouders begrijpen mij goed; ze weten meteen als er iets aan de hand is, zelfs tot op de dag van vandaag. Ze willen echt helpen en checken altijd of het goed met me gaat.

"Als kind was ik erg verlegen, vrolijk, speels en nieuwsgierig. Ik groeide op in een liefdevol en zorgzaam gezin, waar mijn huis altijd mijn veilige haven is geweest,"

Op een gegeven moment verminderde het pesten, omdat we naar andere groepen gingen. Ik begon vrienden te maken, voelde me comfortabeler op school en ging er langzaam aan minder met tegenzin naartoe. Als kind kon ik soms druk zijn en ik was dol op tv kijken en zingen. Ik heb jarenlang zangles gevolgd, dromend van een carrière als bekende (en rijke) zangeres, met de mogelijkheid om de wereld rond te reizen en op te treden met mijn eigen band. Ik herinner me nog dat ik ongeveer vier of vijf jaar oud was en Kim-Lian van der Meij zag zingen op tv. Ik was volkomen verbaasd en dacht bij mezelf: "Wow, ik wil dit ook doen." Ik heb vanaf dat moment op muziekles gezeten, koor en zangles. Tot mijn veertiende heb ik zangles gevolgd. Ik heb altijd een diepe liefde gehad voor muziek, en dat zal altijd zo blijven. Muziek is voor mij een ontsnapping van de wereld en haar problemen, zou je kunnen zeggen.

Opvoeding

Van mijn ouders heb ik de essentiële waarden van educatie, zelfrespect, respect voor anderen, de waarde van delen, vriendelijkheid en geduld geleerd. Ze hebben me bijgebracht om bewust te zijn van zowel mezelf als mijn omgeving. Ik denk dat ik vooral van hen heb geleerd hoe belangrijk het is om een zelfstandige vrouw te zijn, iemand die onafhankelijk is van haar ouders en partner. Ze hebben me altijd benadrukt dat ik mezelf moet zijn en me niet moet schamen voor wie ik ben. Mijn vader benadrukte vaak: "Zeg tegen jezelf: 'Ik ben Melanie,' met zelfvertrouwen." Mijn moeder hamert er altijd op dat ik niet moet wachten op anderen, maar zelf actie moet ondernemen. Ze zei vaak tegen me: "Stop met piekeren, denk er niet te veel over na, gewoon doen".

Ze lieten me niet zomaar buiten blijven, stonden niet toe dat ik zomaar bij mensen thuis kwam, en zelfs nu proberen ze me nog steeds zoveel mogelijk te beschermen voor de buitenwereld...

Mijn ouders hebben me op een beschermende manier opgevoed, ze zijn altijd voorzichtig geweest. Ik was natuurlijk hun eerste dochter, wat ook andere zorgen en ervaringen met zich meebracht. Het is anders dan een zoon te hebben. Ze lieten me niet zomaar buiten blijven, stonden niet toe dat ik zomaar bij mensen thuis kwam, en zelfs nu proberen ze me nog steeds zoveel mogelijk te beschermen voor de buitenwereld, omdat ze zich anders zorgen maken. Zij hechtten waarde aan communicatie en eerlijkheid, waardoor ze mijn woord vertrouwen en er geen geheimen waren voor elkaar.

Dat betekende echter niet dat ik geen plezier mocht hebben want mijn ouders zijn levensgenieters. Mijn jeugd zit vol met leuke en mooie herinneringen: buitenspelen met kinderen van de buurt, slaapfeestjes, zomerkampen en vakanties naar Eritrea. Ook deden we vaak leuke activiteiten samen, zoals uitstapjes naar de bioscoop of het jaarlijkse Sisinterklaasfeest van mijn vaders werk, waar we altijd naartoe gingen met het gezin. Mijn vader zegt vaak: "Je leeft maar één keer, geniet ervan," terwijl mijn moeder hem altijd aanvult door te zeggen: "Waarom niet toch?". Ik merk bij mezelf dat ik deze instelling heb overgenomen.

Mijn ouders hebben me altijd beschermd voor dingen zoals drugs, alcohol en groepsdruk. Nu, op mijn 21e, als ik terugkijk naar mijn puberjaren, besef ik dat het niet altijd makkelijk was. Als ik nu bedenk dat ik niet zo'n sterke band met mijn ouders had, zou ik waarschijnlijk niet de persoon zijn die ik vandaag de dag ben. Ze hebben me echt behoed voor dingen als groepsdruk, drugs en alcohol – zaken waar kinderen eigenlijk niet mee bezig zouden moeten zijn of niet alleen mee zouden moeten omgaan. Door de aanwezigheid van mijn ouders in mijn leven en hun zorgzaamheid, besef ik nu op mijn eenentwintigste dat ik dankbaar ben voor het feit dat ik bepaalde negatieve ervaringen niet heb meegemaakt. Hierdoor kan ik makkelijker 'nee' zeggen en dingen op mijn eigen tempo doen. Ik realiseer me dat ik, hoewel sommige ervaringen wellicht onvermijdelijk zijn op bepaalde leeftijden, dankbaar ben voor de jeugd die ik heb gehad, omdat deze ervaringen hebben mij gevormd tot de persoon die ik nu ben.

Pubertijd

Ik heb mijn puberteit redelijk normaal doorlopen, ik denk dat deze periode me in zekere zin gevormd heeft tot de persoon die ik vandaag ben. Twee specifieke momenten uit mijn puberteit hebben een diepe impact op me gehad: dit was mijn depressie en toen mijn vader ziek werd. Toen ik veertien was, werd ik depressief. Op dat moment liepen er meerdere dingen niet goed. Vriendschappen werden verbroken, ik voelde me niet goed in mijn vel. Je bent aan het puberen, dus ben je ook erg streng naar jezelf toe over van alles. Denk dan aan thuis, op school, vriendschappen en over mijzelf.

Op een gegeven moment ging het zo slecht met mij dat ik in een depressie raakte. Ik kon op een gegeven moment gewoon het licht niet meer zien, simpel gezegd. Ik voelde me gewoon echt niet goed in mijn vel en wist niet wat er met mij aan de hand was. Ik kreeg last van paniekaanvallen en was heel pessimistisch ingesteld. Ik merkte een verandering op; ik was altijd een vrolijk kind en persoonlijkheid geweest. Ik begreep niet wat er met me gebeurde. Ik kon er niet over praten met mijn ouders of vrienden, omdat zij

het niet begrepen of schaamde voor mijn gevoelens. Ik voelde me echt alleen hierin, totdat het me te veel werd en duidelijk werd dat er iets moest gebeuren of dat er stappen genomen moesten worden.

In die periode heb ik veel gesprekken gevoerd met mijn ouders. Ik denk dat als mijn moeder er niet was en mijn vader er niet was, ik misschien niet eens meer hier zou zijn vandaag. Ik heb veel met hen gesproken en ik denk dat ik in die periode ook echt dicht bij mijn ouders ben gekomen. Ze waren er voor me, op school, met vrienden en toen ik mezelf moest vinden. Ze hebben me gesteund tot ik weer op eigen benen kon staan. Ik heb onvoorwaardelijk respect voor mijn ouders, omdat ze vooral in die periode heel veel begrip naar mij hebben getoond, maar ook veel liefde. Ik denk dat het voor mijn ouders, die zulke dingen niet begrijpen, heel raar was dat ik zei dat ik me heel somber voelde, dat ik zei dat ik heel veel stress ervaarde, dat ik zei dat ik niet lekker in mijn vel zat; dat begrepen zij niet echt. Maar ondanks dat hebben ze altijd hun best gedaan om er voor mij te zijn en dat zal ik nooit vergeten. Ik kon aan mezelf werken en mijn leven weer op orde brengen.

Ik kon aan mezelf werken en mijn leven weer op orde brengen.

Door gesprekken met mijn ouders en mijn verdieping in mijn geloof ben ik uiteindelijk uit die depressie gekomen. Geloof heeft een belangrijke plek in mijn leven in en het geeft me niet alleen kracht, maar ook motivatie. Het was therapeutisch omdat ik iemand vond die urenlang naar me wilde luisteren en antwoorden kon vinden in de Bijbel op mijn vragen. Gedurende die tijd heb ik veel naar mezelf en mijn leven gekeken. Ik ontdekte dat er dingen waren die ik eigenlijk had weggestopt en nooit had verwerkt, zonder me zelfs bewust te zijn dat ze me dwarszaten. Het hielp me om mezelf beter te begrijpen, zowel mijn sterke punten als mijn zwakke punten. Deze periode heeft me ook veel duidelijkheid gebracht en eerlijk gezegd heeft het een kracht in me aangewakkerd om door te gaan en niet op te geven. Het geeft me rust te weten dat er iemand is die over mij en mijn familie waakt. Uit deze ervaring haal ik veel levenslessen en richting, zoals het belang van eerlijkheid, het bieden van hulp aan anderen en het koesteren van tijd met mijn dierbaren.

Papa

Op 3 oktober 2019 veranderde mijn leven en dat van mijn gezin. Ik was 17 jaar oud, de dag begon normaal, ik liep stage bij een notariskantoor op Gelderlandplein in Amsterdam Zuid. De dag begon zoals gebruikelijk. Ik stond op, maakte me klaar en reisde van Amsterdam Noord naar Zuid. Rond negen uur kwam ik op kantoor aan en begon aan mijn gebruikelijke taken. Ik liep

stage samen met een vriendin en we werkten tot 17:30 uur. Daarna reisden we samen naar Zuid, waarna ik verderging naar Noord.

Op dat moment raakte ik in paniek en belde ik mijn nicht in de hoop meer informatie te krijgen. Maar zij wist ook niets.

Terwijl ik onderweg was, herinner ik me dat mijn moeder ook via Zuid naar huis ging. Ik belde haar om te vertellen dat ik naar huis ging en ze vroeg of ik mee wilde naar de supermarkt. Ik nam de metro naar huis en probeerde haar te bellen, maar ze nam niet meteen op. Na een tweede poging kreeg ik haar aan de lijn en zei ze: "Melanie, ik werd een paar keer gebeld door X, er is iets met papa gebeurd. Ik weet niet wat er aan de hand is. Melanie, X belt mij, doe!" Mijn hart bonkte in mijn keel, ik raakte in paniek. Ik probeerde mijn vader te bellen, maar hij nam niet op. Ook mijn broer, het thuisnummer en mijn zusje namen niet op.

Toen ik thuiskwam, was mijn zusje er wel. Ik vroeg haar wat er aan de hand was en zij vertelde me wat er kort daarvoor was gebeurd. Zij vertelde dat er een uur geleden gebeld was en dat mijn broer met spoed naar het ziekenhuis was gegaan, omdat mijn vader zich niet goed voelde. Op dat moment raakte ik in paniek en belde ik mijn nicht in de hoop meer informatie te krijgen. Maar zij wist ook niets. We probeerden die avond door te komen alsof er niets aan de hand was. Later die avond kwamen mijn moeder en broer thuis. Ik zag dat mijn moeder gehuild had, maar ze gaf geen antwoord op onze vragen. Ze bleef herhalen: "Je moet bidden voor papa, dat hij beter wordt." Die avond sliep ze in het ziekenhuis en kwam zij 's morgens naar huis. Mijn moeder wou ons niet laten schrikken totdat zij wist dat mijn vader stabiel was. Zij heeft ons twee dagen later verteld dat mijn vader een hersenbloeding had gehad. Ik was geschrokken maar niet verrast, omdat hij altijd last had van een hoge bloeddruk en mijn opa op zijn vijftigste een hersenbloeding heeft gehad. Twee weken lang kon ik mijn vader niet bezoeken omdat hij op de intensive care verbleef. Het was emotioneel om hem in het ziekenhuis te zien, het besef dat hij ziek was, drong pas echt tot me door. Ik dacht dat hij misschien na een maand of twee alweer naar huis zou komen. Het beeld van mijn vader verbonden aan allerlei machines en buizen zal ik nooit vergeten. Hij kon niet praten en reageerde nauwelijks. Het was onwerkelijk om mijn ouder zo te zien, vooral na slechts enkele dagen geleden nog normaal gefunctioneerd te hebben.

Mijn vader verbleef een maand in het ziekenhuis en daarna vijf maanden in twee verschillende revalidatiecentra (in Amsterdam en Beverwijk). Mijn

achttiende verjaardag vierde ik daar met mijn familie. Mijn moeder bezocht mijn vader elke dag en zorgde voor ons. Haar dag begon vroeg: ze maakte ons ontbijt, ging naar haar werk, kwam rond twee à drie uur thuis, kookte het avondeten, deed huishoudelijke taken en maakte zich klaar om weer weg te gaan. Soms bleef ze tot 8 uur ('s avonds in Beverwijk) of 9 uur ('s avonds in Amsterdam) weg. 's Avonds zorgde ze voor ons en praatte ik laat op de avond bij met haar, voordat ze ging slapen. Terwijl wij naar school gingen en mijn broer ging werken.

Het was zwaar voor ons als familie, vooral voor mij persoonlijk. Mijn vader moest opnieuw leren praten, eten, lopen, en nog veel meer.

Het was zwaar voor ons als familie, vooral voor mij persoonlijk. Mijn vader moest opnieuw leren praten, eten, lopen, en nog veel meer. Toen hij uiteindelijk thuis was, was hij een andere persoon. Hij had hulp nodig met bijna alles: uit bed komen, zichzelf aankleden, eten klaarmaken, en kon niet ver lopen. Zijn karakter was ook veranderd. Hij had minder geduld, werd snel emotioneel, boos, verdrietig, teleurgesteld, harder en koppiger.

Tot op de dag van vandaag heeft dit enorme gevolgen gehad voor zijn leven, ons als gezin en onze levensstijl vanwege zijn beperkingen. Ik besepte hoe sterk mijn moeder was en hoeveel zij voor ons deed. Ik leerde het belang van gezondheid en genieten van het leven, omdat alles zo snel kan veranderen. Ook besepte ik dat er maar weinig mensen zijn die er voor je zijn wanneer het slecht gaat. Weinig mensen stonden voor ons klaar, behalve mijn moeder. En ik heb enorm veel respect voor mijn vader, voor wat hij heeft doorgemaakt en hoe hij nu, ondanks alles, verrassend zelfstandig is geworden. Hij kookt voor ons, maakt het huis schoon, gaat overal in Amsterdam naartoe en kan voor zichzelf zorgen.

Vechten voor je doelen

Toen mijn vader ziek werd, was ik zeventien. Ik liep drie dagen per week stage, ging twee dagen per week naar school van 10-17 uur en ging soms daarna door naar werk. In de weekenden werkte ik ook. Ik had amper vrije tijd en voelde me druk en afwezig in mijn hoofd. Veel emoties gingen door me heen; ik was overwerkt, moe, gestrest en verdrietig. Op school ging het goed, op stage redelijk, maar ik had ruzie met vrienden en voelde me thuis vaak alleen omdat mijn vader ziek was. Er was geen tijd voor leuke dingen; ik was voortdurend bezig met school, werk, of stage.

Mijn ouders waren druk bezig met de gezondheid van mijn vader. Weinig mensen wisten echt van de situatie en konden me steunen, behalve mijn beste vrienden en twee 'schoolvrienden'. Ergens voelde ik dat ik mijn focus op mijn thuissituatie moest leggen, ondanks dat mijn ouders altijd zeiden dat school belangrijk is en ik mijn best moest doen. Maar er was altijd dat stemmetje in mijn hoofd dat zei: 'Je kunt niet opgeven, nu niet, je bent zo dichtbij. Als je dit jaar haalt, kun je eindelijk beginnen met HBO, een doel van mij.' Ondanks dit heb ik mijn best gedaan op school, ging elke week, besteedde veel uren aan mijn studie, had weinig tijd voor mezelf en bracht tijd door met mijn vader. Het liet me zien dat ik sterker ben dan ik denk, gemotiveerder en dat als ik dit aankan, ik nog meer kan bereiken.

Ik denk dat een inspirerend moment voor mij tijdens deze periode op het MBO de ontmoeting was met een docent, mevrouw Gul-Gul. Ze was een nieuwe docent op onze school, bezig met het afronden van haar docentenopleiding, maar ze was geweldig. Ze inspireerde me omdat ze, net als ik, altijd 'nee' had gehoord en hard moest werken voor alles. Ze vertelde een verhaal dat ik nooit zal vergeten. Ze zei dat ze ooit tijdens haar MBO-tijd een gesprek had met de directrice omdat ze in de problemen was geraakt. De directrice vroeg haar wat ze wilde worden en toen zei ze dat ze advocaat wilde worden. De reactie van de directrice was: 'Nee, dat kun je beter niet doen. Dat is te moeilijk voor jou.' Ondanks dit heeft ze MBO gedaan, daarna HBO, en uiteindelijk de universiteit. Ze vertelde altijd: 'Je moet gewoon doen, je moet hard werken, maar je kunt het. Iedereen kan het als je het echt wilt.' Ze betaalde zelfs haar diploma aan de directrice en stuurde jaren later een foto om te laten zien dat het toch was gelukt. Mevrouw Gul-Gul was inspirerend voor mij omdat ze, net als ik, altijd 'nee' heeft gehoord, maar ondanks dat is doorgegaan tot ze haar doel had bereikt. Ze was lief, grappig, motiverend en eigenlijk een beetje een rolmodel voor mij. Na mijn diploma-uitreiking stuurde zij mij een hele lieve e-mail waarin ze me veel succes wenste met mijn vervolgopleiding en zei dat ze alle vertrouwen had dat het goed met mij zou komen. Tot op de dag van vandaag moet ik nog wel eens aan mevrouw Gul-Gul denken en haar wijze woorden: 'Als ik het kan, kan jullie het ook'.

Een ander inspiratiemoment voor mij is altijd geweest dat mijn ouders in de jaren '90 naar Nederland kwamen.

Een ander inspiratiemoment voor mij is altijd geweest dat mijn ouders in de jaren '90 naar Nederland kwamen. Ze lieten alles achter, kenden niemand en moesten een compleet nieuw leven opbouwen. Ze moesten de Nederlandse taal leren en hun weg vinden in de Nederlandse samenleving. Dat was

moeilijk en soms eenzaam. Nu, zo'n 30 jaar later, zijn ze er goed uitgekomen. Ik ben altijd dankbaar geweest voor de opofferingen die ze voor ons hebben gemaakt en zie dat als inspiratie om hard te werken. Ze kregen bepaalde kansen niet en hadden bepaalde mogelijkheden nooit vanwege hun achtergrond. Dat is altijd iets geweest waar ik aan dacht en motiveerde me om te laten zien dat hun opofferingen niet voor niets waren. Tot nu toe zijn mijn ouders mijn grootste motivatie en mijn grootste bron van kracht. Ik ben trots dat ik hun dochter ben.

Perspectief samenleving

Amsterdam-Noord is altijd mijn thuis geweest. Ik heb hier mijn hele leven gewoond, en ik ben echt dankbaar voor de ervaring. Amsterdam is een stad die bruist van het leven, multicultureel en levendig. Ik heb praktisch altijd in deze stad gezeten: school, werk, familie, alles draait om Amsterdam. Het opgroeien hier betekent dat je een heleboel dingen meekrijgt, van verschillende culturen, religies tot normen en waarden. Dat is iets wat je misschien niet zou oppikken als je bijvoorbeeld op het platteland zou wonen, waar iedereen meer op elkaar lijkt. Hier word je constant geconfronteerd met nieuwe dingen, en dat is iets waar ik mijn rust in kan vinden als persoon. Ik begrijp wel dat voor mensen die niet in Amsterdam zijn grootgebracht deze stad misschien wat overweldigend lijkt. Mensen zeggen dan: Amsterdam is te druk, te gek, onveilig en ga zo maar door. Maar ik ben echt dankbaar voor het feit dat ik hier ben grootgebracht. Je ontmoet hier mensen die totaal anders zijn dan jij, met een compleet ander leven. En juist daarvan kun je ontzettend veel leren. Soms krijg je informatie over dingen waar je nooit eerder aan hebt gedacht. Mensen kunnen je mening echt vormen door wat ze zeggen, omdat ze je soms echt verbazen. Of soms ook niet, het is een mix.

Amsterdam is gewoon een fijne plek om op te groeien, een moderne stad met zoveel diversiteit en een open mentaliteit. Ik denk echt dat ik als persoon veel minder open-minded zou zijn als ik niet in Amsterdam was opgegroeid. De effecten van opgroeien in Amsterdam zijn gewoon onmiskenbaar. De diversiteit aan culturen en de openheid hebben echt mijn wereldbeeld gevormd. Kortom, ik heb geleerd dat diversiteit super waardevol is. Het brengt nieuwe ideeën, begrip en groei, voor mensen zelf én voor de hele samenleving.

Identiteit

Ik ben momenteel diep aan het nadenken over de persoon die ik wil zijn en hoe ik die persoon kan worden. Het besef dat ik op zoek ben naar mijn eigen identiteit zet me aan tot veel zelfontdekking en het uitproberen van verschillende dingen (Moratorium). Ik voel een sterke drang om de wereld te

verkennen en mijn onafhankelijkheid te vergroten door zelf meer dingen te ondernemen, zoals reizen met vrienden, het nemen van verantwoordelijkheden en het ervaren van nieuwe dingen, zoals een volwassen baan en het kopen van een auto. Deze zoektocht begon eigenlijk tijdens de coronaperiode. Toen we veel thuis waren, heb ik veel over mezelf geleerd en ben ik als persoon gegroeid. Een van de grootste veranderingen die ik heb gemerkt, is dat ik vroeger vrij introvert was. Thuis zijn en dingen alleen doen, films kijken, rusten en tijd voor mezelf hebben, waren helemaal prima voor mij. Maar tijdens de lockdowns merkte ik dat ik op een gegeven moment een hekel kreeg aan thuiszitten. Ik miste het contact met mensen, het naar buiten gaan en het hebben van interactie. Dit liet me zien hoeveel ik dit waardeer en nodig had. Hierdoor werd ik extravert en zocht ik vaker situaties op waarin ik onder de mensen kon zijn. Na de coronaperiode merkte ik dat ik extravert werd. Ik legde nieuwe contacten, ontwikkelde mezelf verder en leerde voor mezelf op te komen en mijn grenzen aan te geven. Ik ben zelfstandiger geworden en twijfel minder aan mezelf. Hoewel de isolatieperiode uitdagend was, heeft het me ook veel gebracht. Ik behaalde mijn rijbewijs, rondde mijn opleiding af, begon aan een nieuwe opleiding en legde nieuwe vriendschappen (Identity achievement). Ik denk dat deze periode mijn identiteit meer vorm heeft gegeven. In mijn jongere jaren, vooral aan het begin van mijn puberteit, worstelde ik met mijn identiteit en volgde ik vaak de menigte zonder echt te weten wie ik zelf was. Rond mijn vijftiende begon ik meer te experimenteren en bewust te worden van mijn eigen identiteit (Identity diffusion/foreclosure). Na de coronatijd bevind ik me nu in een tussenfase waarin ik een idee heb van wie ik ben, maar nog steeds bezig ben met het verkennen van mijn innerlijke eigenschappen en persoonlijkheid. Ik zoek naar de kern van wie ik wil zijn en hoe ik die persoonlijkheid kan bereiken. Dit is helemaal prima, gezien mijn leeftijd, maar ik merk dat ik nog steeds volop bezig ben met zelfontdekking.

... volop bezig ben met zelfontdekking.

Ik ben Aisa.

"Ik ben in India getrouwd. Gelukkig heb ik een man, die ik wel mijn beste vriend kan noemen. Ik heb hem ook leren kennen in India toen ik op vakantie was."

Mijn naam is Aisa, ik ben 21 jaar oud en ik woon in Amsterdam. Ik ben ook geboren en getogen in Amsterdam. Mijn gezin bestaat uit zes personen. Moeder, vader, 2 broers en 1 zus. Mijn zus en 1 van mijn broers zijn al getrouwd en allebei hebben al kinderen. Mijn zus heeft 2 dochters, waarmee ik een goede band heb. Ik houd heel van kinderen. In de familie noemen zij mij dan ook de 2e moeder van mijn nichtjes, omdat ik veel voor hun beteken en zij voor mij.

Ik ben ook al getrouwd. Ik ben in India getrouwd. Gelukkig heb ik een man, die ik wel mijn beste vriend kan noemen. Ik heb hem ook leren kennen in India toen ik op vakantie was. Ik heb toen het besluit genomen na dat ik hem een tijdje heb leren kennen dat ik in het huwelijksboot wilde instappen. Mensen hebben hier diverse meningen over omdat ik nog jong ben. Sommige vinden het heel leuk en andere vinden het dan weer te vroeg. Ik heb mij eigenlijk nooit aangetrokken van wat andere mensen ervan vonden. Ik heb uiteindelijk gedaan waar ik mij goed bij voelde. Mijn ouders komen uit India. Ik heb wel een levenslange visum voor India, dit betekent dat ik elk moment in mijn leven naar India toe kan reizen. Mijn ouders zijn in 1994 naar Nederland gekomen. Toen was er nog geen sprake van mij op de wereld. We zijn moslim en ik ben ook islamitisch opgevoed.

Ik word ook wel lievelingskind van mijn moeder genoemd, omdat ik de jongste ben. Daarnaast heb ik een goede band met mijn moeder, ik noem mijn moeder ook wel mijn beste vriendin. De grootste reden dat ik lievelingskind van mijn moeder word genoemd is omdat wij alles met elkaar delen en omdat wij een hechte band hebben. Ik ben daarnaast ook best verwend door mijn moeder. Sinds kleins af aan al probeert mijn moeder alles te geven waar ik naar om vraag. Hierdoor plagen mijn broers en zus mij ook dat ik teveel verwend ben.

Veel mensen denken dat ik hindoe ben omdat ik uit India kom. Meeste mensen hebben deze gedachte omdat India de meeste inwoners kent met een hindoeïstisch geloof

Veel mensen denken dat ik hindoe ben omdat ik uit India kom. Meeste mensen hebben deze gedachte omdat India de meeste inwoners kent met een hindoeïstisch geloof. India en Pakistan waren vroeger 1 land, wat nu 2 verschillende landen zijn geworden. De meeste moslims zijn verhuisd naar Pakistan, waardoor men eerder denkt dat India geen moslim inwoners heeft. Wij gaan bijna elke jaar naar India, omdat de hele familie daar is. Ik vind het altijd leuk om daar naar toe te gaan, omdat je toch in een andere leefwereld bent. Hier heb je meer luxe en daar zie je bijvoorbeeld veel armen op straat. Wel moet ik erbij zeggen dat ik sfeer van India heel leuk vind. De sfeer vind ik vooral leuk omdat de winkels daar bijvoorbeeld tot soms wel 3 uur in de nacht open zijn en je hoort altijd wel getoeterd van auto's op straat. Meestal als wij op vakantie gaan naar India nodigen verschillende familieleden ons uit en maken ze lekkere eten. Mijn vaders familie woont in een dorp en mijn moeders familie woont in de stad. Tussen stad en dorp is ook een heel groot verschil te zien. In de stad is het natuurlijk drukker, je hebt meer mensen op straat, mensen zijn tot laat wakker en je hebt veel meer winkel. In de dorp slapen mensen al heel vroeg, zijn er minder winkels en is het heel rustig. Ik vind beide plekken wel leuk om te gaan, voornamelijk omdat ik op beide plekken familie heb. Daarnaast vind ik het leuk om 2 kanten van India te zien, namelijk het rustigere deel en het drukker deel. Indiase mensen zijn ook heel gastvrij.

Normen en waarden van cultuur, religie en Nederlandse samenleving

Voor mij zijn zowel mijn culturele en religieuze normen en waarden belangrijk. Mijn geloof staat voor mij op nummer 1. Ik vind dat ik het meeste rust vanuit mijn geloof krijg. Hiermee bedoel ik het lezen van koran, het lezen van je gebeden 5x per dag. Mensen denken vaak dat moslims hiervoor gedwongen

worden. Ik zeg dit omdat ik soms wel opmerking van mensen heb gehad zoals jullie geloof dwingt jullie om dit te doen, terwijl het een zelfkeuze van de mens is. Ik heb vanuit huis wel de islamitische en Indiase normen en waarden meegekregen. Maar voor mij zelf vind ik de islamitische normen en waarden het belangrijkste. Mijn ouders hebben mij ook nooit gedwongen om bijvoorbeeld te bidden, dit is iets wat ik uit mij zelf doe en waar ik mij rust in vind. Ik ben ook 2 keer naar Mekka geweest voor de bedevaart die moslims daar verrichten. Ik vond dit een hele leuke en rustgevende ervaring omdat ik merkte dat ik mij zelf daar echt kon ontspannen. Naast het bidden waren daar ook leuke shoppingcenters.

Soms bots je wel met de normen en waarden van India en Nederland. Ik ben natuurlijk geboren en getogen in Nederland, en mijn ouders zijn afkomstig van India. Zij zijn op een heel diverse manier opgegroeid dan ik. Hiermee bedoel ik bijvoorbeeld dat zij met een andere taal als ik ben opgegroeid. Zij zijn namelijk alleen maar met de Urdu taal opgegroeid en ik ben hier weer met Nederlandse en Urdu taal opgegroeid. Voor mij is het bijvoorbeeld heel normaal om een hand aan de dokter geven sinds kleins af aan. Voor mijn ouders was dat wennen toen zij in Nederland kwamen, omdat je in India de dokter niet groet met een hand. Het regelmatig afspreken met vrienden hier in Nederland is ook heel normaal, destijds was het in de tijd van mijn ouders in India niet gewoonlijk om regelmatig af te spreken met vrienden. Ik ben tijdens mijn basisschoolperiode 2 jaar naar India verhuisd om te studeren. Ik heb groep 5 en 6 in India gedaan. Ik vond het een leuke, maar ook een zware ervaring. De studiedruk is daar heel hoog vergeleken met Nederland. Daar word op een jonge leeftijd al veel verwacht van je op school. Bijvoorbeeld in Nederland beginnen wij op een latere leeftijd met plus en rekensommen dan kinderen in India. Ik moet wel erbij zeggen dat ik destijds ook heb gemerkt dat je in de knoop komt als je met 2 verschillende normen en waarden opgroeit. Het manieren van leren en handelen is hier heel anders dan in India. Hier is het bijvoorbeeld heel normaal als kinderen op een jonge leeftijd op zich zelf wonen. In India wonen meeste kinderen totdat zij zijn getrouwd bij hun ouders.

Soms bots je wel met de normen en waarden van India en Nederland. Ik ben natuurlijk geboren en getogen in Nederland, en mijn ouders zijn afkomstig van India.

Multiculturele samenleving

Sinds ik ben geboren woon ik in Amsterdam Zuidoost. Deze buurt is heel

multicultureel, omdat mensen van verschillende afkomsten, religieën en culturen wonen. Je merkt wel dat een ieder voor elkaar respect heeft. Ik heb bijvoorbeeld Surinaamse buren en wij hebben een goede band met hun. Als mijn moeder iets lekkers kookt dan geeft zij dat soms ook aan hun. Als zij uit Suriname fruit meebrengen dan geven zij dat ook aan ons. Ondanks dat wij een verschillende afkomst en religie hebben respecteren wij elkaar. Wat ik wel leuk vind is dat zij een dochter hebben van 11 jaar en zij mij als een beste vriendin ziet. Mijn nichtjes en zij spelen ook altijd samen buiten.

Ik zat ook op een islamitische basisschool in Amsterdam en mensen denken vaak dat daar alleen moslim kinderen op school zitten. Dat was bij mij op school eigenlijk helemaal niet het geval, we hadden ook leraren en kinderen op school die niet moslim waren.

Toen ben ik naar de middelbare school gegaan waar ik in de klas kwam met een mix van culturen, religieën en afkomsten. Dat was wel even wennen ondanks dat ik op de basisschool wel een enkele non-moslim kinderen in de klas had. Het was wel leuk en interessant om ook andere mensen dan je eigen religie te kennen. Daar heb ik ook een aantal vrienden gemaakt, maar helaas zijn wij uit elkaar gegroeid. We waren een groep van 5 meiden met verschillende afkomsten en religieën.

Toen ging ik naar de Hogeschool van Amsterdam en eigenlijk ben ik de eerste 2 jaren niet veel fysiek naar school geweest, omdat corona er was. We hebben veel online les gehad. Het Hogeschool van Amsterdam is ook een multiculturele school, je hebt verschillende soorten mensen.

Zo merk je soms wel meningsverschillen in de multiculturele samenleving.

Ik vind dat ik in een multiculturele samenleving ben opgegroeid, wat ik heel erg leuk vind. Soms kan het wel lastig zijn, omdat de manier van denken van iemand van een andere geloof of cultuur anders kan zijn dan die van mij. Als voorbeeld ik het conflict tussen Palestina en Israël die hedendaags plaatsvindt. Sommige mensen denken dat het een strijd is tussen de Moslim en Joden. Ik heb daar een hele andere gedachte over. Ik vind namelijk dat het niet een strijd is tussen 2 geloven. Zo merk je soms wel meningsverschillen in de multiculturele samenleving.

Framing

Wat voor betekenis heeft framing nou eigenlijk in mijn levensverhaal?

Door framing tracht men publiek voor zich te winnen door een standpunt op

een aansprekende manier te verwoorden. Het frame wordt een bril waardoor sommige mensen het juiste informatie wel zien en sommige weer niet.

Mijn vader is imam, waardoor ik wel te maken heb gehad met framing. Mensen creëren snel een beeld dat ik heel streng gelovig ben opgevoed en dat ik niks mag. Zo heb ik bijvoorbeeld vrienden horen zeggen 'jij mag zeker niet laat naar buiten'. Deze framing geeft mensen een beeld dat ik eigenlijk niks mag, terwijl dat niet zo is.

Mensen hebben ook een beeld dat vrouwen in de islam niet mogen werken. Ik krijg soms wel te horen jij mag vast niet werken van je ouders omdat je een meisje bent. Dit is totaal niet de waarheid, mijn ouders hebben mij altijd gemotiveerd om te werken en zelfstandig te zijn. Wel is het zo dat ik voor mij zelf de keuze heb genomen om te werken met de normen en waarden van mijn geloof. Daarmee bedoel ik dat ik bijvoorbeeld wel mijn 5 gebeden wil bidden op werk.

Mensen hebben vertekenen ook snel een andere beeld als ik vertel dat ik op een islamitische basisschool zat.

Een andere voorbeeld van framing is dat ik op de basisschool vmbo-kader als advies heb gekregen, omdat ik 2 jaar in weg was geweest. De school dacht dat ik taalachterstand had omdat ik 2 jaar in het buitenland was, uiteindelijk hoorde ik op de middelbare school dat ik makkelijk havo zou kunnen doen en dat heb ik uiteindelijk ook gedaan. De beeld van framing die ik hierin zie, is dat de school een beeld had dat ik in het buitenland was waardoor ik taal-achterstand had terwijl dat niet zo was. Mensen hebben vertekenen ook snel een andere beeld als ik vertel dat ik op een islamitische basisschool zat. Zij denken meteen heel negatief, namelijk dat ik bijvoorbeeld niet met non-moslims kan omgaan of dat ik hun niet mag terwijl dat niet zo is.

Mijn Identiteit en Media

Wat is eigenlijk mijn identiteit?

Ik vraag mij altijd af wat voor factoren hebben gezorgd voor mijn identiteit. Ik draag een hoofddoek en meestal denken mensen op straat dat ik een Marokkaan ben, terwijl dat niet zo is. Mensen realiseren zich niet dat ook andere mensen behalve mensen met de Marokkaanse afkomst een hoofddoek dragen. Ik vind het wel leuk om te weten dat mijn hoofddoek mijn identiteit vormt en daar ben ik zeker ook trots op. 99% van de mensen weet gelijk dat ik een moslima ben.

Uitspraken zoals moslims moeten het land uit of het koran, hoofddoek moet verboden worden op media, heeft wel een grote invloed op mij. Ik ben namelijk een persoon die vind dat een ieder op zijn eigen wijze en met zijn eigen waarde zou moeten kunnen leven zonder obstakels. Deze uitspraken hebben invloed op mij omdat ik zelf ook moslim ben en dit wel kwetsbaar kan zijn soms. Hoewel uitspraken van andere mij niet echt boeien, denk ik soms wel waarom denkt een andere persoon zo over onze prachtige geloof.

Door de media denkt men vaak dat een vrouw in islam onderdrukt word om een hoofddoek te dragen, terwijl dat niet zo is. Uit eigen keuze draag ik mijn hoofddoek. De media vertoont soms ook een heel vertekend beeld over de islam. Hierdoor denkt men negatief over de Islam. Ik vind dit heel jammer omdat mijn geloof echt een prachtige geloof is en juist leert om respect te hebben voor een ieder, ook voor andere geloven.

In mijn omgeving vindt de meerderheid meestal dat ik rustig ben. Daarnaast vinden mij vrienden mij wel een luisterend oor en vragen zij mij ook om advies als zij ergens mee zitten. Ik zou mijn identiteit beschreven als een moslima met een Indiase afkomst die in Nederland is geboren en leeft met de normen en waarden van haar geloof, cultuur en land van geboorte. Hierbij is haar geloof wel op nummer 1. Daarnaast zou ik mij zelf beschrijven als een rustige, betrouwbare en behulpzame persoon.

Door de media denkt men vaak dat een vrouw in islam onderdrukt word om een hoofddoek te dragen, terwijl dat niet zo is. Uit eigen keuze draag ik mijn hoofddoek.

**... betrouwbare
en behulpzame
persoon.**

Ik ben Puck.

"In eerste instantie een 'klassiek' gezin qua samenstelling alleen zijn dingen gaandeweg flink veranderd."

Ik vind het gek om op 26 jarige leeftijd mijn eigen levensverhaal te schrijven. Vroeger hoopte ik eerder dat ik later beroemd was en iemand anders dit voor me ging doen, echter zijn dingen anders gelopen en ga ik nu zelf een poging doen.

Ik ben geboren op 28 mei 1997 om 14:40 in Alkmaar, volgens de astrologie maakt dat mij een Tweeling. Ik ben het eerste kind van mijn moeder Yngrid en vader Rob. Zo'n twee en een halfjaar later volgde mijn broertje Jesse. In eerste instantie een 'klassiek' gezin qua samenstelling alleen zijn dingen gaandeweg flink veranderd. Op deze veranderingen zal ik terugkomen naarmate dit verhaal vordert.

Mijn ouders komen beide 'toevallig' uit de achterhoek in de regio van Zutphen. Mijn grootouders aan beide kanten hebben Nederlandse roots die voor een groot deel in Friesland liggen. Volgens mij was mijn opa katholiek alleen heb ik daar nooit iets van meegekregen, geloof heeft nooit een rol gespeeld in mijn leven. Mijn grootouders aan mijn moeders kant gingen in de jaren zestig verhuizen naar Noord-Holland vanwege het werk van mijn opa. Zij zijn toen gaan wonen in het dorp Hoogwoud. Mijn moeder is daar opgegroeid totdat zij uit huis ging op haar zeventiende en verhuisde naar Zaandam. Daar ontmoette zij mijn vader en dertien jaar later verhuisde ze samen met hem terug naar Hoogwoud omdat ze zwanger was van mij.

Ik denk dat Hoogwoud onbewust best wel een rode draad is in mijn verhaal, en deels ook dat van mijn moeder.

Opgroeien in een dorp is een unieke ervaring die stadse mensen nooit zullen begrijpen. Mijn moeder heeft heel haar jeugd gebaald van Hoogwoud, en ditzelfde gevoel had ik ook. Het feit dat iedereen elkaar kent en vraagt 'ben jij er één van (achternaam)?', ik vind en vond die sociale bemoeienis vreselijk. Het gevoel dat je geen anonimiteit hebt en dat iedereen over je praat terwijl je ze niet direct kent vond ik onprettig.

Naast het 'ons kent ons' vond ik de sociale druk om op te gaan in de dorpse kringen heel verstikkend.

Naast het 'ons kent ons' vond ik de sociale druk om op te gaan in de dorpse kringen heel verstikkend. Echter heb je op jonge leeftijd geen keus aangezien je niet zomaar kan gaan en staan waar je wil. Dus heb ik met veel tegenstribbelen de basisschool in Hoogwoud afgerond zodat ik eindelijk kon losbreken van de dorpse kringen. Losbreken voor mij hield toen der tijd in dat ik naar een andere middelbare school kon gaan dan alle mensen die ik kende. Als dorpeling had je geen middelbare scholen in de buurt dus moest je of naar Schagen of naar Hoorn. Ik koos voor het OSG West-Friesland in Hoorn.

Deze keuze betekende dat ik iedere ochtend achttien kilometer moest fietsen door weer en wind naar school. Door deze dagelijkse barre tocht groeide de haat naar Hoogwoud met de dag. Mijn klasgenoten uit Hoorn die rolde hun bed uit om half 8 terwijl ik dan al een half uur zat te bibberen op de fiets. Vreselijk vond ik het, ik heb toen echt met mezelf een pact gesloten dat ik mijn eigen kinderen nooit ditzelfde lot zou geven.

Überhaupt voelt mijn middelbareschooltijd als een grote depressieve sleur van een periode. In de zomervakantie voordat ik naar de eerste klas ging besloten mijn ouders om uit elkaar te gaan. Mijn moeder zou tijdelijk bij mijn oma gaan wonen tot ze een plekje voor haarzelf had gevonden. Voor ons zou er vrij weinig veranderen omdat wij gewoon 'thuis' zouden blijven. De weekenden werden verdeeld, en ook de avonden. Het kwam op mij over alsof deze verandering weinig impact had op mijn ouders, ze bleven gewoon vriendelijk en liefdevol naar elkaar. Voor mij was dat het moment dat ik het contact met mijn moeder verbrak omdat er enorm veel woede was door de scheiding vanuit mij.

Op school ging het hierdoor ook minder goed. Ik had door de stress van thuis geen enkele focus en daarnaast boeide school en alles daar omheen me ook niets. Als ik achteraf daarop terug kijk denk ik dat dat de eerste keer in m'n leven was dat ik echt worstelde met depressieve gevoelens. Ik kan me deze jaren ook heel slecht herinneren omdat ze voor mijn gevoel echt als een waas in elkaar vloeien.

In de tweede klas besloot ik weer om het contact met m'n moeder een kans te geven. Zij woonde inmiddels bij mijn stiefvader en hierdoor zou ik daar om het weekend zijn. In het begin leek dit fijn omdat hij een heel groot mooi huis had, en ik al mijn hele leven een hond wilde. Helaas was dit bij lange na niet

genoeg om de thuissituatie te compenseren. Uit respect voor iedereen betrokken kan ik over deze periode niet uitgebreid vertellen buiten het feit dat deze voor mij echt hels is geweest. Ik heb me in deze jaren zo enorm veel zorgen gemaakt over mijn eigen veiligheid en die van mijn moeder dat het voor mij vaak onmogelijk was om naar school te gaan. Ik was te gestrest en depressief om me op andere dingen te kunnen focussen. Hierdoor miste ik soms hele lesweken en was deze achterstand al vanaf de tweede klas moeilijk in te halen.

Uiteindelijk ben ik ook gezakt voor mijn havo examen en moest ik naar het volwassenen onderwijs (vavo) om mijn diploma te halen. Dit voelde voor mij als een nieuwe start omdat ik daardoor naar school in Alkmaar kon en de trein kon pakken in plaats van de fiets. Eenmaal ik Alkmaar aangekomen ging het op school een stuk beter. Het was dit jaar dat ik me besepte dat een diploma mijn uitweg was van mijn helse thuissituatie. Dit gaf mij een extra motivatie en zorgde ervoor dat ik m'n overige vakken behaalde op de vavo. Dit diploma voelde echt als een startkwalificatie voor een nieuw leven in Amsterdam.

Het was dit jaar dat ik me besepte dat een diploma mijn uitweg was van mijn helse thuissituatie.

Ik verhuisde na de zomervakantie naar mijn nieuwe huis in Amsterdam Osdorp samen met 3 vriendinnen die ik kende van de middelbare school in Hoorn. Toen der tijd was Osdorp het enige betaalbare voor mijn studenten-budget en viel de afstand tot het centrum best mee. Ik en één van mijn huisgenoten startte beide de opleiding Media Informatie en Communicatie aan de Hva (tegenwoordig Creative Business). Deze opleiding interesseerde mij zo goed als niet maar was voor mij destijds het excuus om in Amsterdam te wonen. Het ging voor mij die tijd vooral om heel veel lol maken, feesten en genieten. Ik voelde me in Amsterdam enorm vrij en op mijn plek. Ik genoot in de zomer van het zonnetje in het Vondelpark, en in de winter van avonden bij Palladium op het Leidseplein. Ik ging in die tijd amper 'terug' naar Hoogwoud omdat deze plek mij extreem ongelukkig maakte. Ook was ik inmiddels gewend was aan leven zonder ouders die me betuttelde. Nu zie ik overduidelijk dat dit vlucht gedrag was maar toen der tijd kon ik dit nog niet onder ogen komen.

Na een geflopt eerste studie jaar besloot ik dat het beter was te wisselen van studierichting omdat 'dit beter aansloot binnen mijn toekomst plannen' maar eigenlijk was dit om langer in Amsterdam te kunnen feesten. Ik switchte op papier naar de richting Communicatie maar ging in werkelijkheid amper naar

school. Het was in deze fase dat mijn feest gedrag extremer werd en ik eigenlijk niet veel anders meer deed. Ik had in de periode voor Amsterdam nooit een druppel alcohol gehad en dronk en rookte nu ineens dagelijks. Ik zorgde deze tijd heel slecht voor mezelf en was heel erg mager omdat ik naast uitgaan, slapen en brak zijn weinig anders deed. Ik was duidelijk bevroren in de sleur van deze levensstijl, en deed ook niets om dit te veranderen. Deze staat heet volgens het identiteitsmodel van Marcia de Identity Diffusion staat. Ik had op dit moment nog geen actieve keuzes en bindingen gemaakt in mijn leven. Hierdoor was het overduidelijk voor m'n ouders dat ik met de pet gooide naar studie en gaven zij mij een ultimatum. Of ik ging kwam terug naar Hoogwoud of ik ging werken tot ik wel wist wat ik wilde doen met mijn leven. Ik werd op dat moment eigenlijk geforceerd om uit te vinden wie ik wilde zijn en wat ik van het leven wilde. Ik besloot om mijn gevoel te volgen en dat zei dat ik in Amsterdam moest blijven.

Tegelijkertijd voelde ik een enorme angst om vast te lopen in 'dat leven' en voor altijd van dat minimum loontje te moeten leven.

Helaas is het leven zonder diploma niet zo kansrijk dus moest ik solliciteren op baantjes die allesbehalve mijn toekomst ambitie ambieerde. Daarnaast is de huur in Amsterdam nooit betaalbaar geweest dus moest ik wel ergens fulltime aan de slag. Ik belandde hierdoor in de Retail sector als sales advisor in de Kalverstraat. Dag in dag uit stond ik lange dagen voor een minimumloon te werken. Ik had collega's uit alle hoeken van de wereld, sprak voornamelijk Engels tegen hen maar ook tegen de vele toeristen die de Kalverstraat trekt. Ik kwam hier in aanraking met veel verschillende culturen. Deze onderlinge verschillen waren tijdens werk niet voelbaar omdat we allemaal deel waren van hetzelfde team, en naar hetzelfde doel toe werkte. Tegelijkertijd voelde ik wel het privilege waarmee ik ben opgegroeid als ik hun levensverhalen hoorde in de pauzes. Sommigen van hen kwamen naar Nederland toe met niets, spraken de taal niet en moesten daarnaast ook nog kinderen opvoeden. Dat alles op hetzelfde magere salaris waar ik in mijn eentje van moest leven. Deze jaren hard werken voor weinig hebben mij doen inzien dat ik meer in mijn mars had dan dat ik tot nu toe had laten zien. Tegelijkertijd voelde ik een enorme angst om vast te lopen in 'dat leven' en voor altijd van dat minimum loontje te moeten leven. Het waren deze twee dingen die langzaam aan weer mijn interesse in school aanwakkerde.

Gezien ik al tweemaal een verkeerde studiekeuze had gemaakt wilde ik dit niet nog een derde keer doen. Ik besloot daarom mij rustig te oriënteren en pas de knoop door te hakken als ik er lang genoeg zeker van was. Dit was het

moment dat van mijn non actieve 'Identity Diffusion' staat naar de Moratorium staat ging. Ik begon uiteindelijk op onderzoek uit te gaan naar wat ik wilde van het leven en wie ik wilde zijn. Ik heb toen meerdere studiekeuze checks gedaan en mij ingelezen over verschillende studies. En het gekke was, in al mijn testen kwam de opleiding Bestuurskunde terug. Een opleiding die jaren geleden ook al in mijn resultaten voorkwam maar ik vond het destijds 'saai' klinken dus had me nooit verder ingelezen erover. Ik besloot er nog een maandje over na te denken totdat ik het aan mijn ouders ging vertellen. Toen ik er na een maand nog zeker van was heb ik mijn besluit met ze gedeeld. In eerste instantie waren ze vrij sceptisch na mijn eerdere gefaalde studie pogingen, maar toen ik hun verder vertelde over de inhoud van de opleiding werden ze al wat enthousiaster. Ze vertelde mij dat dit mijn laatste kans was waarbij zij mij financieel zouden ondersteunen qua studiefinanciering. Ik begreep dit volkomen en was blij dat ze mij nog een kans wilde geven.

Ik had door privé omstandigheden een hoop aan mijn hoofd en kon de stress van school hier niet bij hebben.

Die zomervakantie daarna begon ik met mijn studie Bestuurskunde. Wat niemand wist was dat we dat studiejaar ook een pandemie zouden mee-maken. Ik heb dus mijn eerste jaar bijna volledig online les gehad. Dit was voor mij een enorm fijne overgang omdat ik daardoor niet vroeg in de schoolbanken hoefde te zijn. Ik denk dat ik een van de weinig leerlingen was die floreerde tijdens het online onderwijs. Ondanks dat ik goede cijfers haalde merkte ik wel dat ik tijdens hectische periodes met school moeite had met mijn stress reguleren. Ik merkte dat ik weinig eetlust had en dat ik soms dagen amper kon eten van de stress. Deze stress bereikte een toppunt in jaar twee van mijn studie. Ik had door privé omstandigheden een hoop aan mijn hoofd en kon de stress van school hier niet bij hebben. Ik was constant overprikkeld en voelde me weer zoals op de middelbare school. Gelukkig was ik nu in plaats van 13, 23 jaar oud en had ik al heel wat meer levenservaring om te realiseren dat dit niet de normale gang van zaken was. Toch heb ik deze gevoelens nog proberen te onderdrukken en gehoopt dat het wel weer voorbij zou gaan. Ik had het immers nog steeds heel druk met school en wilde niet nogmaals falen en mijn ouders en mijzelf teleurstellen. Toen ik midden in mijn laatste tentamen voorbereiding zat kreeg ik het bericht dat mijn oma plotseling was overleden. Zij was echt mijn rots in de branding na de scheiding van mijn ouders, en ik deelde lief en leed met haar. Het nieuws van haar overlijden kwam in zo'n overprikkelde periode van mij dat ik dit onmogelijk kon 'voelen' en verwerken. Zodra ik dit realiseerde heb ik met mezelf afgesproken dat ik met iemand zou gaan praten omdat het eigenlijk al veel te lang niet goed ging met mij.

Ik heb onbewust altijd wel het idee gehad dat ik wist dat er 'iets' was met mij. Alleen was het onder ogen komen daarvan voor mij door de jaren heen moeilijker en bleef ik het liever ontwijken. De dood van mijn oma was voor mij het moment om het wel aan te gaan. Ik ben toen zelf op het internet mijn klachten gaan zoeken en kijken wat hiervan de oorzaak zou zijn. Hierdoor kwam ik al snel op het spoor dat ik last had van angst en paniek en dat de stress hiervan mijn lichaam op slot zette. Ik besloot op zoek te gaan naar een psycholoog die specialiseerde in jong volwassenen met mijn type klachten en vond er eentje via een goede vriend van mij. Kort daarna begon ik met de therapie sessies bij deze psycholoog.

Kort daarna begon ik met de therapie sessies bij deze psycholoog.

Ik weet nog dat ik bij de eerste sessie terughoudendheid voelde om compleet eerlijk te zijn tegenover haar. Het voelde voor mij nog te risicovol om een complete vreemde mijn levensverhaal te vertellen (ik realiseer mij nu tijdens het schrijven dat ik ditzelfde nu op een andere manier doe). Ik heb het toen voornamelijk met haar gehad over mijn fysieke klachten die ik had door stress, niet over de mentale oorzaken en gebeurtenissen die daaraan vooraf gingen. De sessie hierna sprak ze me hierop aan en vroeg ze me meer gerichte vragen over m'n gevoel en de oorzaken van m'n stress. Wat ik toen niet wist is dat ze me al aan het diagnosticeren was. Doordat ik iedere week meer werd uitgedaagd om dieper over m'n gevoel te praten voelde ik minder angst om terughoudend te zijn en werden dingen al snel duidelijker voor mezelf. Na ongeveer een maand vertelde ze me dat mijn klachten alle criteria omvatte van de diagnose PTSS. Dit was in het begin wel even slikken omdat er ineens een 'label' was voor mijn problemen en ik niet meer kon doen alsof er niets was. Ook was er iets in mij dat enorm opgelucht was dat ik me niet aanstelde en mijn klachten wel degelijk gegrond waren. Na de diagnose ben ik gelijk gestart met het behandeltraject wat onder andere bestond uit EMDR therapie.

EMDR staat voor Eye Movement Desensitization and Reprocessing. Tijdens deze therapie vroeg mijn psycholoog mij verschillende gebeurtenissen uit m'n jeugd terug te denken, inclusief de bijbehorende beelden, gedachten en gevoelens. Eerst gebeurt dit om meer informatie over de traumatische beleving te verzamelen. Daarna wordt het verwerkings-proces opgestart. Vervolgens vroeg ze mij de gebeurtenis opnieuw voor de geest te halen. Maar nu gebeurde dit in combinatie met een afleiding. In mijn geval was dit door middel van een koptelefoon. Je word als het ware getraind om triggers als minder heftig te ervaren. Hierdoor namen de paniekreacties die ik voelde door stressvolle situaties af en kon ik hier beter mee omgaan. Dit intense traject

duurde voor mij zo'n 2,5 maand maar heeft mijn leven compleet veranderd. Ik voelde me na elke sessie weer een stuk meer mezelf en minder overprikkeld. Ik kon veel beter met m'n gevoel omgaan en het delen met anderen. Het voelde alsof ik weer ruimte terug kreeg in m'n hoofd die ik al jaren niet meer had. Nadat dit behandel traject is afgerond ga je de exposure fase in. Dit betekent dat je eigenlijk gewoon op eigen kracht verder gaat met de tools die je hebt geleerd in therapie.

Voor mij betekende dit terug naar school en m'n achterstand inhalen die ik had opgebouwd tijdens de voorgaande zware periode. Ik besloot om dat studiejaar enkel mijn herkansingen van jaar 2 te behalen zodat ik jaar 3 met een schone lijn kon beginnen. Ik ben blij dat ik destijds mezelf deze extra tijd heb gegeven want ik voel me nu in jaar 3 beter dan ooit tevoren. Natuurlijk heb ik nog wel eens een overprikkeld moment maar dat is lang niet meer zo erg als dat het voorheen was. Ik voel me voor het eerst sinds tijden weer echt enthousiast en gemotiveerd over mijn toekomst. Volgens de theorie uit de lessen val ik in de 'Achieved Identity' categorie van het model van James Marcia. Ik heb het idee dat ik mezelf heb gevonden na een lange tijd van verloren zijn. Ook heeft het therapie traject de band met mijn gezin versterkt en zijn mijn vriendschappen veel hechter geworden dan voorheen. Ik wil met het delen van mijn verhaal het taboe doorbreken dat vroeger heerste over mentale gesteldheid, namelijk dat je daar niet te veel over moet praten. De generatie van mijn ouders is daardoor veel tekort gekomen en dit zorgt ervoor dat veel kinderen met hun gevoel blijven rondlopen.

Natuurlijk is mijn verhaal veel gecompliceerder dan dat ik nu in deze paar pagina's heb kunnen samenvatten. Mijn hoop is dat ik in ieder geval mensen kan stimuleren om meer op elkaar te letten en vooral om door te vragen als je denkt dat je vriend/vriendin/ouder/klasgenoot met dingen worstelt. Hierdoor word het taboe over mentale gesteldheid steeds minder en kunnen generaties na ons daar de vruchten van plukken.

... daar de vruchten van plukken.

Ik ben Aya.

"Ik ben een Nederlander met Marokkaanse roots en een praktiserende moslim."

Ik ben Aya Zahhar. Ik ben 24 jaar, geboren en getogen in Utrecht. Ik ben de oudste van een broertje en zusje. Ik ben een Nederlander met Marokkaanse roots en een praktiserende moslim. Zoals elke cultuur en religie kennen deze hun normen en waarden. Vrijgevigheid en broederschap zijn voorbeelden daarvan en deze neem ik ook mee in mijn leven. Verder komen mijn normen en waarden overeen met mijn religie. Genadevol zijn, rechtvaardigheid en geduld kunnen worden toegevoegd aan de lijst. Als kind was ik vrolijk en serieus op school. Ik wilde graag goede cijfers halen. Mijn toekomstdromen kan ik mij niet goed herinneren. Ik weet wel dat ik toen iets in het ziekenhuis wilde doen.

Maar wat als ik niet pas in A, B, C of D. Kan ik dan mijn eigen cultuur vormen? En ben ik dan alleen in deze cultuur?

De Marokkaanse cultuur heeft voor mij een mooie betekenis gebracht in mijn leven. Je voelt je direct thuis in Marokko en bij Marokkaanse families. Er is veel betrokkenheid en verbinding tussen de mensen. Dit kan ook informeel zijn; bij de slager, in de winkel of zelfs op straat vragen hoe het met de ander gaat. De keerzijde van culturen is dat al snel blijkt dat deze zijn ontstaan door slechts mensen. Een groep mensen heeft onderlinge gewoontes, normen en waarden. Deze besluiten zij voort te zetten in hun leven naar de volgende generaties en dit is dan bij hen de gang van zaken. Wanneer twee verschillende groepen mensen echter bij elkaar worden gezet, heb je vanuit beide kanten de kreet: "onze manier is de juiste manier". Maar wat als je leeft met meerdere culturen? Thuis cultuur A en buitenshuis cultuur B. Misschien zelfs in jouw vriendenkring cultuur C en op werk cultuur D. Maar wat als ik niet pas in A, B, C of D. Kan ik dan mijn eigen cultuur vormen? En ben ik dan alleen in deze cultuur?

Zelf te zijn opgegroeid in een gezin, dat gefocust was op de Marokkaanse cultuur, had ik al snel door dat er verschillen waren tussen thuis en school. De Nederlandse cultuur stond centraal in de klas en er werd verwacht dat ik deelnam aan feesten als sinterklaas en carnaval. Dit was iets onbekends voor de Marokkaanse cultuur. Desalniettemin ging mijn tijd op de basisschool goed voorbij en ben ik naar het gymnasium gegaan.

Op de middelbare school was ik een van de weinigen met een migratie-achtergrond (wat te zien was aan uiterlijke kenmerken). Dit bracht bij velen vragen op en deze werden ook onbeschaamd aan mij gesteld, zoals: “Móet je een hoofddoek dragen?”. Want... je ziet mij als zo een zwak persoon dat je denkt dat ik niet mijn eigen keuzes kan maken? Of zie je mijn ouders als mensen die anderen graag dwingen? Of denk je dat het stuk stof op mijn hoofd levend is en het mijn hoofd niet wil loslaten? Behoort deze kijk op mij tot de Nederlandse cultuur? Het zien van een bedekte vrouw en haar als zielig en zwak zien. Deze dingen komen bij mij op. En zo ook met vele andere, beladen vragen wordt mij een lijst met eigenschappen toegekend, zonder enig onderzoek. Je kent mij niet. Misschien eet ik 's morgens wel een boterham met pindakaas en in de avond hutspot met een kopje kamillethee. Maar wat als ik toch wel ontbijt met een gebakken ei en olijfolie, ik in de avond een tajine naar binnen werk en de dag afsluit met gesuikerde muntthee? Hoor ik dan niet meer bij de Nederlandse cultuur? Misschien wil ik er niet eens bij horen.

Waar is de Marokkaanse cultuur eigenlijk op gebaseerd? De wil van je ouders, van de gemeenschap of van iedereen? En als ik de wil van Allah wil volgen? Ben ik dan minder Marokkaans? Misschien wil ik dat niet eens zijn.

Zoals de Marokkaanse cultuur verbondenheid met zich meebrengt, heeft dit ook zijn keerzijde. Er wordt meer gedacht vanuit ‘wij’ in plaats van ‘ik’. Is dat voor mij een punt? Nee. Maar wacht, volgens de Marokkaanse cultuur behoort ik tot een ‘wij’. Dus ik check eerst even met mijn familie, de burens en de lokale Marokkaanse bakker of we tot een consensus kunnen komen. All jokes aside, het is fijn om mensen om je heen te hebben, die graag met je meedenken. Maar sommige zaken zijn ik-zaken. Mijn studie, partnerkeuze, mijn kleding, enzovoort. Waar is de Marokkaanse cultuur eigenlijk op gebaseerd? De wil van je ouders, van de gemeenschap of van iedereen? En als ik de wil van Allah wil volgen? Ben ik dan minder Marokkaans? Misschien wil ik dat niet eens zijn.

Door mijn leven heen ben ik op zoek geweest naar mijn identiteit. Wat de identiteit vormt, loopt uiteen. Wat mee speelt, is onder andere je afkomst, geslacht, religie, sociale banden en je rugzak. Veel zaken die de identiteit kunnen vullen en voor de een speelt punt A een grotere rol, dan punt B. De vraag die voor mij belangrijk is geweest: wie ben ik?

Als ik kijk naar de verschillende culturen om mij heen, zie ik dat elke gemeenschap een set ongeschreven regels heeft. Uit elk van deze neem ik de mooiste punten mee en probeer ik deze in de praktijk de brengen. Er is niet één cultuur aan te wijzen om daarmee mijn identiteit te vullen. Het is een combinatie van. Ik ben door de jaren heen meerdere denkwijzen tegengekomen en zo heeft dat mijn kennis verbreed. Meerdere wegen leiden naar Rome. Rome is voor mij tevredenheid en rust vinden in mijn identiteit.

Ik merkte al snel op de middelbare school dat weten wat jouw identiteit omvat een grote rol speelde. Ik moest mezelf al snel en vaak verdedigen en uitleggen waarom ik er zo uitzag. Dat was voor mij ook confronterend, want daardoor ging ik kijken naar mijn intentie. Waarom doe ik bepaalde dingen? Dit kan voortkomen uit gewoonten of juist uit overtuiging dat dit het beste is om te doen. Ik heb gedurende mijn tijd op het voortgezet onderwijs met één been in de Marokkaanse cultuur gestaan en met het andere been in de Nederlandse cultuur. Ik werkte met twee boekjes aan ongeschreven regels en werd bij geen een cultuur écht geaccepteerd. Maar mij bij slechts één cultuur aansluiten, was niet mogelijk als je bijvoorbeeld ook onder andere culturen moet leven. Voor mij was de zoektocht ook een stukje accepteren dat ik niet pas binnen een hokje. Het hoeft van mij niet zo zwart-wit. Cultuur vind ik ook instabiel. Het is ook iets wat constant verandert; de Nederlandse cultuur van nu en een eeuw geleden is een groot verschil. Betekent dat dat iemand van de Nederlandse cultuur zijn identiteit steeds moet veranderen? Dan hangt jouw identiteit dus af van factoren, die buiten jouw controle staan. Nee, dat is niet wat ik wil. Culturen volgen voelt niet veilig aan. Ik zocht naar iets wat dat oversteeg. En zo vond ik mijn toevlucht in het geloof, de Islam.

Je zou dus eigenlijk je culturele identiteit niet hoeven op te geven als je kiest voor dit geloof. Maar wat is mijn culturele identiteit?

Na een periode van meer dan 1400 jaar is de Islam nog altijd hetzelfde gebleven. Het brengt mij rust om te weten dat dit een manier van leven met zich meebrengt, wat stabiel en rechtvaardig is. Toepasbaar op elke tijd en plaats. Dat is iets wat ik zou willen. In mijn zoektocht hierin ben ik erachter gekomen dat er veel zaken zijn binnen verschillende culturen, die goed

overeenkomen met de Islam. Je zou dus eigenlijk je culturele identiteit niet hoeven op te geven als je kiest voor dit geloof. Maar wat is mijn culturele identiteit?

Er zijn een aantal zaken uit de Marokkaanse cultuur die ik graag terug zie in mijn leven. De gerechten, de gastvrijheid en het vergevingsgezind zijn, om een aantal voorbeelden te noemen. Dit komt ook mooi terug in mijn geloof. We hebben een match. Aan de andere kant zijn er zaken die ik niet mee neem, zoals de mening van ouders boven die van God zetten en muziek luisteren. Zijn er dan feesten waar ik niet bij ben? Jazeker en daar heb ik vrede mee. Ik voel me niet tot rust op een plek waar discomuziek wordt gedraaid en dat zou geen probleem hoeven zijn voor anderen. Een ieder heeft zijn persoonlijke visie op het leven en zolang alle partijen respectvol met elkaar omgaan, zouden verschillen tussen mensen eerder als mogelijkheid tot verrijking van des personen zijn, dan een reden tot botsing. Maar is dit ook afhankelijk van de relatie die je hebt tot mensen met een andere visie op cultuur. Zijn het mensen die verder van je af staan, dan zouden de verschillen niet altijd veel invloed hoeven hebben op jouw leven. Het zijn immers niet de mensen met wie je onder één dak woont. In mijn geval was er sprake van botsingen met de mensen met wie ik wél onder één dak woonde. Wat mij betreft had dat niet gehoeven, want ik respecteer de verschillen tussen mensen. Ik had mijn visies gericht op de Islam en mijn familie gericht op de Marokkaanse cultuur.

De variaties van cultuur en de Islam kan goed werken voor mensen, maar niet voor mij. Ik wil niet 50/50 leven. En hoe zou dat eigenlijk in zijn werking gaan?

Zoals eerder aangegeven is de Marokkaanse cultuur wat mij betreft een verrijking voor ieders zoektocht naar zijn of haar identiteit. De variaties van cultuur en de Islam kan goed werken voor mensen, maar niet voor mij. Ik wil niet 50/50 leven. En hoe zou dat eigenlijk in zijn werking gaan? Neem je dan de voordelen voor jou uit cultuur én uit geloof? Dat verstoort de balans van het leven. Laten we de werkgever-werknemer relatie als voorbeeld nemen. Zowel de werkgever als werknemer hebben een wijze van omgang met elkaar gebaseerd op de contractuele afspraken en gedragscodes. Laten we uitgaan van een gezonde werkplek, genaamd Bedrijf A. Dit alles zou ervoor moeten zorgen dat zowel de werkgever als werknemer hun rechten hebben en weten hoe zij deze kunnen krijgen en terugvinden. Dit is voor mij het geloof. Als we mijn visie op cultuur onder de loep nemen, zie ik dit als volgt: de algemene directeurs van Bedrijf A en Bedrijf B gaan samenwerken. Ze

besluiten om van beide bedrijven één te maken. Zij veranderen de naam naar Bedrijf C. Zij passen de verschillende gedragscodes en contractuele afspraken niet aan. Zij denken dat deze genoeg op elkaar lijken dat werknemers van bedrijf A ook onder de regels van Bedrijf B kunnen werken en vice versa. Maar gezien de werknemer de zwakkere partij is in deze, zal de werkgever hier misbruik van kunnen maken. Als de werknemer beroep zou doen op zijn recht volgens Bedrijf A, dan kan de werkgever zeggen: "Ja, maar wij werken ook met Bedrijf B, dus het is niet echt je recht meer". Maar voor de werknemer is er qua werk niets verandert. Het bedrijf loopt nog en hij vervult zijn taken. Dit is instabiel en onterecht. Sommige mensen nemen hun rechten uit gewoonten én uit geloof. Dit verstoort de balans in relaties.

De invloed op mijn zoektocht naar mijn identiteit is iets complexer dan het focussen op de ontwikkeling van mijn karakter. Ik was tevens op zoek naar ruimte creëren voor mezelf om dit in de eerste instantie te kunnen doen. Je zou denken dat een familie die moslim is, zou helpen bij deze zoektocht, maar helaas heb ik dat niet zo ervaren. Het ligt aan dat er bepaalde culturele gewoonten zijn, die zodanig geworteld zitten in de mens, dat deze moeilijk te veranderen zijn. Zeker als er geen erkenning of motivatie bestaat dat de manier van leven ongebalanceerd is of kan zijn. Maar dat is niet erg. Ik kan dit van mijn familie accepteren en ik weet ook niet volledig of mijn manier van leven zo stabiel is. Maar toch ga ik mezelf hierin verdiepen. Er zijn meerdere aspecten die hebben meegespeeld en ik heb gemerkt dat alles in het leven een begin heeft, een basis. Zonder de stam zou de boom niet kunnen staan en zo ook in het leven. De stam van mijn identiteit is de Islam en deze basis heeft mijn takken de mooiste bloemen gegeven.

De stam van mijn identiteit is de Islam en deze basis heeft mijn takken de mooiste bloemen gegeven.

Het stukje identiteit wat ik heb opgebouwd vanuit huis en buitenshuis is iets wat ik heb geprobeerd te analyseren. Ik begon stil te staan bij alles wat ik deed en alles wat ik kende. Dit klinkt vermoeiend en dat was het ook. Waar moest ik beginnen? Ik keek naar wat ik had opgedaan van de verschillende culturen om mij heen, van het geloof, van de tegenslagen die ik op mijn pad had gekregen en naar de mensen die in mijn leven waren gekomen. Ik merkte dat er een aantal zaken niet overeenkwamen met de werkelijkheid. Mijn ouders gaven mij bijvoorbeeld dingen mee, die niets te maken hadden met de Islam, maar zij dit wel stelde als iets wat behoorde tot het geloof. Ik merkte dat de moslims in mijn omgeving, met een andere culturele achtergrond, zich niet konden vinden in de dingen die ik zei over hoe ik het geloof ervaarde

(althans wat mijn ouders mij hadden meegegeven). Door gesprekken te voeren met verschillende mensen heb ik beetje bij beetje geleerd hoe het echt zit. Ten eerste kon ik toen stellen dat een Islamitisch land niet automatisch betekende dat je moslim was in het hart en in de daden. Dit kan ook uit gewoonten komen of omdat je je in een omgeving bevindt waar dit de gang van zaken is. Als we de migratiestroom van gastarbeiders uit Marokko naar Nederland in de jaren 60 en 70 als voorbeeld nemen, zijn er meerdere mensen die kunnen beaamen dat er gastarbeiders waren die, eenmaal in Nederland aangekomen, aan de drank begonnen. Uit de Islam kunnen we halen dat het consumeren van alcohol niet is toegestaan en in de Marokkaanse cultuur is dit ook niet de gang van zaken. In Nederland daarentegen is alcohol makkelijk te verkrijgen en kijkt niemand ervan op. Dit zou dus betekenen dat deze personen wegbleven van alcohol, omdat dit in Marokko ongebruikelijk was. Als het uit geloofsoverwegingen was, dan zouden zij zich toch ook in andere landen als moslims gedragen? Ten tweede probeerde ik de zaken vanuit het perspectief van mijn ouders te zien. Het kan zijn dat zij niet beter wisten. Iets wat generaties lang is meegegeven en mogelijk zo diepgeworteld zit, dat is soms lastig om überhaupt te herkennen. Ik ging dit gesprek aan en het bleek anders te zitten dan ik had gedacht. Ze waren ervan op de hoogte. Oh, dat had ik niet verwacht. Ze wisten dus dat bepaalde zaken anders in elkaar staken, maar omdat het voor hen beter uit zou komen, heb ik het verkeerd meegekregen. Dan snap ik wel dat de relatie tussen mij en mijn ouders instabiel is geweest. Hun rechten waren hun rechten en mijn rechten... bestonden niet? Dit nam ik hun wel kwalijk. Ik begon het voor mezelf op te nemen, maar hier werd niet naar geluisterd. In mijn ogen deed ik niets verkeerd, het is eenmaal geven en nemen in elke relatie. De jaren dat ik pogingen deed om balans te brengen in deze relatie, merkte ik dat dit niet mogelijk was. Er was geen oog voor verschillende manieren van leven en dit gold ook voor andere mensen die te maken hadden met mijn ouders. Ik merkte dat ik belemmerd werd in het praktiseren van mijn geloof, vooral als bepaalde zaken niet overeenkwamen met de Marokkaanse cultuur. Ik werd thuis ook wel gevraagd: "Ben je nou Nederlander of Marokkaan?". Ik antwoordde hierop: "Ik ben moslim". Als het aankomt op cultuur, is het niet nodig om óf het een óf het ander te doen. In essentie ben ik moslim en als dat samen overweg kan met de Marokkaanse cultuur dan goed. Maar als er zaken zijn die eerder terug zouden komen in de Nederlandse cultuur, dan kies ik daarvoor. Aan het eind van de dag kies ik voor mijn geloof. En het zou ook geen probleem hoeven zijn. Maar ik die kiest voor het geloof, zou ook voor mijn ouders dus betekenen dat zij bepaalde zaken moeten accepteren. In de Marokkaanse cultuur zijn de mannen en vrouwen namelijk minder bedekt gekleed, dan hoe het geloof dit voorschrijft. Dus als ik mij meer bedekt wil kleden, zou dit er anders uitzien dan gebruikelijk is in de Marokkaanse cultuur.

Oh en ja, mannen dienen zich ook te bedekken. Dat alleen vrouwen voorschriften hebben als het aankomt op innerlijke en uiterlijke zaken, is iets cultureels. Als we daar toch op aanhaken; het is voor de moslim man ook niet toegestaan om bedwelmende middelen te gebruiken of überhaupt naar vrouwen te kijken. In vele culturen is al het goede gericht op de man en de vrouwen zijn het afvoerputje van het leven. Bij aanranding van een vrouw is het de schuld van de vrouw, want zij heeft zich niet 'goed genoeg' gekleed. Als de kinderen iets verkeerd hebben gedaan, is dat de schuld van de vrouw om het feit dat zij thuis moet zijn en bevelen moet opvolgen van haar partner. Zou het niet eerlijker zijn als zowel de man als de vrouw werden aangesproken op hun gedrag? Evenredig tot de ernst van de zaak. Het is toch raar dat sommige mannen roepend naar vrouwen en al scheldend over straat kunnen lopen en dat daar geen consequentie aanhangt vanuit de cultuur? "Boys will be boys", nou dacht het niet. Als een vrouw dit zou doen, dan zou zij 'schade brengen aan de familienaam'. Er is iets mis met de daad. Het mooie van mijn geloof is dat de daad voor een ieder niet toegestaan is, maar de persoon wel wordt aangemoedigd om zich te buigen over het gedrag en daarin te groeien.

Zou het niet eerlijker zijn als zowel de man als de vrouw werden aangesproken op hun gedrag? Evenredig tot de ernst van de zaak.

Zoals aangegeven heeft de Nederlandse cultuur ook invloed gehad op mijn identiteit en heeft deze bijgedragen aan mijn zoektocht hiernaar. Maar als het aankomt op de Nederlandse samenleving, dan merk ik hier een ander effect van. Als Nederlandse burger draai ik mee op verschillende plekken, zoals mijn onderwijsinstelling en werkplek. Dit heeft ook een deel van mijn identiteit gevormd. Weten waar ik voor sta en daar zelfverzekerd in zijn. De samenleving kan soms hard zijn en dit merk ik dan bijvoorbeeld in afwijzingen op basis van naam als het gaat om sollicitaties. Hoe dit mij heeft gevormd, is dat ik ook vanuit de Nederlandse samenleving een extra push kreeg om zeker te weten waar ik het voor doe. Solliciteer ik gewoon ergens om werk te vinden of denk ik oprecht dat mijn bijdrage aan de desbetreffende organisatie meegenomen wordt? Waar ik het meest van heb geleerd zijn de afwijzingen. Het heeft mij tot een confronterende vraag gebracht: "Wil ik wel echt zo zijn?". Soms kan je daar makkelijk antwoord op geven. Ja, ik wil goed betaald krijgen. Ja, ik wil zoveel uur werken. Maar dan zijn er ook de andere zaken die meespelen. Afgewezen om mijn hoofddoek, waarom draag ik deze eigenlijk? Was het de afwijzing waard? Je gaat dan wel terug naar de intentie die je hebt. Sommigen verrichten bepaalde daden voor zichzelf of juist voor anderen. Hoe standvastig je bent in bepaalde zaken wordt op de proef gesteld

als je de keuze moet maken tussen twee zaken die belangrijk voor jou zijn. De zwaarstwegende optie zal gekozen moeten worden. Dit kan confronterend zijn. Je zou eerlijk moeten zijn naar jezelf toe en dat is niet altijd makkelijk. Voor mij maakte het de vorming van mijn identiteit gemakkelijker, gek genoeg. Zo kon ik efficiënter afstrepen wat ik wel en niet bij mijn identiteit vond passen en de reden daarachter.

De individuen die ik ben tegengekomen, hebben ook mijn ogen geopend. In Nederland mag alles en kan alles (zolang het in hun straatje past). In omgang met anderen uit de Nederlandse samenleving heb ik geleerd dat we veel gemeen hebben. Geluk en verbinding met anderen is iets universeels. Maar toch merkte ik dat er soms anders naar mij werd gekeken. Bij het voeren van gesprekken krijgt men mijn denkwijze mee, maar tóch word ik onderdrukt? Door wie of wat precies? De partner die ik niet heb, de ouders met wie ik niet woon, het religieuze boek wat niet leeft of beweegt? Wat jammer dat er zo veel wordt ingevuld voor mij. Suggestief allemaal. Als ik aangeef dat dit niet zo is, dan word ik niet echt geloofd. Ik zie eigenlijk niet eens een reden voor waarom ik mezelf zou moeten verdedigen. Ik heb me niet aangemeld voor Het Lagere Huis.

De visie van de Nederlandse samenleving op 'mensen zoals ik' komt ook naar voren in de politiek. "Kut-Marokkaan", "moslim extremist" en "minder, minder, minder", zijn dingen die voorbij komen.

De visie van de Nederlandse samenleving op 'mensen zoals ik' komt ook naar voren in de politiek. "Kut-Marokkaan", "moslim extremist" en "minder, minder, minder", zijn dingen die voorbij komen. Een extremist is overigens een extremist. De religieuze achtergrond benoemen, is niet nodig. Ik zie nooit de term christen extremist voorbij komen, wanneer deze een moskee vol rustzoekers neerschiet. Toch wel bijzonder hoe de media een rol speelt hierin, maar dat is een discussie voor een andere dag. Als we kijken naar de discussies over de Islam, merk ik dat dit voornamelijk negatief is. Knap hoe de zaken zodanig kunnen worden verdraaid dat men denkt dat vrouwen onderdrukt worden in dit geloof. De Koran verbannen en Islamitische scholen sluiten, zijn de discussies die mij een andere kijk hebben gegeven op de Nederlandse samenleving. De verkiezingen van 2023 waren de kers op de taart. Een persoon die pleit voor de eerdergenoemde zaken, bereikt met vele stemmen de nummer één. Na de uitslagen zijn mensen op mij afgestapt om duidelijk te maken dat zij niet tot deze groep stemmers behoren. Lief, maar

maakt het verschil is de vraag. Persoonlijk vind ik het fijn om te horen, maar zij leiden dit land niet. Ja, gebruik de middelen die je hebt en maak je mening kenbaar. Maar aan het eind van de dag zullen er bepaalde zaken zijn, die niet zullen veranderen. Deze benoemde discussies zullen ook impact blijven hebben. Ik denk niet dat werkgevers nu eerder zullen denken aan het concept 'positieve discriminatie' bij de selectie. Ook zullen de eerder genoemde termen makkelijker worden gebruikt naar Marokkanen en moslims toe. Jammer is dat. Alle nieuwe Nederlanders moeten gaan integreren in deze samenleving. Moeten de (nieuwe) Marokkaanse-Nederlanders en moslims zichzelf nu gaan beledigen om hun integratie succesvol af te ronden? Dan blijf ik liever "de buitenlander". Of past dat niet in hun straatje?

Los van alle genoemde zaken zijn er ook persoonsgebonden momenten die een impact hebben gehad op mijn identiteit. Zowel de inspirerende als complexe momenten in mijn leven.

Los van alle genoemde zaken zijn er ook persoonsgebonden momenten die een impact hebben gehad op mijn identiteit. Zowel de inspirerende als complexe momenten in mijn leven. Voor mijn gevoel zijn deze twee zaken overlappend. De inspiratie komt niet wanneer alles goed loopt. Althans, het idee dat iets 'goed' loopt, zal altijd wel toepasbaar zijn. Het goede zit ook in onverwachte hoeken. Maar ik focus mij nu even op het 'goed' en 'slecht' lopen wanneer ik dit zou bestempelen als voorspoed of tegenspoed. Wat ik met zekerheid kan zeggen, is dat geen enkele planning is verlopen zoals ik had gedacht. Ik had gepland mijn gymnasium diploma te behalen en te gaan studeren aan de universiteit van mijn achttiende tot en met mijn tweeëntwintigste. Met mijn bachelor en master zou ik aan de slag gaan in de zorg en fulltime gaan werken. Ik wilde op mezelf gaan wonen vanaf mijn achttiende. Ik wilde trouwen tussen mijn twintigste en vijfentwintigste. Maar gedurende mijn middelbare schooltijd ben ik ziek geworden. Daardoor werd studeren uitgesteld. Ook leek het vinden van een woning onmogelijk te zijn. Er hebben meerdere dingen plaatsgevonden, waardoor ik trauma's had opgelopen. Daar gaat mijn planning. Ik had het zo goed uitgestippeld, maar Allah had een ander plan. De wijzigingen in mijn uitgestippelde weg kon ik maar moeilijk accepteren. Ik doe toch niemand pijn, dus waarom krijg ik deze tegenslagen? Ik doe zo mijn best om erdoorheen te komen, maar het lukt niet. Ik krijg alleen maar gesloten deuren en afwijzingen. Na jaren kon ik beter begrijpen waarom bepaalde zaken anders verliepen. Ik was nog niet klaar voor mijn studie; ik moest eerst beseffen dat iets in de zorg doen, een wens was

van mijn ouders. Ik ben rechten gaan studeren. En de universiteit? Ja, dat wil ik niet meer. Op het HBO heb ik meer ruimte voor zelfstandig studeren en tegelijkertijd ook voor meerdere functies. Ik help anderen nu meer dan dat ik denk te kunnen hebben gedaan op de universiteit. Op mezelf wonen was een dure grap geweest en had ik niet kunnen volhouden op zo een jonge leeftijd. Ik weet van mezelf dat ik mentaal en financieel niet stabiel genoeg was om die stap te zetten. Ik had het vooralsnog eerder willen doen, maar vanaf je drieëntwintigste is huurtoeslag aanvragen mogelijk. En zo ben ik ook op deze leeftijd aan een woning gekomen. Ik had altijd verwacht in de randstad te blijven, maar een verrassing voor mij en iedereen om mij heen: ik ben verhuisd naar Noord-Brabant. Waarom daar en niet dichtbij school, werk, vrienden of bekenden? Dat is voor mij ook nog een mysterie. Ik verwacht immers wel dat dit zich snel zal ontrafelen. Oh en trouwen? Ja, daar ben ik nog niet. Misschien heeft het leven mij daarom hiernaartoe gebracht. Of dit is een stap die ik nog lang niet zal zetten. Of helemaal niet. De tijd zal het wijzen. Jaren aan wachten op wat ik heb willen bereiken, is grappig te zien staan in 400 woorden. Als men wist hoeveel tranen achter mijn tegenslagen hebben gezeten, dan zou niemand zeggen dat ik geluk heb met waar ik nu sta. Dit is het resultaat van mijn geduld en harde werken aan mezelf.

Een ieder zou eigenlijk zijn eigenheid moeten kunnen behouden en niet hoeven veranderen om te behoren tot Nederland. Dit is immers een multiculturele samenleving. Laat de mensen dan hun cultuur brengen

Alhoewel het inspirerend is om terug te kijken op mijn leven en te beseffen dat achter elk "slecht" moment iets goeds zat, is het ook zwaar geweest. Ouders die jou eigenlijk niet accepteren, negativiteit op zaken die juist goed zijn om te doen, trauma na trauma en het gevoel hebben dat niks verandert. Je voelt je vastzitten in het leven. De dagen tellen, de mensen om je heen groeien, maar jij bent aan het overleven. En ook nog rekening houden met de samenleving, die op verschillende wijzen kenbaar maakt jou eigenlijk niet te willen hebben in Nederland. Ik zal wel als excuus voor mijn aanwezigheid een broodje haring trakteren op rekening van Ome DUO. Een ieder zou eigenlijk zijn eigenheid moeten kunnen behouden en niet hoeven veranderen om te behoren tot Nederland. Dit is immers een multiculturele samenleving. Laat de mensen dan hun cultuur brengen. Dit heeft desondanks bijgedragen aan mijn identiteit: doorzetten en hoop behouden. De hoop dat het goed zal komen, zal niemand mij meer ontnemen. Toch wel mooi om te zien dat sommigen hebben gezegd dat mijn wooncomplex er grijs uit ziet, terwijl mij dit niet eens

was opgevallen. Wat ik zie, is een wens die in vervulling is gekomen. Ik kan eindelijk zijn wie ik wil zijn. Mijn ware identiteit komt naar voren en hier baseer ik mijn doelen op. Ik omarm mijn beproevingen en de mensen die mij hierin hebben bijgestaan. Ik zal blijven groeien en bloeien. Dit is nu hoe ik mijn leven zal voortzetten. Met de Islam op nummer één.

... Met de Islam op nummer één.

Colofon

Ik ben! Levensverhalen van jongeren
HvA-studenten van de minor Migratievraagstukken
2023-2024

Vormgeving: Veronique van Campen (StudioVeer)

Deze publicatie is mede mogelijk gemaakt door de
opleidingen Bestuurskunde en Sociaal Juridische
Dienstverlening van de Hogeschool van Amsterdam en
het Lectoraat Diversiteitvraagstukken van Hogeschool
Inholland.

@2024 Amsterdam Hogeschool van Amsterdam en
Hogeschool Inholland (Lectoraat Diversiteitvraagstukken)